

ת"פ 26271/07 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יוסף כהן, הנאשם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 16-07-2026 מדינת ישראל נ' כהן
בפני כבוד השופט מיכל ברנט

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
יוסף כהן - הנאשם

הכרעת דין

כללי

- ביום 13.7.16 הוגש כנגד הנאשם כתב אישום המיחס לו עבירות של הפקלה אחראית פגיעה - עבירה לפי סעיף 46א(ג) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961 [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה"), שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), וUBEIRA של השמדת ראייה - עבירה לפי סעיף 242 לחוק.
- על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 1.3.16, בשעה 20:30 או בסמוך לכך, נהגה הילדה מיכלי נחמן זל (להלן: "המנוחה") ברכבה מסוג פג'ו מר. 73-635-44 (להלן: "הפג'"') בכביש 6 בקילומטר 145 מדרום לצפון סמוך למחלף חורשים (להלן: "הכביש"). עימהם בפ'גו ישב, במושב הקדמי, בנה הפעוט ומאהר ישבו אימהה וילדיה התואמים לבני 3 וחודשים.
- הדרך הייתה דרך בינעירונית דו מסלולית, המחולקת ע"י שטח הפרדה בניו גדר; 3 נתיבי נסיעה לכיוון צפון; כביש אספלט סלול תקין יבש; מהירות הנסיעה המותרת עד 120 קמ"ש; מזג אוויר נאה, ראות טובות, שעת לילה ללא תאורת כביש;
- במהלך נסיעתה איבדה המנוחה שליטה על הפג', פגעה במעקה הבטיחות הימני כך שהפג' הסתרר, נפגע בצדיו הימני מהמעקה ונעצר על השול השמאלי כשפניו לכיוון דרום, נגד כיוון התנועה.

- לאחר העצירה החל להיפלט עשן מהפג'. הצד הימני של הפג' נפגע ולא ניתן היה לפתח את הדלת הימנית, על כן הוציאה המנוחה את ילדיה דרך חלון הפג'. המנוחה הניחה את התואמים היושבים בסל-קל על השול, בין הפג' למעקה הבטיחות והורתה לבנה הפעוט לעמוד לידם. היא עצמה ניגשה לשער לאמה יצאת מצדיו
עמוד 1

השמאלי של הרכב.

6. באותה עת נ Heg הנאשם בכיביש ברכבו הפטרי מסווג שברולט אימפליה מ.ר. 37-336-33 (להלן: "השברולט") הנאשם נהג בנתיב הנסעה השמאלי, ב מהירות של 150 קמ"ש לפחות.
7. בהגיע הנאשם בסמוך לפגיו, עמדת המנוחה בנתיב הנסעה השמאלי, ובעודה מנסה לסייע לאימה לצאת מהרכב, פגע בה בעוצמה עם ח芝ית שמאל של השברולט, כר שהותחה על דופן שמאל של הפגיו, והועפה על הכביש ונרגעה במקום (להלן: "התאונת").
8. מיד לאחר התאונת עצר הנאשם על השול הימני כשליבו גמלה החלטה להסתיר את מעורבותו בתאונה, להעלם ראיות ולשבש הליכי קירה ומשפט.
9. הנאשם לא אמר לגורמי ההצלה והמשטרה אשר הגיעו למקום כי הוא מעורב בתאונה. בשלב מסויים חזר לשברולט ועצב את המקום.
10. הנאשם שטף את צידה השמאלי של השברולט באמצעות צינור גרניק המיועד לשטיפה בלבד גבויו, והעלים חלק מהרകמות ומדמה של המנוחה. אז נסע לתחנת המשטרה בחדרה ברכב השברולט ודיווח בקצב כי נסע בכיביש 6 ונפגע בתאונה על ידי רכב מרצדס שחורה.
- עד כאן לשון כתוב האישום.
11. בפתח הדברים חשוב להדגש ולהבהיר: המנוחה שסבירה, תוך טעות, כי בני משפחתה נמצאים בסכנת חיים, בהיותם יושבים בפgio המעליה עשן, עשתה מעשה הרואין בניסיון להצילם, זאת תוך סיכון חייה. הנאשם לא הואשם בגין מותה של המנוחה. הצדדים השונים ביניהם על עצם פגיעתו במנוחה, אליבא דגרסת ההגנה הנאשם כלל לא פגע במנוחה, טענת המאשימה הנאשם פגע ברכבו בגוף המנוחה, פגעה שהובילה למותה. חרף זאת מצאה כי אין לראות בו אשם בגין מותה. מדובר בתאונה, שלאור נסיבותה, מוגדרת כתאונה בלתי נמנעת. התאונת התרחשה בכיביש 6, איזור בו המהירות המותרת גבוהה מאד, עד 120 קמ"ש. אותה שעה, הייתה שעת לילה, ובאזור שררה עלטה. הפgio עמד בשול שמאל והמנוחה שניצבה בסמוך אליו עמדה בנתיב השמאלי של הנסעה. לא ניתן להאשים את הנאשם על כך שלא צפה ולא הבחן מבעוד מועד במנוחה, ומスクך מצאה אף המאשימה לקבוע כי גם לו היה הנאשם נהג במהירות מותרת, של 120 קמ"ש, הרי בהתחשב בתנאים עובר לתאונה אין מקום להאשים בגין מותה. כר העיד ואמר בוחן התנועה ברק צורף- **הנאשם אינו אחם בתאונה. מדובר בתאונה בלתי נמנעת** (פרק' - עמ' 184, ש' 31-32).

עובדות שאינן שכיחות במחלוקת

12. אין מחלוקת באשר לעצם קרות התאונת הראשונית, זו המקדימה לפגיעה הנאשם במנוחה.
- התאונת הראשונית - תאונה עצמית:** ביום 1.3.16 בשעה, 20:30, או בסמוך לכך בכיביש 6 בקילומטר 145 מדרום לצפון סמוך למחלף חורשים, נהגה המנוחה בפgio טנדרא כשבנה, התינוק עוזד לימיינה. מאחוריה ישבו אימהה

מלכה הסובלת מנוכות ברגליה, לשמאלי האם ישב הפעוט אוחד ומימינה התינוקת מילך. המנוחה איבדה שליטה על הפגנו שעה שהוא והרכבו שלפניה יצאו בו זמנית לעקיפה, כתוצאה מכך סטה הפגנו לשול הימני, פגע בעורקה הבטיחות הימני, כרויות האוור נפתחו, הרכב הסתחרר וחזר לשול השמאלי שם נוצר צפוני לכיוון דרום, נגד כיוון התנועה. בשלב זה לא נפגע איש מושבי הרכב, אך בשל הנזק שנגרם לפגנו לא ניתן היה לפתח את דלתותיו הימניות והוא החל לפולוט עשן. המנוחה אשר חשה פן יعلا הפגנו באש על יושבי מירה להוציא מהרכב את הימנות וילדיה, את אחד שישב מאחוריו הוציאה מדלת הנגג ואת עודד ומיכל העבירה לה אימה, דרך החילון הימני. שלושת ילדייה, הנושא את שני הסלקים וביהם עודד ומיכל בסמוך לעורקה הבטיחות בשול השמאלי והורתה לבנה אוחד לעמוד בסמוך לעורקה ולשמור על אחיו. בשלב זה סירבה המנוחה לבקשתה של אימה להניח לה ולהשאירה ברכב ועשתה מאמץ לחלץ אף אותה. המנוחה ניסתה, ללא הצלחה, לפתח את הדלתות הימניות ופנתה לפתח דלת אחרת ברכב. בשלב זה פגע רכבו במנוחה, והוא נהרגה.

עובר לפגיעה במנוחה נגה הנאשם בשברולט במקום התאונה.

בזמן הרלוונטי לאירוע נפגע רכבו של הנאשם, כך שבין השאר, נגרם נזק לכף שמאלי של השברולט ומראת צד שמאלי נתלהה. הנאשם חש בפגיעה ברכבו עצם בשול הימני יריד מהרכב.

הנאשם ניגש ושותח עם שני בנים, יוניס סוהיב ואmir ابو מולחם, עדים לאירוע, אשר רכבים היה תקוע בשול הימני והם המתינו אותה שעה לסייע מכביש 6. שני הבנים אשר ראו את התאונה הראשונה עמדו בשול הימני ואوتתו לתנועה החולפת באמצעות טלפון נייד ופנס, במתירה להסביר את תשומת לב הנגנים ולהזהר מפגיעה בפגנו. הנאשם שהיה במקום הבחן שכךות מד"א ומשטרת מגיעים לאוזר.

אין מחלוקת כי בשלב מסוים עזב הנאשם את המקום נסע לסוכנות הרכב שבבעלותו, "שגיא מוטורס" בפתח תקווה, שם ניקח את רכבו ולאחר מכן נסע למשטרת חדרה.

גדר המחלוקת

13. א. אחת המחלוקות העיקריות, שנדונה בהרחבה בין הצדדים הינה **האם פגע**

הנאשם במנוחה אם לאו.

המואשימה, באמצעות עו"ד רעות אבiri, טענה כי הנאשם, **בנסעו בנתיב השמאלי**, פגע במנוחה והעיפה על רכבו ושם נשטפה אל הכביש, משכך ניתן להגידו "מעורב בתאונה", כאמור בסעיף 64 א(ג) לפקודה ולהחיל עליו את הדרישות החוקיות המחייבות כל נגה פוגע, בינהן, עצירה במקום התאונה, המתנה במקום והושתת עזרה, העתקת גורמי הצללה ומשטרת, מסירת פרטיה האירוע ופרטיו האישיים למשטרת. שלא ביצע הנאשם את הנדרש ממנו ובכך לעזוב את המקום בלי לקיים את המוטל עליו על פי דין - כך למשל אי מסירת פרטי המשטרת באותו שלב - הרי שהפקיר את המנוחה. המואשימה טענה בסיכוןיה כי גם לו נאמר כי רכב הנאשם לא פגע במנוחה אלא רכב אחר הוא שפגע בשברולט ובמנוחה עדין ניתן להגיד את הנאשם "מעורב בתאונה".

ההגנה לעומת זאת טענה כי רכבו של הנאשם כלל לא פגע במנוחה ומשכך לא ניתן להגידו "מעורב בתאונה", וכך עוזר וצא מטענה זו לא ניתן להאשים בהפקחתה. יתר על כן, לטענת ההגנה הנאשם עצם, ראה שהזעקה עזרה ואף המתין במקום 24 דקות עד להגעתה.

לגרסת ההגנה נסע הנאשם **בנתיב האמצעי** כאשר הבחן מימין בבחורים המאותרים באורותיהם, באותו רגע חש חבטה משמאלו, ואז הבחן ברכב מסווג מרצדס בצבע שחור חולף משמאלו במהירות, רכב זה הוא שגרם לנזקים ברכבו.

ב. הגנה מונתה שורת ליקוי חקירה אשר לטעהו יורדים לשורשו של עניין ושומטם את הקרקע תחת קביעת המאשינה כי הנאשם הוא שפגע במנוחה או לכל הפלחות נוטעים ספק באשר לאמתות קביעת זו. מנגד טענה המאשינה כי אין בליקויים שהועלו כדי לפגום בראיות הקיימות ודוי בהן כדי לבסס את הרשות הנאשם במילוקם לו.

14. דגימות ד.ג.א. - מרכיבו השטוף של הנאשם נלקחו דגימות ונמצאו שתי דגימות המתאימות לד.ג.א. של המנוחה. דגימה אחת נמצאה על דלת הנהג והשנייה על השמשה הקדמית. לטעת הגנה קיימת אפשרות שהבחן מدد בסרט מדידה מדידות שונות בשטח התאונה ובאותו סרט מדידה מدد גם את רכב הנאשם והעביר אליו תאים מדמה ורकמותה של המנוחה. בנוסף, שרשת מוצג הד.ג.א. לkıיה וקיים ספק של ממש האם ניטלו הדגימות מרכיבו של הנאשם. לטעת הגנה אין שרשת ראייתית רציפה המוכיחה ברמת הוודאות הנדרשת כי הדגימות שנלקחו מרכיבו של הנאשם הן אלו שנגדמו במקוון לרפואה משפטית כך לגבי מממצאים נוספים שנפתחו בזירה. אך יש להוסיף כי המוצגים היו ללא השגחה ופיקוח לא אחת, ולמשך זמן ארוך.

מנגד טענה המאשינה כי דגימות הד.ג.א. מקורן במנוחה וכי לא נפל פגם בשרשנות המוצג והשגחה על הרכב באופן שיבטל למצאה זהה.

15. שברי פלסטיק - לטעת הגנה, לא הוכח ששברי הפלסטיק וגוף המראה שנמצאו בנתיב השמאלי ובשול שמאל ממקורם ברכב הנאשם. לגרסת המאשינה, לעומת זאת, חלק משברי הפלסטיק שנמצאו ממקורם ברכב הנאשם. חסיבות ההכרעה בכך זה הינה בכך שרכיב חלקי רכב במקום מסוים יש בו כדי לסייע בקביעת מה היה מיקום השבורות בעת הנסיעה, מילימטר אחרות, באיזה נתיב נסעה. האם בשמאליוقطעת המאשינה או באמצעיقطעת הגנה.

16. העלמת ראיות וסבירו מהלכי משפט - המאשינה טענה תחילת כי הנאשם שהה בזירה 18 דקות לאחר ששוחח הנאשם עם שני הבחורים במקום ועמד על תוצאות פגיעתו במנוחה נסע לסוכנות "שgia מוטורס" שבבעלותו, שם שטף את רכבו במטריה להעלים ראיות, לטשטש את מעורבותו בתאונה ואת דבר פגיעתו במנוחה ולשבש מהלכי משפט, רק בתום ניקוי רכבו נסע למשתרת חדרה. לגרסת הגנה ירד הנאשם מרכבו ושהה במקום התאונה 24 דקות, שם ראה את מד"א ואת המשטרת אך משסבר כי הוא אינו קשור לתאונה בה נפעה המנוחה נסע מן המקום. הנאשם לא מצא לנכון להטריד את השוטרים בגין הנזק שנגרם לו שכן השוטרים היו עוסקים אותה עת בטיפול בתאונה בה נהרגה המנוחה, שעה שהוא עצמו נזוק מתאונת פח בלבד. עוד טענה הגנה כי הנאשם חש כי רכבו "סוחב שמאליה" וממצא לנכון להחליפו ברכב אחר, משכך נסע לע"שgia מוטורס" להחליפו ברכב אחר מרכביו. הנאשם חש בקיומו של נזול שומני בדיק על דלת מכוניתו, ובהתו "חוללה ניקיון" מיהר לנוקות את החומר מעל מכוניתו. הנאשם לא חשב שמדובר בדם או רקומות מגוף המנוחה אלא חפש לנוקות את רכבו מהחומר הדבוק ואף עלה בלבו חשש פן מדובר בשם נזק בלבם של מילימטרים שעלול לפגוע בצבע רכבו החדש. את ניקיון רכבו ביצע ללא כל כוונה להעלים ראיות.

עבירות ההפקרה

17. סעיף 64א (ג) לפקודה קובע:

"נווג רכב המעוור בתאונה שבאה נגרמה לאדם חבלה חמורה או שבאה נגdam, ולא עצר או לא הזעיק עזרה כאמור בסעיף קטן (ב), דין - מס' 14 שנים".

ע"פ 9628 בת אל שרעבי נ' מדינת ישראל (1.3.12) דין בתכליות עבירות ההפקרה.

בית המשפט העליון, מפי כבוד השופט מלצר, חזר וקבע את שנקבע בעבר כי "UBEIRAT HAPKERA MSHARTAH METRAH MARECHIAT ACHAT, VEL TZIDA SHETI METROT MASHNAH":

(א) המטרה הראשונה - העבירה מבטיחה כי תינתן עזרה מידית לנפגע בתאונה, וזאת על מנת לשמור על גופו ועל חייו של הנפגע.

(ב) מטרות המשנה -

(1) העבירה מכוונת למנוע מנהג מלאתחמק מאחריותו לתאונה.

(2) עבירות ההפקרה מקלת על יכולתן של רשות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה תאונת הדרכיםומי אחראי לה.

עינינו הרואות כי עבירות ההפקרה איננה מתחמת בהושטת עזרה רפואית לנפגע. בהקשר זה חשוב להעיר כי... מושמעות הדברים היא כי המטריה הנורמטיבית שפורשת עבירות ההפקרה חריגת, מעצם טיביה, מן הצורך הרפואי הצר... והיא מחייב עצמה על מכלול התנהוגות של הנהג המעוור בתאונה, לאחר רגע הפגיעה. בתוך כך, המצופה מן הנהג הוא, בראש ובראשונה, לעזור את רכבו לאחר התאונה... אך בכך לא מסתיימת חובתו המשפטית של הנהג המעוור בתאונה; עליו לקחת אחריות לאירוע שבו הוא היה מעורב, ואחריות זו ממשועתה, בין היתר - הישארות במקום התאונה, עד למצוי הליכי הבירור על ידי גורמי הרפואה ונציגי אכיפת החוק".

בעניין זה הרחיב הסניגור בסיקומו וטוח את משנתו לפיה המצב החוקי עת ניתן פס"ד שרעבי שונה מהמצב היום, לאחר תיקון (מס' 101) לפקודת התעבורה. בין שאר נימוקיו טען הסניגור כי מתן פרשנות רחבה לעבירות ההפקרה אינה מתאימה עודDOI בחייב המצוין בסעיף "להזעיק עזרה". כך אמר הסניגור בסיקומו: "בפשטות, על פי המחוקק - 'בגלל הפיתוי להימלט מהדין', נתיל חובה לעזר ולהגיע עזרה', ולא 'בגלל הפיתוי להימלט מהדין', נתיל חובה לקחת אחריות ולעמוד לדין". עוד טען הסניגור כי אין הצדקה להטיל על נאשם בעבירות ההפקרה חבות שאינן מוטלות על מבצעי עבירות אחרות, בהן להישאר במקום העבירה, לדוח עליה, לקחת אחריות על מעורבותו שלו ולסייע לרשות אכיפת החוק בבירור העובדות הרלוונטיות גם במחair של הפללה עצמית. לטעמו החובה המוטלת על הנאשם בעבירות ההפקרה פוגעת בחיסין מפני הפללה עצמית וסתורת באופן ישר את זכותו החוקית שלא להפליל עצמו ושלא להעמיד עצמו בסכנה של העמדה לדין פלילי. עוד השווה הסניגור בין סעיפי ההפקרה בפקודה לאלו שבתקנות עומדים על ההבדלים ביניהם ועל הנלמד לטענותם המבדלים אלו.

ההגנה צינה בסיקומה כי אין היא מבקשת לפ██וק בニיגוד להלכה שנקבעה על ידי בית המשפט העליון אלא לסתור פרשנות רואה לסעיף לאחר שינוי החוק.

לאחר שקרוati בעיון את נימוקי ההגנה בעניין זה מצאתי לקבוע כבר בפתח הכרעת הדין כי המסגרת הנורמטיבית לדין שבפנינו הינה **פרשנותו המרחביה של בית המשפט העליון לעבירות ההפקרה**. וכך וכך, מלבדת הפסיקה כי בית המשפט העליון לא מצא לעשותות שנייה בפרשנותו לעבירות ההפקרה. בית המשפט העליון המשיך לאמץ את הפרשנות אותה קבע בפסקתו טרם התקoon, כך למשל בע"פ 13/7936 **אהרון (רוני) לווי נ' מדינת ישראל**.

הראות והמסקנות העולות מהן

18. הסקירה הראייתית שלהן תבחן תחילת האם עמדה המאשימה בנטול ההוכחה הנדרש להוכחת פגיעתו של הנאשם במנוחה. אם ימצא כי אכן הנאשם "מעורב בתאונת" ניתן להמשיך ולבחון האם עמדה התביעה בנטול הנדרש להוכחת עבירות ההפקרה. כמו כן עליה ב"כ הנאשם, עו"ד אופיר סטרשנוב, טועונים אודות מחדלי חקירה שונים. במהלך הדיון והניתוח הראייתי יבחן ליקויים אלה ועימם השאלה האם ליקויים אלה, בנפרד או במצטבר, יורדים לשורשם של דברים ומטיילים ספק בריאות המאשימה, או שמא תשתיית "היש", היינו הריאות הקיימות, עומדת בביטחון על מקומה גם נוכח ליקוי חקירה מסוימים.

העדים בזירת האירוע

עדת התביעה מלכה נחמן, אימה של המנוחה (להלן: "מלכה")

19. מלכה הייתה עם בתה בעת התאונה. ראשית סיירה מלכה על בתה המנוחה, על CISRONOTIA וייחודה הרב. היא הביעה את מורת רוחה מהתנהנות הנאשם ותיארה את שעבר עליה שעיה שנסעה עם בתה בפגן. את התאונה העצמית פרטה כמתואר בסעיף 12 לעיל (פרק' - עמ' 4, ש' 24-2 - עמ' 7, ש' 19, עמ' 23, עמ' 24 ש' 9-10).

עוד העידה כי המנוחה לבשה חולצה כחולה ומכנסיים שחורים ולא לבשה אפוד מגן כי לא ניתן היה להגיע אליו (פרק' - עמ' 24, ש' 30 - עמ' 25, ש' 7).

לדברי מלכה, טרם ירדה המנוחה מהרכב היא שמה משולש והאיתות דלק (פרק' - עמ' 33, ש' 13-17, ש' 27-28). הפנס השמאלי האיר בזוזיות ויתכן שאף הימני (פרק' - עמ' 31, ש' 17-27, עמ' 33, ש' 9).

כשעמדה המנוחה מאחוריו הרכב וניסתה לפתח את דלתותיו האחוריות, רכנה מלכה לכיוון ההגעה, הגיבה את האורות ואوتמה באורות מזכקה (פרק' - עמ' 11 - עמ' 12, ש' 2), באותו זמן **הרגישה נגיחה במראה, ואחרי זמן קצר שמעה "בום"**. היא עצמה הועפה, הייתה עדין בתוך הרכב ולא ראתה כלום, שירעה שרכב פגע בפגן: "לא ראייתי איך שהוא פגע בה, לא פגע, אני לא יכולה להגיד איך הוא פגע בה". מלכה עברה לכיסא הנהג, פתחה את הדלת בדחיפה ויצאה מהפגן מצד הנהג. הדלת נשarraה פתוחה וכלי רכב צפצפו ועקבו (פרק' - עמ' 12, ש' 1-28, עמ' 29, ש' 26). מלכה עמדה בין הרכב לגופה ולמרות שנאמר לה על ידי בחור שהיה במקום לא לגשת כי המראה קשה, ניגשה וראתה את בתה שכובה על בטנה **על קו השולים** למרחק של 40-30 מטר מהפגן. היא בדקה והבינה שאין דופק ושבתה איננה עוד, נישקה אותה וחזרה לשמר על הילדים (פרק' - עמ' 13, ש' 1-14, (25-31).

כתוצאה מההתאונה נפגעו כפות ידה של מלכה, היא עברה ניתוח כף יד ומАЗ נפגע תפוקוד ידה (פרק' - עמ' 14, ש' 0 - עמ' 15, ש' 8).

לדברי מלכה, הבוחרים במקום עזרו לה באומץ, הבהירו בפניטם והזעיקו עזרה. רופאה הזדמנה למקום ועזרה את רכבה בנתיב השמאלי ולאחריה הגיעו קציני משטרתא בשלושה כלי רכב ואמבולנס וסגרו את הכביש (פרו' - עמ' 14, ש' 20-2).

בשעה שהלכה לכיוון גופת בתה ראתה את הנאשם מרוחק בצדו השני של הכביש מדבר עם אחד מהבוחרים העربים. הבוחרים חצו את הכביש כדי לעוזר והנ帀טם כנראה ברוח כי לא ראתה אותו אחר כך לידה (פרו' - עמ' 18, ש' 6-5, ש' 19-28, עמ' 19, ש' 8, ש' 12-14).

מלכה נשאלת על כך שבraudתה במשטרתא אמרה כי כשיצאה מהפגן רכב נוסף פגע בפגן ובסתה"כ פגעו בפגן שלושה כלי רכב (**ת/5**, עמ' 2, ש' 31). בחקירתה הנגדית עמדה באופן נחרץ על כך שלא אמרה זאת אלא אמרה שרק רכב אחד פגע בהן ושהבוחרים עם הפניטם שמרו שלא יפגע בהם רכב נוסף (פרו' - עמ' 29, ש' 19 - עמ' 30 ש' 16).

עד התביעה יוניס סוהיב (להלן: יוניס)

בזירת התאונה בשול ימין עמדו שני בוחרים, יוניס ואmir. רכבם מסווג קיה קראניבל היה תקוע בשול ימין בשל בעיות מים וחשמל והם המתינו לחילוץ שנשלח לשירות כביש 6.

20. יוניס העיד כי הוא והפועל שלו אמיר נסעו בכביש 6 מכיוון דרום לצפון. רכבם היה תקוע בשול הימני מספר שעות. בשעה שynos שוחח טלפוןונית עם שירות כביש 6 ובקש סיוע לרכבו ראה את הפגן סוטה ופגע בעקה השול הימני. הפגן הסתובב סיבובים רבים ועצר בשול שמאל כלפיון הנגד **גולגלי על הקו הלבן**. התאונה התרחשה קצר פחות משלוש מאות מטר אחרי מקום עמדו (פרו' - עמ' 44-43).

ynos ואmir רצו ונעמדו במקביל לפגן בשול הימני שכן לא ניתן היה לעبور לצד השני מפני עומס התנועה. יוניס **דיווח על האירוע מידית לשירות כביש 6**, אליו היה עדין בשיחה. בנוסף התקשר למשטרתא ואף בקש מאחד מהפועלים שהיו עמו להזמין אמבולנס.ynos הבהיר לכל הרכב העורבים עם פנס ואmir עם טלפון כדי לסייע לתאונה (פרו' - עמ' 48, ש' 12-3, עמ' 39, ש' 20-16).

המנוחה ירדה מרכבה, הורידה את ידיה אל מעקה הבטון וחזרה לעוזר לאימה. המנוחה שלא לבשה אפוד זוהר, **עמדת ליד דלת הרכב, חצי מטר מתחת לניב השמאלי** (פרו' - עמ' 35 - 36, עמ' 4, ש' 26, עמ' 42, ש' 2-1, עמ' 45, ש' 8-9, עמ' 46, ש' 1-2, ש' 14, עמ' 22-23). בשלב זה עבר בנתיב השמאלי ב מהירות של לא פחות מ-30-45 קמ"ש, רכב שחור או אפור כהה, פגע במנוחה והעיף אותה, לאחר שנפללה עליה עמו גלגלי "וממשן לנseau וראייתי שנעצר" (פרו' - עמ' 36, ש' 7-4, עמ' 47, ש' 13-12, עמ' 37, ש' 19-18). מאידך אמר בהמשך כי הרכב הפוגע ברוח ולא עצר, המשיך בנסיעה (פרו' - עמ' 46, ש' 21-28).

היא חשוך ולכן לא הצליחו yonis לזהות את סוג הרכב הפוגע וציבעוו (פרו' - עמ' 44-43). הוא לא ראה את הרכב ממנו הגיע הנאשם (פרו' - עמ' 50, ש' 3). עברו כל רכב רבים ורכב או שניים נוספים עלו על הגופה שכבה באמצעות הניב (פרו' - עמ' 53, ש' 18-17).

ynos וודאי לגבי כך שאף כל רכב לא פגע בפגן (פרו' - עמ' 55, ש' 16-21).

בשל עומס התנועה עבר זמן עד שהוא ואmir הצליחו לחצות את הכביש, הם חזו ראשונים והמנוחה שנפטרה כדקה וחצי לאחר התאונה כבר לא הייתה בין החיים. **באוטו שלב לא חזו אנשים נוספים**, רק לאחר שנעצרה התנועה

הגיעו אנשיים רבים (פרו' - עמ' 38, ש' 32, עמ' 39, ש' 2, 22-23).

בשול שמאל עצרה רופאה, הוצאה מהбегاز' כל' רפואה וחולוק לבן וביחד הם משכו את הגוף מהכਬש לשול'ים (פרו' - עמ' 36, ש' 4-14, עמ' 18-19, ש' 53, עמ' 13-14).

יום לאחרת כאשר נשאל אם האדם שפגע במנוחה פנה אליו, השיב בשלילה אך כשרה את תמןותו של הנאשם באינטרנט נזכר שהנ帀ם אכן הגיע אליהם. בתחילת אמר כי הנאשם הגיע כשהוא עצמו כבר עמד בשול'ם שמאל, ושם דיברו, בהמשך אמר כי אין זכר באיזה צד עמד שכן עבר זמן רב מאז האירוע ובהתחשב במצבו הנפשי והلحץ באירוע הוא מתקשה לזכור פרטים מסוימים (פרו' - עמ' 49, ש' 2-1, עמ' 26).

יוניס לא ראה הימן עצר הנאשם והבחן בו רק כאשר הטרף ושוחח איתם. הנאשם שאל איך קורתה התאונת ומה שלום הנפגעת, האם היא עדין בחיים. הנאשם לא שאל אותו לפרטיו, לשם, לפרטיו רכבו. לא נתן כל פרטיים ולא נתן כרטיס ביקור. הנאשם לא אמר לו שהוא נפגע מרכב במקומם, והוא לא ראה אותו עמד ומצלם את רכבם (פרו' - עמ' 52, ש' 24-31, עמ' 36, ש' 19-23, עמ' 38, ש' 4-9. עמ' 50, ש' 20-28, עמ' 51, ש' 2-1). (24-25).

יוניס העירק שהנ帀ם היה עם רק בזמן ששאל את שאלותיו (עמ' 39, ש' 26-32, עמ' 40, ש' 9-1). כאשר הגיע המשטרת לא ראה את הנאשם ואי אפשר היה לזהות אותו בין כל האנשים שהיו (פרו' עמ' 51, ש' 24-25).

ב"כ הצדדים מזכירם מהודיעו של יוניס בה אמר כי ראה רכב "אולי" שחור, רחוק כמעט ק"מ והוא רכב נוסף שנעוצר 300 מטר קדימה, אולי 400 והוא בשול'ם" לגבי לא ציין בעודתו באיזה של עמד (פרו' - עמ' 50, ש' 8-5). עם זאת את הרכב ממנו הגיע הנאשם לא ראה (פרו' - עמ' 50, ש' 3).

יוניס נשאל בעניין פנסי הפג'ו והתוועת אף רעננה את זכרונו בעניין. לסבירתו 4 ווינקרים דלקו. פנס שמאל לבדוק עבד כיוון שצד ימין נפגע (פרו' - עמ' 37, ש' 1-12).

אמיר אמר לו שהנ帀ם עזבן אותו (פרו' - עמ' 51, ש' 2). הוא לא שמע את אמר מקלל את הנאשם או מדבר אליו לא יפה (פרו' - עמ' 51, ש' 30-26). אין זכר שהנ帀ם שאל אותם מדו רכבם תקוע הצד ימין, אולי את אמר שאל (פרו' - עמ' 51, ש' 31-32, עמ' 52, עמ' 2, ש' 2).

עד התביעת אמריר אבו מולחם (להלן: "אמיר")

21. אמריר עמד עם יוניס בשול'ם ימני של צומת חורשים לכיוון צפון שעיה שהמתינו לסיוע של שירות כביש 6 (פרו' - עמ' 56, ש' 30 - עמ' 57, ש' 2).

אמיר העיד כי הבחן ברכב המנוחה נסע במהירות רגליה בנתיב האמצעי תוך שהוא מנסה לבلوم ומאבד שליטה. הרכב התנגש במעקה הברזל מצד ימין, הסתובב שוב, התנגש בבטון מצד שמאל והתהפרק לכיוון הנגדי (פרו' - עמ' 57, ש' 6-3). מתאונה זו נפגע הפג'ו פגעה קטנה בלבד (פרו' - עמ' 58, ש' 9-12).

אמיר וyonis רצו לעבר הרכב שהסתובב. המרחק היה 50-70 מטר לערך אבל אם יוניס אמר שהמרחק עמד על 300 מטר ולא 50-70 זה אפשרי (פרו' - עמ' 57, ש' 31-32, עמ' 61, ש' 11-20).

אמיר וyonis עמדו במקביל לפג'ו כשלושת הנטיibus מפרידים ביניהם. הם היו לבושים באפוד זוהר והחזיקו פנסים. לא יכולו לחצות את הכביש כדי להגיש עזרה. עשר דקות אותן בניסיון לעצור כל' רכב ואיש לא עצר. יוניס התקשר למשטרת ואmir למד"א (פרו' - עמ' 58, ש' 6-3, עמ' 66, ש' 26-25).

המנוחה שלא לבשה אפוד זהה, הוציאה את ילדיה מהרכב וזרה לדלת הנגג, כאשר פתחה אותה עבר רכב, פגע בה וدرس אותה: "ראיתי אני חושב אותו שגור או כסף, שהוא משה. הוא נסע בנתיב השמאלי, והוא נסע במהירות, הוא פגע בדלת קודם ושפשף אותה ואחר כך פגע באשה ואיפלו לא נסעה לבולם. הוא המשיך בדרך שלו", לא עצר, לא נראו אורות בלילה. נעלם (פרו' - עמ' 30-31, ש' 57, עמ' 28-26, ש' 63, עמ' 64, ש' 19-28). (1-9).

בזמן שהמנוחה נדרסה אימה הייתה ברכב וכל הזמן צפירה וניסתה להפעיל את הווינקרים. אמיר בטוח שהוינקרים לא דלקו. דלק רק הפנס השמאלי של הרכב (פרו' - עמ' 58, ש' 14-15, ש' 17-18, עמ' 67, ש' 13-1).

פרט לרכב הכהה שדרס ופגע ברכב המנוחה לא ראה רכב נוסף פוגע בה (פרו' - עמ' 60, ש' 7-3).

אמיר אישר שהוא **אינו יודע אם הנאשם הוא האדם שפגע במנוחה** (פרו' - עמ' 69, ש' 32-30).

לאחר שהמנוחה נדרסה, שעה שאмир אחץ בטלפון כדי להתקשר למ"א, ניגש אליו הנאשם ושאל אותו רק שתי שאלות, למה הפגנו חונה כך ואם הם מעורבים בתאונת: "אני עמדתי על המעלקה, אני מחזיק פנס לעצור את הרכבים ומתקשר למ"א. באמצע השיחה בא אליו איש מבוגר והוא שאל אותי, לא זוכר אם בזורה הזאת, כאילו מה הרכב הזה חונה ככה אז מרבית העצבים אני עניתי לו באגרסיביות מה אתה חושב ומה שהיא תעוצר ככה, היא חונה ככה? היא עשתה תאונה. הוא אומר לי הייתם מעורבים בתאונת? אמרתי לו לא היינו מעורבים והוא כאילו כהה הסתכל על הכביש, הסתכל על, על האוטו ואחר כך הlk... אני היית באמצע השיחה, מתי שסימנתי את השיחה אז בא המשטרה ולא ראייתי אותם... הוא אמר לי האוטו הזה חונה ככה או שהוא, חונה ככה בלי שום סיבה או שהוא עשה תאונה. אמרתי לו כאילו הוא עשה תאונה... ואז התחל לسؤال אותו כאילו אתם מעורבים, מה ראותם, מה לא ראים וככל מיני דברים כאלה..." (פרו' - עמ' 58, ש' 28 - עמ' 59, ש' 10).

אמיר סיפר לנאשם שהמנוחה בלהה והסתובבה ורכב עבר וدرس אותה וברח. אמיר קילל את הנגג הבורח באזני הנאשם וגם כעס על הנאשם. **הנאשם היה איתנו מתחילה השיחה למ"א ועד סופה ואח"כ לא ראה אותו.** כשהגיעה המשטרה ומרגע שעבר את הכביש לא ראה את הנאשם, בשלב זה היו כבר אנשים רבים. הוא מעריך שהנאשם עמד לידם 5, 7 דקות (פרו' - עמ' 59, ש' 11-14, עמ' 30-31, פרו' - עמ' 72, 70-71, עמ' 74, ש' 10). (5-20).

אמיר העיד כי לא ראה את רכבו של הנאשם, לא ראה את הנאשם מגיע אליו, ועמד על כך שרכבו של הנאשם לא עמד 200 מטר קדימה. הוא עומת עם דבריו בהודעתו, שם אמר כי רכבו של הנאשם נעצר 200 או 300 מטר אחרי הרכב התקוע לכיוון צפון והבהיר כי נראה היה טעות ברישום שכן התקoon 200 או 300 מטר קדימה **פחות**, שזה טווח הרaya שמעבר לו לא ניתן לראות (פרו' - עמ' 59, ש' 27-29, עמ' 67 - 69).

מק"ז 13-14 דקות לאחר מכן התאונה הראשונה, רק כאשר הגיעו כוחות ההצלה והמשטרה, הצליחו יוניס ואmir לעبور לשול השמאלי. כאשר חציו הגיעו הרופאה ועשתה למנוחה הנשמה (פרו' - עמ' 58, ש' 21-22, 22-21, עמ' 75, ש' 27-28, עמ' 73, ש' 32-31).

אמיר לא אמר לנאשם שהרכב שפגע במנוחה נראה כמו מרצדס ולא הזכיר את המילה מרצדס, לא אמר שהרכב הפגע היה סימן עגול. **הוא בטוח שהנאשם לא אמר לו שפגע גם בו רכב. הנאשם לא נתן לו כרטיס ביקור ולא ניסה לתת לו כרטיס ביקור. לא ביקש את פרטיו, לא מסר כלום ולא ביקש כלום.** הוא לא שאל את הנאשם אם הוא יודע לעשותה הנשמה מפה לפה. לא ראה את הנאשם מצלם את רכבם והוא בטוח שלא צילם כי **רכבם היה רחוק.** הנאשם הלך לדרכו (פרו' - עמ' 73, ש' 2-17, עמ' 74, ש' 27-20).

עד התביעה חנナル יעקב אלבו (להלן: "חנナル")

הודעתו הוגשה בהסכמה והוא לא זמין עדות (**ת/108**).

חנナル נzag בנתיב השמאלי. הרכב מאחוריו הבhab לו לזרז הצידה והוא ראה משמאליו רכב עומד, חציו בשוליים וחציו בכבש. לפניו ראה גופה. סטה ימינה כדי לא לעלות עליה ווחזר לנתייב השמאלי. לאחר כ-200 עצר בשל שמאל. בעת הסטייה הבחן מימין, מאחוריו מעקה הבטיחות בשני אנשים מהhabים לתנועה לעצור באמצעות טלפונים ניידים הוא התקשר למ"א ורץ חזרה. ראה את גופת המנוחה לבושה חולצה כחולה ומכנס שחור שכובה שרוכב גופה בנתיב השמאלי וחלקו בשל שמאל. רכב עמד כ-10 מטר לערך מהגופה וממנו שמע צرحות של אשה. בין הרכב למעקה הבחן בילד. ניגש לרכב, ראה אשה מבוגרת במושב האחורי, ובחווץ ירד קטן ותינוק בעירסה. האשה ברכב אמרהazon בתה וסיפורה לו על התאונה העצמית. חנナル ניסה לסייע לנמהים לעצור באמצעות הפלפון שלו. האשה מהרכב הייתה עתה מחוץ לרכב. הוא בדק את הגוף שהיתה ללא דופק. האשה ניצבה ליד בתה וניסתה לדבר אליה. הוא משך אותה לשולו לכיוון הרכב. הגיעו אשה נוספת, בלונдинית שהפכה את הגוף ומשכה אותה לכיוון השוליים השמאליים וגם בדקה דופק. הוא היה עם מ"א על הקו והגיע רכב מכבי 6 שהתחיל לסגור חלק מהנתיבים. בהמשך הגיעו משטרת התנועה, ורכב עם שני כונני מ"א שניסו לעוזר. על דופן שמאל של הרכב ראה דם ורקבות. עם הגיעו הכוחות נוצרה המולה מסביב והוא נסע.

לא ראה כיצד נפגעה המנוחה, היו שני כלי רכב לפחות שעמדו בשל שמאל אך הוא לא התמקד בכך. ראה ג'יפ כהה בשל ימין צפונית לרכב שנפגעו ולידו אנשים מאירים עם פלאפונים. הם ניסו לחצות את הכביש אבל חשו כי כלי הרכב בכביש נסעו מהר. לא הגיע פגיעה ברכבו. הרגש שעלה על חתיכות של פלסטיק וזכוכית. מהרגע שירד מרכבו ועד שהתנווה נעצרה לחלוון לא ראה כל רכב שפוגעים או עולמים על הגוף. ראה כל רכב רבים שחלוו לידה וכמעט עליו עלייה. נראה היה שרכב נוסף עלה על הגוף אבל הוא משער שהדבר ארע טרם הגיעו כי מרגע שעצר לא ראה אף רכב פוגע במנוחה. הוא כמעט בטוח שאורות החזית של הרכב המנוחה לא דלקו. לא היו אורות ולא 4 אורות מהhabים.

עד התביעה רון חקק (להלן: "רון")

22. רון העיד כי הוא עובד כס"ר בכביש 6. ביום האירוע היה אחראי על הגירה מנהשיים עד אייל בכביש 6 (פרו' - עמ' 433, ש' 4). לדבריו הוא מכיר את הנאשם שkn בעבר בהיותו תלמיד, בשנים 2009-2010 לערך, עבד בחברה של הנאשם יומיים בשבוע שעיה שה הנאשם היה המנכ"ל. זכור לו שה הנאשם היה מזוקן באותה עת (פרו' - עמ' 427, ש' 14-1, עמ' 448, ש' 32-28).

במועד הרلونטי קיבל רון דיווח על תאונות דרכים עצמאי. כשהגיע למקום התאונה היה האזרז ללא תאורה. מימין הבחן ברכב קיה ולידו 2-3 אנשים מנפנפים בטלפונים ניידים בניסיון להאט את התנועה. הוא נסע לכיוון הנתיב השמאלי וזרק לכביש מוקשי תיאורה - נצנצים וסגר את שני הנתיבים (פרו' - עמ' 428, ש' 11-1, עמ' 434, ש' 9-8, עמ' 433, ש' 22).

עוד תיאר רון כי הסבטה הייתה באותו והילדים מחוץ לרכב. את הנאשם לא ראה. לדבריו לו היה הנאשם במקום היה מבחין בו כי הוא מכיר אותו (פרו' - עמ' 429, ש' 28-30, עמ' 430, ש' 25-27, עמ' 431, ש' 12-6). הבחורים שעמדו בשל הימני, פעילים ערבים, המתינו לטסיונו ולאחר מכן שעה שהניע את רכבם אמרו לו שרוכב שחור או אפור פגע וברח (פרו' - עמ' 429, ש' 1-25).

הרכב הנפגע עמד חציו על השול וחציו על הנטייה השמאלי (פרו' - עמ' 27-25). אפשרי שבמרחך 100- 150 לפני עמדה הקיה בנתיב הימני (פרו' - עמ' 442, ש' 28-32).

رون לא הבין בגופה בעת הגעתו אלא רק לאחר שעצר את התנועה, טיפול בנצנצים ופרס קונוסים (פרו' - עמ' 436, ש' 15-11). ראשון הגיע למקום קצין בכיר מאי והוא שהסב את תשומת ליבו של רון לגופה (פרו' - עמ' 445, ש' 1-4, פרו' - עמ' 441, ש' 13-15). משמאלו הבחן ברכב מיצוביşı אטראד' ובאהה בלונדינית שהגישה עצרה ראשונה. למקום הגיעו כוחות של כיבוי אש, מד"א, קציני משטרת, בוחנים ובוחנים בכירים ונוצרה המולה (פרו' - עמ' 429, ש' 32, עמ' 443, 444, ש' 4).

رون תיאר בהודעתו כי בשול ימין ראה שלושה בחורים, את בעל הרכב אותו תיאר כשםן עם זקן ושני חברים בהירים ממנו, לא מזוקנים ופחות שמנים. בעת עדותו לא ذכר זאת אך אישר שאם זה מה שאמר אז זה מה שראה (פרו' - עמ' 446, ש' 31-19).

גרסת הנאשם בהודעתו הראשונה:

23. הנאשם מעורה בתחום הרכב. עם תום שירותו הצבאי החל לעבוד במוסך של אביו. לדבריו השתתף בכל הלימודים האפשריים בתחום הרכב, הוא מכיר את תחום הרכב ובעל תעוזות המעידות על כך (פרו' - עמ' 581, ש' 20-27, עמ' 582, ש' 6).

להלן יובאו דברי הנאשם בהודעתו הראשונה. מצאתי להביאה בנפרד מגרסתו המאוחרת יותר שכן **בגרסתו הראשונית מסר הנאשם גרסה שונה השונה בפרטים מהותיים משאר הودעותיו וمعدותיו**. יש בהודעתו זו כדי להשליך באופן ממשמעותי על אמינותו, כך למשל טען הנאשם בהודעתו הראשונה כי לא נסע למוסך שבבעלותו, "שgia מוטורס" לאחר התאונה ולא שטף את רכבו, אלא נסע ממוקם התאונה הישר לתחנת המשטרה. בחקירות הבאות, עם זאת, מסר גרסה שונה.

24. **הפגיעה בשברולט** - אין מחלוקת כי רכבו של הנאשם ניזוק במהלך נסיעתו, אותו עבר, במקום התאונה. הצדדים חלוקים בשאלת מה גרם לנזק זה. גרסתו של הנאשם במשטרת הייתה כי נסעו בנתיב האמצעי, חש מכח ברכבו, מיד הביט לשמאלו וראה בוודאות את הרכב שפגע בו. רכב שחור, עם סמל של מרצדס. אותו רכב עקף אותו משמאלו וכתוכזה מהמכה סטה הוא עצמו (ת/א, ת/ב עמ' 3, ש' 37-39). הנאשם האט ומיד עצר בשול ימין. היה עומס תנועה וرك בשיל היותו קרוב לנטייה הימני הצליח לעצורה. הנאשם טען כי הוא לא פגע במנוחה וכי אם מישחו פגע בה זה חד משמעית אותו רכב שפגע בו.

25. **המהירות** - הנאשם העיריך כי עבר לפגיעה נגה במהירות של **80 קמ"ש** לערך. לדבריו, מכיוון שבדוק השתלב לנטייה הימני, נסע במהירות איטית ולכן לא יתכן שהגיע לנטייה השמאלי. החוקר הקשה ואמר כי מחלף קסם עד למקום התאונה יש מספיק זמן ומספיק ק"מ למעבר נתיב. הנאשם השיב שלצורך כך צרי לבוהג "כמו משוגע" והוא אינו נהג כך. עוד אמר כי הוא בעל זיכרון פנומנלי, והוא זוכר בוודאות שלא נסע מהר (ת/ב, עמ' 5, ש' 38-35, עמ' 6, ש' 10-10).

26. **כיוון הפגיעה בשברולט בהתיחס לדברי הנאשם בהודעתו הראשונה** - לגרסת החוקרים, על פי הממצאים, במבחן מגשתו של הנאשם, נגרמה הפגיעה בשברולט מכיוון "קדימה לאחורה". בהיות הנאשם מעורר

ומשלב בתחום הרכב הסבירו לו החוקרים, במהלך החקירה, כי גרסתו אינה מתיישבת עם הממצאים בשטח, אך למשל נאמר לו כי מראת צד שמאל שלו התקפלה ונעקרה **מלפנים לאחור** ונשברה לגמרי. כיוון שהבר סותר את גרסתו שכן **יש בו כדי להציג על כך שהנאשם פגע בעצמו שעמד לפניו**. לו היה המרצדס חולף אותו כפי שתיאר הייתה הפגיעה במראה נראית אחרת. לאחר חילופי דברים אמר הנאשם כי **אולי** הוא זה שפגע במרצדס שכן הוא **הבחן בה רק לאחר שחש באפקט הפגיעה ולא בזמן הפגיעה עצמה** (**ת/1ב** - עמ' 7, ש' 24-2). לדבריו הגם שקדם הגיה מאחריו, פגעה בו והמשיכה בנסיעתה, הרוי **שנראה** שהמרצדס בלמה אז הוא זה שפגע בה וחתר ימינה כדי לא להיתקע בה, שעה שעקפה והמשיכה הלאה (**ת/1ב**, עמ' 20, ש' 21-21, עמ' 21, ש' 15-21).

עוד נאמר לנאשם כי גם **nipoz ha-shemsha hakdimit** בשברולט אינו מתיישב עם גרסתו באשר לפגיעה שנרגמה מאחור (**ת/1א** דיסק שני דקה 11:20). לדבריו, **אולי** כשהנג המרצדס ראה את התאונה משמאלו הוא האט, בלם אז **אם** באותו רגע הוא עצמו היה מהיר ממנו ו עבר אותו, ניתן לישב בין הדברים (**ת/1א**, דיסק שני, דקה 12:00). עוד אמר כי **אם** נהג המרצדס ניסה לחזור אותו אז מראת המרצדס יכלת לעוף לשמשת השברולט (**ת/1**, ש' 162).

27. הגם שהריאות הבאות, העוסקות בעיצירת הנאשם בזירה ועקבתו אותה, קשרות מעצם טיבן לעיררת ההפקה מצאתי להסביר אף במסגרת הדיון בפגיעה הנאשם במנוחה שכן יש ביכולתן לשפוך אוור גם על עצם הפגיעה בה.

עצמירות הנאשם בזירת האירוע - לדברי הנאשם הוא עזר לעוזר לבחורים שעמדו בשול הימני ולאותת אף הוא בפנס; כאשר עמד בצד הבבחן לרשותה ברכבת המנוחה; **בזמן נסיעתו לא הבבחן במנוחה וברכבתה כי היה חשוף;** לא ניתן היה לעבור לשול השמאלי בשל עומס תנועה; הוא נתן כרטיס ביקור לבוחר הרזה מבין שני הבחורים שעמדו במקום (**ת/1**, ש' 74); הוא צילם את רכבים של הבחורים כדי שיוכל להראותם לביטוח (**ת/1א**, דיסק 2, דקה 23:50).

בנסיבות אחרות אמר שצילם את רכבים כי חשב שהם אלו שפגעו בפיגו.

מקום עמדו הבבחן הנאשם כי ליד הפיגו עמדה אשה והחזיקה ילד קטן, אליה ניגשה אישת שירדה מרכב אחר. עוד הבבחן באדם ששכב על הכבש ובמישחו שאמור שאין לו דופק. **כל זאת ראה שעה שעמד מעבר לכਬש** (**ת/1**, ש' 74-79). **בחקרתו הראשונה לא אמר הנאשם כי עבר בשלב מסוים לשול שמאל, אל המנוחה.**

הנאשם המtin וראה שהגיע אמבולנס ונידות שעיצרו את התנועה. הוא חשב שהרכב שפגע בו ברוח ומכיון שמדובר בפגיעה ברכוש ויש לו ביטוח, סבר כי **יהיה נכון לנסוע ושירות מהזירה למשטרת**: "ובאתה למשטרת **בשביל לקבל את הפרטים של הרכב שפגע بي"** (**ת/1ב** - עמ' 8, ש' 34 - עמ' 9, ש' **ת/1א**, דיסק 2, דקה 14:15). לדבריו, **טעה בכך שלא אמר לשוטרים** בשטח שפגעו בו. לא עשה כן בשל היותו בהיפוגליקמיה ובתאונת שלו לא היו נפגעים.

28. **עדיבת הנאשם את זירת האירוע** - בהודעתו הראשונה אמר הנאשם לחוקריו כי נסע שירות מזירת האירוע לתחנת המשטרת. בחקירותיו הבאות מסר גרסה אחרת לחולוטין בה תיאר כי מזירת האירוע נסע ל"שניא מוטורס" ושם ניקה את רכבו. עתה אין מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם עזב את הזירה ונסע למקום עבודתו בפתח תקווה - סוכנות "שניא מוטורס", שם ניקה את השברולט ורק **לאחר מכן** נסע למשטרת חדרה.

בחקירתו הראשונה חזרו החוקרים ושאלו בעניין מעשו לאחר האירוע שכן דבריו כי הגיע לשירות לתחנת המשטרה לא התישבו עם פרק הזמן הארוך שחלף משעת קורת התאונה ועד הגעתו למשטרה. הנאשם עם זאת עמד בחקירה הראשונה, על אף שנסע **שירות**, דרך כביש 4, לתחנת חדרה (**ת/א 18:18** - דקה 21:00, 18:18). הנאשם נשאל באיזה מחלון עלה והתקשה מדוע ובאופן ממושך לתאר את נתיב נסיעתו בדרכו למשטרה ביחסו זאת לסוכר הגבולה שהיה לו באותו הזמן: "רגע, תן לי, אני מנסה לקחת... לרענן את הזיכרון שלי" (**ת/ב 17** - עמ' 9, ש' 17 - עמ' 10 ש' 30, **ת/א 1**, דקה 33:33). הנאשם הציע לחוקרים לבצע איכון ולראות על פי הטלפון שלו את המסלול שעשה וכן לראותו בצילמות כביש 6 (**ת/ב 1**, עמ' 11, ש' 27-28, **ת/א 1**, דקה 19:05).

29. **ניקוי השברולט** - החוקרים הבחנו בסימני ניגוב אבק על השברולט ואמרו לנายนם כי הדופן הימנית נמצאה מאובק ולעומתה חלקו האחורי של הרכב, מכסה המנוע ודופן שמאל נראו מנוגבים בתנויות סיבוביות. הנאשם עמד על כך שלא ניגב את רכבו: "**לא נגעתי, ולא ניגבתי ולא התעסקתי עם זהה. באתי ישיר לכיוון זהה, לפה. יש גבול לנקודות מסוימות**" (**ת/ב 1**, עמ' 12, ש' 23-3).

שאלת: "לפניהם...הגעת פה למשטרת חדרה, עצרת במקום אחר? עשית משהו אחר?"

תשובה: "לא".

שאלת: "אתה בטוח?"

תשובה: "כן. רציתי ל... רציתי להחליף אה...הרגשתי משיכה באותו, ב...הגה, ורציתי אה...רכבים, אבל אח"כ נזכרתי שאין לי מפתחות, אז המשכתי להחליף...."

הלאה לחדרה...."

שאלת: "רגע, מקום המתאונת **שירותת לכאן?**"

תשובה: "כן. חד ממשעי. אני אומר לך, עשית את הסיבוב הזה למעלה..."

(**ת/ב 1** - עמ' 9, ש' 10-4).

30. הנאשם מסר **שלוש הודעות נוספות** אשר יפורטו בהמשך בהרחבה. בתרומות יזכיר כי בהודעות אלו הביע הנאשם צער וboseה על עזיבתו את זירת התאונה, חזר על אופן הפגיעה בו על ידי רכב שנסע משמאלו, הבהיר הימלטות מהמקום וחזר בו מהגרסה הקודמת לפיה הגיע מהזירה לשירות למשטרת חדרה. עוד אמר כי מזירת התאונה נסע לעסוק על מנת להחליף רכב שכן הרגש כי השברולט "מושכת" שמאלה. בשלב מסוים הרגש בנזול דבוק על הדלת, הוא לא ידע שמדובר בדם וטף אותו כי הוא פדוני מאד ונקיין מאד חשוב לו. לדבריו, שכח **לספר לחוקרים על נסיעתו ל"שגיא מוטורס"** ועל **שטייפת רכבו** וזאת מחמת ההלם בו היה מצוי.

כפי שיפורט בהמשך ניכר כי באשר לפגיעתו במנוחה דיבר הנאשם בשני קוווט. בקוו אחד כפר בפגיעה במנוחה ובഫקרתה. קוו שני לעומת זאת דיבר בהבנה על כך שפגע במנוחה ואף הצר על עזיבת זירת התאונה.

פגיעהו של הנאשם במנוחה על פי ממצאי החקירה

31. הבוחן ברק צורף (להלן: "הבוחן"), ערך שני דוחות: **ת/9** - התאונה העצמית של הפג'ו. **ת/8** - התאונה הקטלנית בה מעורב הנאשם. הבוחן עשה סקיצה במקומ ובמהלך, לאחר שהתבונן גם בתמונות וידאו וסטילס, הוסיף לה פרטים (פרו' - עמ' 209, ש' 13-23, **ת/58**). מהזירה נסע הבוחן לתחנת נתניה שם ראה לראשונה את רכבו של הנאשם, שברולט אימפללה חדש ותיק לחולוטין (**ת/2ג**, עמ' 35, ש' 38, פרו' - עמ' 320, עמ' 4-5, ש' 573).

32. **התאונה בלתי נמנעת** - הבוחן אישר שהמקום בו נעצרה הפג'ו חשוך ולא כל תאורה (פרו' - עמ' 197, ש' 1-2, עמ' 326, ש' 7-8). הוא קבע כי: "... מאחר והיה כביש חשוך והמהירות שהיא מותרת לנסוע בכביש זהה, המסקנה שלי הייתה שמדובר בתאונה בלתי נמנעת בהתחשב בזה שהולכת הרgel שהתה בכביש" (פרו' - עמ' 176, ש' 1-4).

הבוחן קבע בשחוור שערכ, כי תגובת הנהג (כולל תוספת לילה והפתעה) - עומדת על 1.6 שני' (**ת/16**), זו נקבעה בהתאם להנחיות המטה הארצי בחזרה הדרכה מס' 35/91 שענינו זמן תגובת הנהג בתאונות דרכים (**נ/7**). על פי חישוב שערכ, קבע הבוחן כי: "זמן חציית הולכת הרgel הינו פחות מזמן תגובת הנהג ולפיכך ניתן לקבוע כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת מצד נהג השברולט". בחקירתו הנגדית תיקן הבוחן את חישובו כך שההערכה היא 1.3 שני' במקומות 1.6. לדבריו ניתן זה איינו קרייטי לחישוב ומדובר בתאונה בלתי נמנעת.

הבוחן הסביר כיצד חישב את מהירות חציית המנוחה (1.98 מ/שני') ואת מרחק חצייתה (0.97 מ'), לפי דף הנחיה מס' 19/96 בעניין מהירות חציית הולכי רגל מטעם משטרת ישראל (**נ/8**). לדבריו, אין יכולתו לקבוע בוודאות מה היה קצב הליכת המנוחה והאם הלכה מהר או לאט. במידה והמנוחה רצתה יבצע החישוב לפי תחשיב ריצה קלה מיצב עמידה ולא ריצת ספרינט שלא הייתה אפשרית בנסיבות האירוע. הבוחן העיד כי ניתן לשער שהמנוחה אכן מירהה כדי להגיע לדופן הרכב ועשתה זאת באופן הקצר ביותר שהאפשרי לה. **את מרחק הליכת קבע על פי נתון משוער שמקל עם הנאשם**. לדבריו, גם שיתכן שבוחנים אחרים היו קובעים אחרת לא היה בקביעה שונה כדי לשנות את המסקנה כי התאונה הייתה בלתי נמנעת (פרו' - עמ' 295-298, עמ' 292).

"**אני מכל הנתונים האלהלקח את הנתונים שהכי הולכים לקרה הנהג...אני הולכת לטובת הנהג הן ... בחצייה המהירה שלא והן במרחק חצייה הכى קצר שיכל להיות לה...עדין מדובר בתאונה בלתי נמנעת...**" (פרו' - עמ' 296, ש' 32-32).

החוקרים ערכו ניסוי שדה ראייה (**ת/15, ת/48**). בעודו הבahir רמ"ח הבוחנים מוזס, כי המרחקים מהם ניתן להבחין בהולך רגל הינם **קצרים מאד, קצרים ממוקם העצירה הדרוש לרכב. במרחקים אלו לא ניתן למנוע את התאונה**. כמו כן זמן התגובה במהלך 120 קמ"ש אינו מאפשר תגובה בזמן. בניסויים נמצא כי ניתן להבחן מוקדם יותר בעדים שעמדו מימיין עם הפנסים ותשומת הלב תהיה ממוקדת בהם (**פרו' - עמ' 509, ש' 13-25, עמ' 510, ש' 10-9**). סיכומו של דבר: "...בשורה התחתונה בתיק זהה, למעשה הנהג לא אשם בגרימת התאונה עצמה...זה המסקנה שלנו" (פרו' - עמ' 502, ש' 32 - עמ' 503, ש' 6).

33. לאור התנאים עובר לתאונה בהם בין השאר, החשכה במקום, מהירות הנהג הגבוהה המותרת, ומיקום עמידת המנוחה בנתיב שמאל, מקובלת עלי' עמדת הבוחנים כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת. אמנם

נהגים אחרים שנסעו במקומם, באותו תנאים, הצלicho לחמוך מבעוד מועד ללא לפגוע במנוחה, אף חלקם העיד כי כפسع היה בין פגעה במנוחה. הנאשם נהג במהירות גבוהה מאד אף על פי הניסוי שערכו הבוחנים, גם לו נהג במהירות המותרת, התאונה הייתה בלתי נמנעת. בסופו, אותו העדים משל ימין בפנס ובטלפון הנייד, מתוך כוונה טוביה לסייע ולהסביר תשומת לב הנהגים בדרך למפגע בנתיב שמאל. אלו, משכו את תשומת הלב לכיוונם, כך שהנאשם, בהסיטו מבטו לעברם לא הבחין במנוחה מבעוד מועד.

34. **הנאשם הוא שפגע במנוחה** - הבוחן, כמו גם רמ"ח הבוחנים צביקה מוזס (להלן: מוזס) והרמט"ד שרון שי אשכנזי (להלן: שי אשכנזי), קבע כי **לא ספק** הנאשם נהג בנתיב השמאלי והוא הנהג שפגע במנוחה. בעודו, חזר הבוחן על מסקנותיו: "...שהרכב של הנאשם, שברולט, הוא הרכב שפגע בהולכת הרגל, חד משמעות, לא היו עוד רכבים לפני, שפגעו בהולכת הרגל" (פרו' - עמ' 176, ש' 8, ש' 17-14). עוד קבע הבוחן, כי הנאשם נהג בנתיב השמאלי שעה שפגע במנוחה וכי לאור בדיקת התאמות נזקים לא היה מגע בין השברולט לפניו (פרו' - עמ' 176, ש' 8, ש' 14-17). אמנם אין סימנים של מקום האימפקט אבל על סמך הנזקים ועל סמך עדי הראייה אין ספק שהמנוחה עמדה ממשאל לרכבה, בצד דופן שמאל, דרומית למראת תشكיף שמאלית (פרו' - עמ' 176, ש' 26-24). **המכה העיקרית במנוחה הייתה מכונף שמאל של השברולט.** המכה העיפה את המנוחה שמאליה וחזרה מעט אחרת. נתון זה אינו עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם לפיה הרכב שפגע בו הגיע מאחוריו: "אליה דברים שחד משמעות אני יכול לשלו" (פרו' - עמ' 255, ש' 24-25, עמ' 257, ש' 15).

35. **ממצאי ד.ג.א** - המאשימה הגישה חוות דעת ביולוגית שנערכה ע"י ד"ר מיכל שנפלד מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית (**ת/88**). בבדיקה נבחנה ונמצאה התאמה בין דם המנוחה לבין מספר מטושים בהם נדגם חומר שנמצא על רכב הנאשם.

מסקנת חוות הדעת הינה כי על דגימות חלקו הפלסטי, וכן על דלת הנהג ומשחת הנהג בשברולט, נמצא דם שמקורו יכול להיות במנוחה או בכל איש אחרה בעלת פרופיל גנטי זהה.

הבחן ציין כי ניתן היה להגיע לממצאים טוביים הרבה יותר לו הרכב לא היה מתעכב, מנוקה ונשטף: "אין ספק שבמידה והנאשם לא היה שוטף את הרכב, הייחי יכול להגיש לבית משפט תמונה יותר ברורה לגבי הד.ג.א. והדברים שנמצאו על הרכב שלו, שכרגע לצערנו אין לנו את זה...אני מאמין שהוא נמצוא שם ד.ג.א. כן, כתמי דם וד.ג.א. על הרכב שלו" (פרו' - עמ' 371, ש' 22, עמ' 373, ש' 31, עמ' 26, ש' 22). (27-31).

הבחן אישר כי לזרה לא הגיעו מעבדה נידת (פרו' - עמ' 21-20). עד התביעה אייל אלגביש (להלן: "אייל") ערך דוח מסכם של חקירת מז"פ מיום 2.3.2016 (**ת/76**). אייל היה אחראי על לקיחת הדגימות מרכיב הנאשם. את הרכב בדק בmez"p תחנת נתניה והוא אינו יודע איך ומתי הגיע הרכב לתחנת נתניה. לדבריו, ערך בדיקה חזותית, והמתמקד במרקומות שראה מממצאים או חדש לממצאים (פרו' - עמ' 85-87). אייל לicked בסה"כ 6 דגימות. את חמיש הדגימות 2 א"א עד 6 א"א לicked בעזרת מטוש דגימה. את חומר הבידוד הוציא מתוך הרכב (**ת/76**, עמ' 2,opro' - עמ' 90, ש' 6-1). לדבריו ערך סריקה ויזואלית של הרכב וכאשר הבחן בركמה או חומר חדש قد נוזל שלא ניתן לאפיינו בשטח רשם "חומר חדש כחומר ביולוגי". אישר שאם דגם את הרכב במספר נקודות בודדות ממשמע שבשאר הרכב לא היו شيء (פרו' - עמ' 91, ש' 30-33). הסביר שעשה למצג 1 א"א בדיקת הקסגן לאיתור

חומר החשוד כدم ולא מצא התאמה לדם אדם (פרו' - עמ' 96, ש' 12 - עמ' 99, ש' 14).

מומחה ההגנה ניר קוסטיקה (**להלן: "קוסטיקה"**) הגיע חוות דעת מפורטת ואף העיד בפני. קוסטיקה התייחס לנסיבות החקירה לפיהם נמצאו רקמות המנוחה על השברולט וכן לדבריו הנאשם כי חש רטיבות בידו עת פתח את דלת הרכב בזירת התאונה.

קוסטיקה קבע כי אם המנוחה הייתה מוטלת מדממת על רכבו של הנאשם היה נראה על רכבו כיiso דם מסיבי שכן פציעתה הייתה קשה. ממצאים כאלו לא נראה (פרו' - עמ' 865, ש' 5-4). עם זאת אישר קוסטיקה ששיטיפת רכב יכולה לפגוע בבדיקה סימני דם, רקמות אדם, או חלק גוף אחר וכן בסימני ניגוב אבק טרי שנגרמו מגוף נפגע על חלקו החיצוני של הרכב (פרו' - עמ' 782, ש' 17-32).

קוסטיקה העיד עוד כי לו היה דם על ידי הנאשם, הרי שעה שנכנס לתוך הרכב היה מזהם את כל חלל הרכב כולל ההגנה, החגורה וידית ההילוכים. לטענותו, הרכב נבדק על ידי מז"פ ומעבده נידית של המטה הארץ ולא נמצא אף שריד בתוך הרכב או מחוץ לו (פרו' - עמ' 795, ש' 30 - עמ' 796, ש' 8, עמ' 798, ש' 1-3). קוסטיקה אינו ידעizia נוזל הרגש הנאשם על ידי. כל נוזל יכול לכוסות את הדופן השמאלי, והחלון השמאלי של הנהג. נוזל אחר אף הוא אמר היה להימצא בתוך הרכב. לעניין השמן, ציין כי שמן קשה לשטווף במים, ומשותפים או מנגבים אותו נוצרת מריה של שמן שניתן לראות בבירור (פרו' - עמ' 799).

לדברי קוסטיקה, ההסבר **היחידי** להימצאותם של שני מוקדי הד.ג.א. על הרכב הנאשם הינו בהעתקה של ד.ג.א. (פרו' - עמ' 811). סרט המדידה בו השתמש הבוחן הוא המקור להעתקה או שהבוחן עצמו נגע והעביר ד.ג.א. לרכב הנאשם. בסעיף 114 לחוות דעתו קבע קוסטיקה כי "מדידה זו נעשתה באמצעות סרט המדידה של הבוחן, אשר שמש אותו במדידות שביצע קודם לכן בזירת התאונה" וכן: "סביר מכך שבשעה שהבוחן הניח את סרט המדידה בצד גובה הוא העביר ד.ג.א.". בסעיף 115 העלה קוסטיקה השערה נוספת לפיה אולי פקד אשכנז' העביר ד.ג.א. בזמן העברת הרכב ומסכם בכך שכ חולק שוכב בזירה יכול היה להעביר ד.ג.א. מהמנוחה לשברולט. צוות מעבדה נידית לעומת זאת היה עושה זאת נכון (פרו' - עמ' 806-811). לשאלת מה מدد הבוחן בסרט המדידה שלו שזיהם את הסרט, השיב קוסטיקה בעדותו כי אינו יודע. קוסטיקה לא יכול היה לשלול מצב בו לפקד הבוחן סרט מדידה מבוחן אחר שלא היה בתאונה (פרו' - עמ' 804-805).

הבוחן העיד כי ביצע מדידות באמצעות סרט מדידה (רולטקה) ולא מدد את הנזקים ברכב הנאשם (פרו' - עמ' 206, ש' 13-8).

הבוחן כלל לא נזכיר על תזות ההעתקה.

מהפgo' וממראת הפgo' לא נלקחה בדיקת ד.ג.א. והבוחן לא ידע אם מקומות אלו נדגמו. הוא לא ראה צורך בכך שכן ראה את הזירה, את הנזקים ואת כלי הרכב (פרו' - עמ' 255, ש' 16-22, עמ' 258, ש' 2-4), עוד אמר כי אם המנוחה פגעה במראה, המשמעות היא שבגדיה פגעו במראה ואז ממילא לא היה נמצא ד.ג.א. (פרו' - עמ' 257, ש' 10-12).

לנאשם לא היה הסבר להימצאותה. N. של המנוחה על דלת הרכב. הוא העלה השערה לפיה עפו על רכבו חלקים

מהגופה שעה שהמרצדס דרס את המנוחה ופגע אף בו. המרצדס פגע בה בחזית ובאופן טבעי עפו למעלה חלקים ואלו פגעו בשברולט (פרוי' - עמ' 595, ש' 27 - עמ' 598, ש' 12, פרוי' - עמ' 598, ש' 14-13).

בחקירתו הנגדית הטיצה בו התובעת כי על רכבו נמצאו דם ורקבות גם לאחר שטוף אותו (חו"ד ביוולגית ת/88), על כך השיב כי אינו מומחה ואינו יודע כיצד זה הגיע, יש מקצוענים שייעשו זאת (פרוי' - עמ' 698, ש' 14 - עמ' 699, ש' 8).

36. מצאיי קיבל את חוות דעת מז"פ ולבסוף כי על הרכב הנאשם נמצאו מוקדים - דלת הנהג ומשמהקדמית של הנהג - ובهم ד.ג.א. של המנוחה. לא מצאיי קיבל את עדותו של קוסטיקה כי הסיבה למציאת ד.ג.א. של המנוחה על הרכב הנאשם נובעת מהעתקה, ואני דוחה אף את דברי הנאשם כי יתכן שהרכב המרצדס שפגע בו, פגע במנוחה והעיף על רכבו רקבות ודם. מעבדה נידית לא זומנה לזרה אף מילא נסע הנאשם מהמקום לשטוף את רכבו, אך שלו הייתה מגיעה לזרה, לא הייתה "זכחה" לפגוש בו ולחתת ממצאים מרכבו. זאת עוד, הבוחן, כמוותו שאר הבוחנים, לא נשאל כלל על תזות העתקה ולא ניתנה לו כל הזדמנות לספק מידע בעניין.

מהה זו "נולדה" על ידי מומחה ההגנה ללא הבאת כל תימוכין לדבריו. בנוסף אצין שהנאשם חש בנוزل עוד טרם הגעת הבוחנים. ככלומר טרם "ביצוע העתקה" לה טוונת ההגנה. משכך, מצאיי קיבל כי תזות העתקה לא בסוסה כלל ואין בה כדי להטיל ספק כל שהוא במסקנת הבוחן. מצאיי לדוחותה ולבסוף כי מקור הד.ג.א. של המנוחה על הרכב הנאשם הינו בפגיעה השברולט במנוחה.

קוסטיקה היה מצפה לראות דם גם ברכב פנימה, דם שהועבר מידיו של הנאשם. דם בתוך השברולט לא נמצא. אין מחלוקת כי נזול כלשהו היה על הרכב שכן הנאשם העיד כי חש על ידו נזול דבוק. קוסטיקה עצמה טועה כי גם לו דבר בנוzel אחר אף הוא היה אמור להימצא ברכב. גם נזול אחר לא נמצא.

מילימ' אחרות, העובדה שלא נמצא כל שהוא ברכב אינה מעידה על העדרו שכן נזול היה והנאשם חש בו.

שםן, מכל סוג שהוא, לא נמצא, גם שהנאשם הזכיר כי חש מגיעת שמנים ברכבו. במאמר מוסגר יצוין כי ניתן להסיק מדבריו של קוסטיקה כי אין מדובר בשמן אשר לו דבר בשמן, ניגוב הרכב, כפי שעשה הנאשם, היה יוצר מರיחה של שמן אותה ניתן היה לראות. מריחה כזו לא נראית.

מקובל עלי הסברה של המשימה כי הנאשם שהרגש בנוzel על ידיו, ניקה את ידיו במפית ניר, כפי שהעיד, ורק לאחר מכן נכנס לרכב. לפיכך, אין פלא כי משמשך בדרכו עם ידים נקיות לא נמצא ברכב חומר ביולוגי נוסף.

כאמור, הנאשם עזב את המקום באופן מיידי ואף שטף את הנזול שנמצא על רכבו, במטרה להעלימו. לו היה נשאר במקום, הייתה מן הסתם מזעקה למקום מעבדה נידית, וכדברי הבוחן ניתן היה להציג ראיות נוספות. הנאשם ניסה לסכל את פעולות המשטרת ולהקשות על החקירה ועתה הוא מלין על חסרון בדיקות שנבע כתוצאה מעשייו.

באשר לטענותו של קוסטיקה כי אם המנוחה הייתה מוטלת מדם על השברולט, היה על הרכב כיסוי מסיבי של דם, הרי שעל פי ממצאי הבוחן, הנאשם פגע במנוחה פגעה צידית והטיצה על מראת הפגוי. בשום שלב לא נתען כי המנוחה הייתה מוטלת מדם על השברולט ומכאן שאין מקום לצפות לכיסוי דם מסיבי על הרכב.

.37 **הנזקים בשברולט ובג'ו** - השברולט הייתה חדשה, הנאשם נהג בה ימים ספורים בלבד ולדבריו הנזקים בה הינם אך ורק מפגיעה המרצדס (חקירת הנאשם **ת/1ב** קלטה שנייה).

ב"כ הנאשם, התמקד בנזקים שנגרמו לשברולט, זאת בניסיון להוכיח ולתמוך את טענתו של הנאשם לפניה השברולט נפגעה ע"י רכב שחלף משמאליה ופגע בה. לטעתה ההגנה הנזקים שנגרמו לשברולט מתאים לפגיעה מרכיב שהגיח מאחוריה ואילו לטעתה המאשימה הנזקים שנגרמו לשברולט מקורם בהתנגשות בגוף רך, גוף המנוחה שניצב לפניה.

בעניין זה מסקנות הבדיקה הן:

א. **לא היה מגע בין השברולט לפג'ו** - הבדיקה ביצעה התאמת נזקים בין השברולט לפג'ו ומסקנתו הוודאית הייתה כי לא היה מגע בין השברולט לפג'ו. **הפגיעה במנוחה הייתה עם דופן שמאל של השברולט** ולא עם החזית וכתוואה מהפגיעה הוטלה המנוחה באלכסון לרכבה (פרק' - עמ' 187, ש' 5, ש' 15-16, עמ' 28-29, ש' 2-1, עמ' 188).

ב. **הנזקים בשברולט מתישבים עם פגיעה בגוף רך** - לדברי הבדיקה הנזקים שנגרמו לשברולט אינם מתישבים עם גרסת הנאשם לפניה נפגע ע"י רכב שחלף אותו משמאל, ולמעשה אינם מתישבים כלל עם פגעה של רכב אחר בשברולט. הבדיקה קבע כי הנזקים בשברולט מצביעים באופן מובהק על נזק שנגרם מפגיעה בגוף רך, גוף המנוחה. בשברולט נמצאו מעיכות פח רכות בלבד.

הבדיקה נחקר בנושא ממושכות ועמד על שקבוע. פגיעה של רכב בשברולט הייתה גורמת נזקים חמורים לשברולט ולא לנזק שנחשב קל, כפי שנגרם בפועל.

הבדיקה רשם את מסקנתו בדו"ח "מסקנות ההתאמת נזקים" שם קבע, בין היתר, כי לא נמצא בכלל הרכב קרעים בפח, סימני שפשור וחיריצה אורכית בפח וקילופי צבע האופייניים לפגיעה של הרכב. כמו כן לא נמצא העברת צבע מרכב לרכב. הנזק שנמצא בכנף הקדמית השמאלית של השברולט, הינו נזק שנגרם כתוצאה מפגיעה עצם רך ואופיינית לפגיעה בהולכי רגל, הנזק שנמצא בדופן שמאל של הפג'ו, אף הוא נזק שנגרם כתוצאה מפגיעה עצם רך. עוד קבע הבדיקה כי נמצא הפרשי גובה בין הנזק בפג'ו לנזק בשברולט (**ת/23**).

בפני העיד הבדיקה כי: "עוד פעם, אני סיכמתי את הדברים בצורה כוללת, סיכמתי שהנזקים בדופן שמאל נגרמו מהגוף של הולכת הרגל, אני רשותתי שלא היה מגע בין השברולט לרכב של הנאשם ולא היה מגע בין רכב אחר לרכב של הנאשם, זה מה שאני אמרתי, כל הפגיעה והשריטות והמעיקות פח נגרמו מהגוף של הולכת הרגל, לא יכול להיות ממשו אחר...אני יכול לשולול את כל מה שהנega אמר בחקירה שלו, כל מה שהוא טוען אני שולל" (פרק' - עמ' 257, ש' 26-31 - עמ' 258, ש' 1 וכן עמ' 236, ש' 10-5). ועוד: "אני כן יכול לקבוע וקבעתי שככל הנזקים מדופן שמאל, **המעיקות פח הן רכות, הן לא מתאימות לפגיעה של רכב**, הרכב של הנאשם לא פגע ברכבו, ואף רכב לא פגע בו, כל הפגיעה הן פגיאות רכות מפנים לאחור", **פגיעה של רכב היתה מדגימה "נזקם הרבה יותר רציניות, שריטות לכל הדופן ולא קילופי צבע ממוקדים באורך של 2 או 3 סנטימטר כמו שאתה מצאת בזכוכית מגדרת"** (פרק' - עמ' 248, ש' 15-17, עמ' 243, ש' 15-17, עמ' 244 ש' 29-31, עמ' 245, ש' 10-11, עמ' 250, ש' 16-12).

השׁקע בשברולט, אליו מפנהה ב"כ הנאשם בתמונות, נגרם על פי הבדיקה מגוף המנוחה, ולא יכול היה להיגרם מרכיב: "...אין ספק שזו עצם רכה ולא איזה גוף מסיבי, זה נגרם ממשו קטן" (**ת/76**, תמונות 15 ו-16, פרו' - עמ' 249, ש' 1-2, 23-24).

ג. נקודת מרכזית השוללת לגרסת החוקרים, את דברי הנאשם כי נפגע מרכיב, טמונה בהסבירו הבא של הבדיקה: **במידה ורכיב היה מגיע מרכיב השברולט ופגוע בכנף הוא היה אמר לגורום נזק גם לדופן**, במיוחד שמראת צד שמאל נעה (פרו' - עמ' 287, ש' 30 - עמ' 288, ש' 8).

גם רמ"ח הבודנים מוזע הבahir לנאים, בעת חקירתו, כי הפגיעה ברכבו היא פגיעה רכה שכן הכנף השמאלית נפגעה לכל אורכה **והגלגלי מתחתיה כלל לא ניזוק**, אףלו שרטה לא נראה עלי. הסיבה לכך היא כי הגלגל עשוי מחומר מגנזיות קשה, ולא חומר רך כמו הכנף. פגעת רכב בשברולט הייתה מותירה סימנים גם בגלגל ולא כפי שקרה במקרה זה (**ת/3ב**, עמ' 13-14).

מסקנותיו של מומחה ההגנה קוסטיקה נוגדות את מסקנות צוות החקירה. קוסטיקה אימץ את גרסת הנאשם לפיה דובר בשתי תאונות נפרדות. רכב הנאשם הוא לא הרכב שפגע במנוחה וברכבה. שתי התאונות התרחשו בפער זמן האחת מהשני ובמקומות שונים שאין לדעת את המרחק ביניהם ואין לדעת איזה תאונה הייתה ראשונה (פרו' - עמ' 846, ש' 17-20).

קוסטיקה קבע כי הנזק שנגרם לשברולט אופיני לפגיעה מholmן רגלי. עוד קבע כי מדובר בפגיעה בכיוון של מאחור לפנים (פרו' - עמ' 812, ש' 10-6, עמ' 816, ש' 16, עמ' 820, ש' 28-32, עמ' 828, ש' 29-20). לדבריו, לשברולט נגרמה פגעה מרכיב הגם שرك הכנף ניזוקה ולא הדلت. הפינה הקדמית הימנית של הרכב הפגעה בכנף השברולט וגרמה למעיכה. מכיוון שהמהירות גבוהה מאד "זמן המגע קצר מאד...כך שאנו לא יכולים עכשו לנתח, אין לנו את הרכב השני, לנתח את מגנון ההתנגשות ביניהם" (פרו' - עמ' 814, ש' 16-13). קוסטיקה אישר כי המכאה הייתה יכולה להעיף את השברולט ימינה אפילו מעט (פרו' - עמ' 814, ש' 25-19).

קוסטיקה התקשה להסביר את העדר הסימנים בגלגל השברולט. לאחר שנtan הסברים כאלה ואחרים, הסכים כי אין לו הסבר לכך ששעה שהרכב נסע במהירות כה גבוהה, **הנזק היחיד חמור נוצר רק מעל הגלגל השמאלי**.

לקוסטיקה לה היה הסבר לכך שהגלגל לא נפגע ואף אין עליו כל סימן. אין לו הסבר לפגיעה של הרכב הפגוע בזווית שפוגעה רק מעל הגלגל: "לא, אני לא יכול להסביר איך הגלגל לא נפגע...חף מכל סימן" (פרו' - עמ' 817, עמ' 824, ש' 17-15). **לשאלה כיצד יתכן שרכב שפשף את השברולט אך לא פוץ את הפנים השיב כי לא התייחס לכך** (פרו' - עמ' 829, ש' 14-13).

ד. **כיוון הפגיעה בשברולט** - הנאשם טען כי המרצדס הגיעו מרכיבוי, פגעה בו והמשיכה בדרך. כפי שצווין מעלה, נכון תיאור זה היה מצופה לראות בשברולט פגעה של "מארורה קדימה". הבדיקה שלל אפשרות זו וקבע כי הפגיעה בשברולט היא בכיוון ההפוך, היינו מלפנים לאחר. הבדיקה סמך מסקנתו על כך שהדופן הקדמית השמאלית של השברולט לא נפגעה. **במידה ורכיב היה מגיע מרכיב,** כתענטה הנאשם, ופגוע בו, היה נגרם ונראה נזק נוסף בדופן הכנף בפרט שמראת צד שמאל נעה. זאת ועוד, **ביפוי המשמשה הקדמית לא יכול להיגרם כשהנזק נגרם מאחור לפנים אלא רק מלפנים לאחור** (פרו' - עמ' 243, ש' 29 - עמ' 244).

ש' 5-1). עוד התייחס הבוחן בעדותו לחלק ממראת השברולט שנתלש החוצה ממוקמו והסביר כי אם המראה הייתה מקבלת מכיה מלפנים לאחר, חלק זה לא היה נתלש בצורה בה נתלש. משכך שלל אפשרות שתליישת מרأت צד שמאל של השברולט הייתה מכיוון של מלפנים לאחור וקבע כי תליישת המראה בוצעה מכיוון של מאחור קדימה/לפנים (פרו' - עמ' 287, ש' 30 - עמ' 288, ש' 8).

קוסטיקה התייחס אף הוא לניפוי השמשה. לדבריו, הניפוי מאד מקומי, נמור, קטן, מוגבל, לא אופיני למגע ולגבה ראש אדם ולא נמצאו עליו מממצאים כמו שיער. הוא אינו יכול לדעת את מקור הניפוי ותתכנה אפשריות רבות לניפוי למשל המראה שה坦תנקה היא שגרמה לנזק ואפשרויות נוספות. לשאלה אילו אפשרויות נוספות ביכולתו לציין השיב כי אינו יכול לקבוע זאת בלי לראות את הרכב השני (**נ/10**, נספח א', תמונה 18,opro' - עמ' 818, ש' 4-5, ש' 26-27, עמ' 31, ש' 21, ש' 23, ש' 21, ש' 23, ש' 19-16). קוסטיקה הוסיף כי הנאשם לא יכול היה להבחין בשלב ראשון מתחם הרכב שהشمשה נופצה, שכן דבר בשעת לילה ובנזק שאינו בולט. בבדיקה הרכב מבוצע ניתן לראות זאת (פרו' - עמ' 829, ש' 25 - עמ' 830, ש' 2).

ה. בראשית החקירה התעורר חשד כי השברולט פגעה בפיג'ו זאת בשל הנזק בדופן הפיג'ו, מרأت שמאל שנענקרה, ומעיכות הפח (פרו' - עמ' 241, ש' 2, ש' 15-16, ש' 18-19), כך הוכח בשלבי המעצר ועל כן אף נחקר הנאשם בחיקירתו הראשונה (**ת/1**, ש' 84,opro' - עמ' 228, ש' 24-25, ש' 24-25, ש' 229). **עם זאת בהמשך החקירה נקבע באופן חד ממשעי כי לא היה מגע בין שני כלי הרכב** (פרו' - עמ' 231, ש' 18-16 וכן מוזבע עדותו עמ' 507, ש' 31 - עמ' 508, ש' 2-1).

לכוארה יש ממש בטענת ההגנה כי אם בתחילת החקירה סברו החוקרים כי הנאשם פגע עם רכבו בפיג'ו, הרי שיש ספק בקביעת הבוחן לפיה הפיג'ו והשברולט לא נפגעו ע"י רכב וניטע ספק באשר לקביעתו הנחרצת של הבוחן כי מוקור הפגיעה הוא גוף רך. על אף שכואורה יש היגיון בטענה זו מצאתי לדוחותה, שכן עם העמקת החקירה, ולא זמן רב מתחילת החקירה, הבינו החוקרים כי השערתם הראשונית שגויה וביססו היבט את ממצאים הננספים ואת מסקנותם בעניין זה.

ו. **סימנים לבנים** - החוקר מוזע הבahir לנאים בעת חקירתו שרכבו לא פגע ברכבה של המנוחה שכן בנסיבות בה נסע היה מצופה למצוא על רכבו סימנים לבנים ואלו לא נמצא (**ת/3ב**, עמ' 15, ש' 37 - עמ' 16, ש' 2).

ההגנה הצביעה על קיום סימנים לבנים בשברולט בכוונה להראות כי מוקром של אלו בפגיעה רכב בשברולט. כך סברו אף החוקרים בתחילת החקירה. בהתייחסו לתמונות בהן נראה סימנים לבנים בשברולט הסביר הבוחן כי מדובר בסוג של שריטה דקה או מעיכה בעלי גוון לבן. לפי הנראה בתמונות, הוא אינו יכול לקבוע אם מדובר בשריטה או בחריצה (פרו' - עמ' 30-32, ש' 235, עמ' 236, ש' 239, עמ' 240, **ת/13** תמונות 17, 18, **ג/3** - תמונות מומחה ההגנה). **הבוחן קבע נחרצות כי פגעה של רכב היתה מותירה בשברולט סימנים משמעותיים הרבה יותר מאשר השריטה הדקה בודאות לא נגרמה מרכב** (**ת/23**, סעיף 3).

לדבריו, במידה שני כלי רכב היו נפגשים אחד בשני, הייתה נוצרת יותר מאשר צבע לבן שנגזרמה בגל מעיקות פח. עוד העיד הבוחן שצבעה של השברולט שחור ובמידה והצבע נשרט נראה צבע לבן (פרו' - עמ' 237, ש' 27-32, עמ' 238, ש' 7-3). כן אמר כי **במקום שהפח התעתקם, במקום השבר, הצבע נשבר** (פרו' - עמ' 240, ש' 29-14). **הצבע לא נדגם** והבוחן קבע כאמור כי "לא נמצא העברת צבע מרכב אחד למושנה" (פרו' - עמ' 243, ש' 10-7).

.**אוף הפגיעה במנוחה וברכבה** - אין באפשרות לבדוק למשך אוף מדויק את מקום האימפקט ואת מקום עמידת המנוחה (פרו' - עמ' 21-23). לדבריו, על סמך הנזק בפגו' הייתה המנוחה בתנועה משמאלי למין, ככלומר מהשול השמאלי לפנים הנתיבים (פרו' - עמ' 28-30).

המנוחה נפוגה לפי קביעת הבוחן מהשברולט: "...**הנזק העיקרי הוא בכף. מהכנף הקדמית שהוא קיבל את המכחה, היא הוטחה לעבר האוטו שלו, ועם המשך נסיעת הרכב סביר להניח שהוא חזרה אליו, או עם היד או עם הרגל לעוד איזה שהן פגימות פח כאלה ואחרות**" (פרו' - עמ' 248, ש' 6-11). **הבוחן נחרץ בקביעתו כי המנוחה נפוגה מהמראות**, זאת על פי הנזקים בכל הרכיב, שברי הרכיב וחווות הדעת להתאמת נזקים (ת/92). הבוחן נחרץ ממשוכות על מקור הפגיעה בפגו' האם מרכיב אחר או מגוף המנוחה שהוטח ברכבה. לאורך כל חקירותו עמד על כך **שהנזק בפגו' מקורו בהטלת המנוחה עליו**: "...אני יכול לקבוע חדמשמעות שהמ冤ה נפוגה מהגוף שלו" (פרו' - עמ' 271, ש' 17-18). להלן עיקרי דבריו: המ冤ה שנשברה ראשונה היא מראת השברולט שכן תחילת נפוגה המנוחה ממנה ואז הועפה אל אלכסון וחלק מגופה פגע במראת הפגו'. לדבריו עדמה המנוחה דרומית מעט למ冤ה, די קרובה לרכב, עדין צמוד לדופן, באזורי הפינה הקדמית השמאלית, קרובה לכף. כתוצאה מפגיעה השברולט הוטלה המנוחה אל רכבה. נקודת המגע הראשונה הייתה מראת הפגו' שנשברה. מראת דופן שמאל אינה נמצאת צמוד לרכב אלא נמצאת למרחק של לפחות 20 ס"מ מרכיב והוא נשברה מלפנים לאחר. בהמשך יצרה המנוחה מעיכה על דופן הדלת למרחק של כ-מטר ושישים מהמראות (ת/57, תמונה 18, מסומן בכוכבית). הבוחן הסביר כי אין בטווח שבין המ冤ה למעיכה נזק נוסף בפגו' שכן: "אתה שוכח שגוף של הולן רגלי שנזרק, ידים, רגליים, גפיים, זה לא תנועה קוותה ישירה" (פרו' - עמ' 261, ש' 11, עמ' 269, ש' 27-28, עמ' 271, ש' 28, עמ' 273, ש' 7-6).

קוסטיקה, בשונה מהבוחן, טען כי הנזק בפגו' מתאים לפגיעה מרכוב ולא מתאים לפגיעה מהולן רגלי. מדובר בשפשוף חזק, עמוק, מקור מתחתי ולא מגוף אדם. זה נזק שנמשך מעיפה. קוסטיקה התבקש שוב ושוב לנמק את מסקנותו זו אך לא עשה כן באוף ברור דיו (ג/10, נספח א' לחו"ד ההגנה תמונה הפגו' 30, 31, פרו' - עמ' 837, ש' 19 - 842, ש' 19). הוא התייחס לדבריה של מלכה כי חשה ב"בום" שצעזע את כל הרכיב, הדף אותה והיא נפוגה בכתפיים. לדבריו, פגעה כה עצמתית יכולה להיגרם רק מרכוב ולא מגוף אדם. הוא לא התייחס לכך בחווות הדעת מפתח שכחה (פרו' - עמ' 885, ש' 7-3).

באופן מפתיע התייחס קוסטיקה בחווות דעתו למצוות לפיו הנאשם הוא שפגע במנוחה והסביר שלאור הנתונים במקומות, לא יכול היה להבחן במנוחה ולהבין כי פגע בה, אלא שבעת עדותו בפניישל קוסטיקה את האפשרות שהנאשם פגע במנוחה כפי המצטייר מדבריו אלו (ג/11 - סעיף 156, פרו' - עמ' 886, ש' 7 - עמ' 887, ש' 12).

.**סימנים שחורים** - ב"כ הנאשם הקשה בעניין **סימנים שחורים בפגו'** וטען כי לא יתכן שנגרמו מהמנוחה. הבוחן עמד על דעתו: "הגוף של המנוחה פגע בפס קישוט, פס קישוט שנעקר גרם לסימנים השחורים...זה סימנים של אותו פס קישוט, רואים את זה גם בכו' ישר באותו קווטר באותו רוחב של פס קישוט (ת/57, תמונה 21, פרו' - עמ' 266, ש' 25-31).

.**נעל המנוחה** - נעל המנוחה נמצאה בזירה. לכך התייחס קוסטיקה בחווות דעתו וטען כי במסלול השלכה קדמית המנוח ישילך מנעליו. נתען נגדו כי בספרות שצירף לחווות דעתו לא כתוב כי מנגןן השליפה אינו מתקיים גם בתאותות מסווג אחר. על כך השיב כי בתאותות דופן, שליפת נעליים לא יכולה לקרות, עם זאת לא הפנה

לספרות מקצועית התומכת בדבריו ואמר כי עליו לחפש ספרות מקצועית המתיחסת לפגיעה צד (פרו' - עמ' 865-866, ש' 32, עמ' 893, ש' 19-13).

המראות - אין מחלוקת כי מראות צד שמאל של השברולט ושל הפגן נפגעו. **התאמת נזקים בצד שמאל של השברולט** מומחה מעבדת סימנים וחומרים בمز"פ ניקולאי וולקוב (להלן: "וילקוב"). וולקובבחן בחומר דעתו, בין השאר, את השאלה האם מקור שברי המראה שנמצאו בשטח הינו במרקם השברולט שנשברה עת פגעה במנוחה. במסקנות חווות הדעת קבע וולקוב כי מספר חלקים פלסטיים שנאספו בזירה דומים בצורה ובגון למרקם הצד ימני של השברולט. בנוסף, נתוני היצרן ושנת יצור החלקים מתאימים לאלו של מראה צד ימין של השברולט. וולקוב לא הצליח למצוא התאמת פיסית בקשר השבר בין השברים שנאספו בזירה לבין החלק השבור שנמצא מראה שמאל בשברולט וקבע שולדעתו אפשרי שהחלקים הם חלקים מראה שמאל של השברולט (ת/92).

הבחן העיד כי על פי בדיקתו של וילקוב, **החלקים שנמצאו בזירה תואמים לماركם המקורי של השברולט**. אך ההתאמה לא הייתה ברמה גבוהה אף הבחן הסביר זאת בחסרון של חלקים בבית המראה. החלקים במקום התאונה הועפו ונשברו, ככל רכב נוספים נסעו ושברו אותם לחלקים קטנים יותר, כך שהיו חסרים חלקים. החסר מנע אפשרות לבצע התאמת מלאה.

לאור הממצאים שנקבעו, התיחס הבחן לשברי המראה ככ אלו שנמצאו **מתאימים** לשברולט. עוד הסביר הבחן כי מראות צד שמאל של השברולט ושל הפגן נפגעו ובטוח לא נמצא מראות (פרו' - עמ' 224, ש' 10). **הশברים נמצאו בזירת התאונה لكن כל החלקים שנמצאו בכביש שייכים ברמת סבירות גבוהה לשתי המראות**, שאם לא כן היו מוצאים בשטח את המראות. ב"כ הנאשם היקשה: "יכול להיות שהן מתאימות לרכב אחר שהיא מעורב בתאונה"? על כך השיב הבחן כי במקרה זה היו מוצאים בשם דברים" (פרו' - עמ' 251 - 254).

אין מחלוקת שマーpta צד שמאל של השברולט נתלה וברכב נותר רק בסיסה. זו לא נבדקה על ידי הבחן כי לא מצא צורך בכך והוא הסתפק בחווות הדעת של וילקוב. לדבריו: "אם הנאשם לא היה עוזב את המקום וושטף את האוטו, סביר להניח שהיינו מוצאים שם דבריהם" (פרו' - עמ' 285, ש' 12-13, ש' 23, עמ' 286, ש' 27-9).

קוסטיקה אף הוא התיחס לפגיעה במרקם השברולט - לדבריו יתכן שהיתה פגעה של מראה במרקם. לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי את כיוון הפגיעה במרקם השברולט שנעקרה. אי אפשר לקבוע את כיוון הנזק על פי המצביע של המראה ושל זרוע המראה. הוא אינו יודע מדוע נעקרה המראה באופן שנעקרה. זה קרה באופן מקרי, אקרראי (פרו' - עמ' 833, ש' 11, עמ' 834, ש' 1, ש' 12-10).

קוסטיקה העיד כפי שאף כתוב בחווות דעתו כי לו הייתה מראה השברולט נפגעת בסמוך לדופן הפגן, היה עליה עם התנטקודה ליפול במקומו. אם עלה על המראה רכב היו אמורים השברים להימצא באזורי הדרישה (ג/11, סעיף 44, פרו' - עמ' 836, ש' 25-9).

38. הבחן נחקר על מקום נעל המנוחה, איסוף השברים בזירה, שברי המראה בזירה, דרך איסופם ושליחת המוצגים והשיב כי קודם תיעד ואחר כך אסף את הממצאים: "כל הממצאים מתועדים בסקיצה ובלוח התצלומים". את זוכיות המראות שנשברו והתפזרו לא אסף כי לא ראה בכך צורך (פרו' - עמ' 325-330, ש' 27, עמ' 330, ש' 25, עמ' 335, ש' 9-2). עוד העיד כי חלק הגחון המציג בסקיצה לא נמצא ולא

ידוע לאן הועבר אך הוא אינו שיר לרכיבו של הנאשם (ת/12, תמונה 15, פרו' - עמ' 217, ש' 6-5, ש' 32 - עמ' 218, ש' 1).

39. הבחן הסביר כי לא ביקש מהפטולוג לבדוק אם הפגיעות בגוף המנוחה מתאימות לננתונים אחרים. הוא הבחן בשובל של מריחות וסימנים לכל אורך הנטיב השמאלי. נוכח מצב הגוף לא ניתן היה לבדוק שום דבר שכן לאחר התאונה פגעו במנוחה כל רכב נוספים (פרו' - עמ' 30-31, ש' 271, עמ' 272, ש' 11, עמ' 344, ש' 5, ש' 17-21).

לדברי הבחן, בגדי המנוחה לא היו חשובים לחקירת התאונה ולא נבדקו. יתכן שלו נבדק ניתן היה לקבוע כי כל רכב נוספים נסעו על גופתה (פרו' - עמ' 335, ש' 11-15). עם זאת בהזדמנויות אחרות אמר הבחן כי יש להניח שצבע רכבו של הנאשם היה על בגדי המנוחה אך הדבר לא נבדק ועתה הבדיקות אינם נמצא בין המוצגים (פרו' - עמ' 243, ש' 7-10).

קוסטיקה העיד כי טביעה אריג של بد או אפשר לשטוף כי מדובר בטבעה בחום (פרו' - עמ' 783, ש' 21-31). לדבריו היה צריך לפעול על פי הנהול ולבקש נתיחה של הגוף, שכן פגיעה חיצית מותירה נזק שונה בגוף האדם מאשר פגעה צדית. אם הייתה קיימת התנגדות מצד המשפחה ניתן היה לבדוק את בגדי המנוחה, והיה בכך כדי לסייע בבדיקה מנגנון הפגיעה. בדיקת הבדיקות הייתה אפשרות לבצע התאמאה של סיבי הבד. צבע הרכיב הפגע נותר אף הוא לפעמים על הבדיקות (פרו' - עמ' 894, ש' 24-32).

40. **מקום עמידת המנוחה** - הבחן קבע כי הצד הקדמי של הפגן בולט למרחק של 40 ס"מ לטור נתיב שמאל והצד האחורי בולט למרחק של 60 ס"מ. הערכת הבחן היא כי המנוחה עמדה במרחק של 97 ס"מ מהשול, ככלומר בין רכבה הפרידו 37 ס"מ. כתוצאה מהפגיעה בה, הוטלה המנוחה קדימה ושמאלה **באלאנסו** למרחק של כמטר, על פי הערכת הבחן. לא ניתן לדעת את מרחק השברולט מהפגן כאשר נפצעה המנוחה ולא ניתן לדעת היכן עמדה המנוחה שנפגעה. מדובר בהערכתה בלבד (פרו' - עמ' 186, ש' 19, עמ' 302 - עמ' 19-18, ש' 305, עמ' 26-31). עוד התבսס הבחן על השערה לפיה נגנו נורומטיבי נסוע באמצעות הנטיב (פרו' - עמ' 276, ש' 24).

הבחן חזר והציג כי בחישוביו עשה שימושBN בנתונים שמקלים עם הנאשם ודחה את טענת הסניגור כי ניתן היה לבוא עוד יותר לקראת הנאשם ולהשתמש בנתונים מקלים יותר (פרו' - עמ' 307, ש' 16-8).

מסקנותו של קוסטיקה בוחנות הדעת, כפי שאישר אותה אף בעדותו: "בגלל שהבחן לא ידע לתאר את מנגנון הפגיעה במנוחה עם השברולט, ניתן לקבוע שהשברולט כלל לא פגעה במנוחה". בנוסף העיד כי כאשר נוכח הבחן לדעת שמדובר בפגיעה צד לא היה ביכולתו להסביר את הטלה (פרו' - עמ' 874, ש' 11-1).

41. **מקום גופת המנוחה** - כתוצאה מפגיעה השברולט, הוטחה המנוחה קדימה ובאלנסו שמאלה. הבחן העיד כי: "ברגע שהרכב פגע עם החזית שלו, בגוף של הולך רגל...הוא מעביר לו את כל המהירות. במקרים כאלה אנחנו רואים את הולך הרגל מוטל למרחק. ברגע **שהפגיעה היא בדופן** כל המסעה של הרכב היא פשוט נעלמת ופshoot הולך הרגל מסתווב ולא מקבל את כל האנרגיה של הרכב ואת כל המהירות של הרכב זה הסיבה שהוא לא נמצא כל כך רחוק" (פרו' - עמ' 245, ש' 28 - עמ' 246, ש' 5-1). ועוד: "מה בדיקן קרה שמה, איך היה קיבלת את המכה, لأن היה עפה וחזרה, זה דברים שלצער לי יש גבול כמה אני יכול לבוא ולקבוע.

כן אני יכול לבוא ולקבוע מה שאמרתי לך של הנסיבות וכל הממצאים הן פגעות רכבות, הן לא מתאימות לפגעה של רכב ברכב שהוא משאייר סימנים אחרים לגמר" (פרו' - עמ' 186, ש' 19, עמ' 247, ש' 31 - עמ' 248, ש' 2).

על פי שרטוט הבוחן, היזו העדים את גופת המנוחה באמצעות הצביע הצידה (מצוין בשרטוט - **ת/10**, פרו' - עמ' 190). הבוחן העיר שפגיעת מכוניות גם היא הביאה להזוזת המנוחה למרחק של 10-9 מטר, כי הן גרוו אותה מעט הלאה (פרו' - עמ' 190, ש' 20-20, עמ' 191, ש' 18-17).

שובל הדם הצביע על כך שהיה כלי רכב נוספים שעלו על המנוחה לאחר התאונה (פרו' - עמ' 188, ש' 21-24, עמ' 191, ש' 9-8). וכן "אני לא יודע אם הרכבים שעלו עליה עלו עם הגלגלים או פשוט היגרונו של הרכב פגע בה ומשר אותה עוד כמה מטרים קדימה" (פרו' - עמ' 192, ש' 4-6).

הבוחן התבקש להסביר כיצד על פי התרשים שערק (**ת/10**), מקום מציאות הגוף היה על השול השמאלי, ואילו בסקיצה שערק היה בנתיב השמאלי (**ת/22**). על כך השיב כי השרטוטים מתייחסים למקום מציאות הגוף לאחר שהזזה. הגוף הייתה פחות או יותר בקו המפרד בין השול לנתייב השמאלי (פרו' - עמ' 213-214). ההבדל בין השרטוטים "זה עניין של 20 ס"מ לפחות או פחות. אין לזה כל קשר לרלונטיות לתאונה. זה לא מיקום שהוא שכבה אחרת שהיא הוועפה". עם זאת הסכים שشرطות הגוף באופן שונה בין הסקיצה לתרשים אינם תקין (פרו' - עמ' 214, ש' 30-32, עמ' 215, ש' 8-7).

.42. לאור ממצאי הפגיעה בשברולט ובפגיו ולאור התאמות הנזקים מצאתי לקבל את מסקנות הבוחן ולקבוע כי השברולט היא שפוגעה במנוחה:

.א. השברולט והפגנו נזקקו למפגעת גוף רך ולא למפגעת רכב. פגעה של רכב בשברולט במהלך נסיעה כה גבוהה הייתה גורמת לנזקים קשים יותר לשברולט כפי שפורט בהרחבה בעדות הבוחן שהובאה לעיל. זאת ועוד, פגעת רכב בשברולט הייתה גוררת בעקבותיה **הסתה חזקה** של השברולט ימינה כתוצאה מהפגיעה, דבר שאינו מתואר באופן זה ע"י הנאשם.

.ב. עוד מצאתי לקבוע כי גרסת הנאשם, לפיה רכב מרצדס פגע בו תוך שהגיח משמאלו, אינה נתמכת במקריםים. רכב שהוא מגיח מאחור היה פוגע, תוך הפגיעה בכנף השברולט ובמראת שמאל, גם בדופן ובגלגל. **פגיעה סלקטיבית**, היינו פגעה בכנף ללא פגעה בדופן ובגלגל אינה מתאימה למפגעת רכב. אף מומחה ההגנה, קוסטיקה, לא יכול היה להסביר מדוע פגעה בגלגל בניסיבות אלו. זאת ועוד, שמשת הנהג מצד שמאל למיטה נופצה. מדובר בשם **קדמית**. מקובלות עלי קביעת הבוחן כי ניפוץ קדמי כזה לא יכול היה להיגרם כשהנזק הוא מאחור לפנים אלא רק מפנים לאחר. ככלומר השברולט נפגעה מעצם שעמד מלפני ולא מאחוריה.

.ג. לאור אופי הפגיעה בשברולט ובפגיו ובכללן תלישת המראות הצדדיות השמאליות ובהתחשב בדברי העדים אודות מקום עמדה של המנוחה עבר לפגעה בה, מצאתי לקבוע כי הנאשם פגע פגעה צדית עם מראת שמאל במנוחה שעדמה בסימון לפגיו, תוך נתיב שמאל, והטיחה שמאלת אל רכבבה. המנוחה הוטחה תחילה על מראת הצד של הפגיו. תיאור זה מתישב עם דבריו האם מלכה שישבה אותו זמן בפגיו. מלכה הרגישה "נגיחה" במראה ואחרי זמן קצר שמעה "בום". עוד מצאתי לקבל את מסקנות הבוחן כי המנוחה הוטחה בתנוצה שמאל לימיין, ככלומר לתוכו נתיב שמאל. מסקנותנו נתמכת בעדותו של יוניס אשר העיד כי יחד עם הרופאה גרר את המנוחה

מהכיביש לשולויים.

ד. באשר לסימנים הלבנים על השברולט. מוקובלת עלי קביעת הבוחן כי פגעה של רכב בשברולט הייתה מותירה בשברולט סימנים משמעותיים הרבה יותר. השברולט נזוקה ובמוקם בו נשרט ונשבר הצבע והפח התעיקם נראה צבע לבן. הבוחן אמן לא דגם את הצבע אך לא מצא העברת צבע מרכב אחד לשנהו והסביר בעדותו כי צבעה של השברולט שחור ובמידה וኖצרת שרטיטה נראה צבע לבן. משכך מצאתי לקבוע כי מקור הסימנים הלבנים על השברולט לא נוצר מפגיעה רכב אחר בה. עוד אציין כי הנאשם עצמו הבהיר כי לא פגע ברכבה של המנוחה (הפגן צבעו לבן) כי לו היה עושה כן היה מסתווב מעוצמת המכיה. הרכב שלטעنته פגע בו היה מרצדס שחורה.

ה. באשר למראות. מוקובלת עלי מסקנת הבוחן כי שברי המראה שנמצאו בשטח מקורים במראת שמאל של השברולט, והרי בכל מקרה, אף לגרסת הנאשם, נפוגעה מראת שמאל של השברולט במוקום. מחוות דעתו של וילקוב עולה כי נתוני היצרן ושנת יצור החלקים שנמצאו בזירה נמצאו מתאימים למראת צד ימין של השברולט, זו שלא נפגעה בתאונה. לא ניתן היה לבצע התאמה פיסית בין שברי המראה לבין חלק המראה השמאלית שנוטר ברכב, שכן המראה נופצה בזירה לחלקים קטנים ונרמסה ע"י כל רכב שנסעו במוקום. במצב זה לא ניתן היה להתאים את חלקיו השבריים לחלק השבור שנוטר מראית שמאל. יחד עם זאת, לאור נתוני היצרן הזהים ושנת יצור זהה לא נותר בלבי ספק כי שברי המראה מקורים במראת שמאל של רכבו של הנאשם.

ו. קוסטיקה העיד כי לו הייתה נפגעת מראת השברולט בסמוך לדופן הפגן היה עליה ליפול במוקום והשברים היו אמורים להימצא באזור הדרישה. שרוטט הבוחן מעלה כי אכן חלקו המראה נמצא בזירה בקרבת מקום התאונה.

ז. בגין המנוחה לא נבדקו. יתרון כי אכן היה, כטענת ההגנה, מקום לבדוק, אלא שלאור ממצאי ד.ג.א. של המנוחה על רכב הנאשם, כמו גם קיומן של ראיות אחרות המצביעות על הפגיעה במנוחה על ידי השברולט, נראה כי אי בדיקת הבגדים אינה גורעת ואין בה כדי להטיל ספק במקרים שנאספו.

קוסטיקה טען כי בדיקת הבגדים יכולה היתה להוביל על מגנון הפגיעה ולהסבירו. סבירני כי החסר בבדיקה הבגדים אינו משליך על הראיות הקיימות הקשורות את הנאשם לעצם הפגיעה במנוחה.

ח. בהקשר זה אזכיר כי מצאתי לדחות את מסקנתו של קוסטיקה ואת טענת ההגנה בסיכוןיה כי שלא הוכח מגנון הפגיעה במנוחה יש לקבוע כי הנאשם לא פגע בה.

מסקנתי היא כי הפגיעה במנוחה ע"י השברולט הוכחה והיא נתמכת במצוא אובייקטיבי של ד.ג.א. שנמצא על השברולט. הבוחן העיד כי איננו יכול לקבוע באופן נחרץ כיצד "קיבלה" המנוחה את המכיה ולאן "הועפה", אך היה נחרץ לכל אורך החקירה בקביעתו כי לאור הממצאים, הנאשם הוא שפגע במנוחה. הנאשם אינו מואשם בגרימת מוותה של המנוחה. די בעצם פגעותו בה, כדי לבסס את מחויבותו כלפייה. לצורך זה די במקרים שהושגו מהם עולה כי פגע בה.

43. **נתיב נסיעת הנאשם** - על פי גרסת הנאשם הוא נסע בנתיב האמצעי שעלה שרכב מרצדס שחור שנסע משמallow פגע בו. הבוחן עמד על קביעתו כי הנאשם נסע בנתיב השמאלי עת פגע במנוחה (פרו' - עמ' 278, שי'

11-10). בדוח הבדיקה נקבע כי "העדר ממצאים בנטייב האמצעי ובצדוי הימני של הנטייב השמאלי מעיד על כך שהרכב הפגע נסע בנטייב השמאלי ועם פגיעתו בהולכת הרגל הוטלה הולכת הרגל ושאר הממצאים קדימה ושמאליה לעבר השול השמאלי. לפיכך ניתן לשלול את גרסת הנגג לפיו נסע בנטייב האמצעי" (ת/8, ס' 9, ס"ק 3-2).

הנאשם נשאל באיזה נתיב נסע ברגע הפגיעה והשיב: "לדעתי בנטייב המרכזי" (ת/2ג, עמ' 10, ש' 3-2). ברגעו לנטייב נסיעת המרצדס אמר הנאשם: "אני מה אני חשוב?...שהוא הגיע בנטייב השמאלי שלי". נשאל: "השמאלי ואז למשעה חתך אותו בנתיב?" והשיב: "כן. זה מה חשוב" (ת/2ג, עמ' 18, ש' 32 - 20, ש' 39).

כאשר עומת הנאשם עם ממצאי החקירה לפיהם נסע בנטייב השמאלי, אמר שצורך לו שנסע בנטייב האמצעי ולאחר התאונה עבר רק נתיב אחד בשביל לרדת לשוליים (ת/2ג, עמ' 37).

הנאשם הינה את החוקרים לבדוק בצילמות כביש 6 באיזה נתיב נסע (ת/3ב - עמ' 44, ש' 14-15, ש' 23-24). לדבריו, בזמן הפגיעה היה ראשו בכיוון ישר וימינה, לא זכור לו מטהו חרג מצד שמאל (ת/2ג, עמ' 36-37). הוא לא הבחין במנוחה טרם הפגיעה, לראשונה ראה אותה על הכביש. לשאלת החוקרים **אישר כי במחשבה בדיעבד יתכן שלא הבחן במנוחה כי מבטו היה מופנה לעבר שני הבחורים מימין**. פנסי החזית של הפגן לא דלקו لكن לא הבחן בו (ת/2ג, עמ' 38).

בעודתו חזר הנאשם על כך שנסע בנטייב האמצעי (פרו' - עמ' 586, ש' 30-1) וכי בנסיעתו הביט ימינה לעבר האורות וכשקיבל את המכקה הביט קדימה וראה את הרכב שפגע בו חותך אותו וממשיך במהירות קדימה (פרו' - עמ' 15, ש' 34 - עמ' 16, ש' 18, עמ' 587, ש' 21-12, עמ' 588, ש' 27).

כשהרגיש את ה"בום" ברכב, סטה הנאשם מעט ימינה על מנת לעצור. הוא בלם וירד את אט לשול הימני. **הבלימה הייתה בנטייב נסיעתו והוא הסיט את הגהה ימינה בפעולות רצוניות** (ת/2ג, עמ' 18, ש' 24-3).

בנסיבות אחרת תיאר הנאשם לחוקרים שהאט, לא בלם, כיפחד שהרכב מאחוריו יבלום ואז עבר נתיב ועוצר את אט בכורכר (ת/3ב, עמ' 9).

בעת שמו צחק את הנאשם הסביר מוזס כי הנאשם תיאר מצב בו רכבו המשיך בנסעה קדימה בתנועה ישירה. כאשר שני כלי רכב מתנגשים הצד החזק יותר משפיע על הווקטור ימינה ולכן גרסת הנאשם אינה מתישבת עם תיאורו את האירוע. מילים אחרות, מעצמת התנגשות של רכב אחר בשבורה היה הנאשם אמר להידחף ימינה **באופן ממשועתי**, דבר שלא התרחש (ת/2ג עמ' 18).

קוסטיקה העיד כי כל חוות דעתו מتبוססת על גרסת הנאשם לפיה נסע בנטייב האמצעי ורכב שחלף על פניו מצד שמאל פגע בו. קוסטיקה אישר שלו היה נפגע הנאשם בנטייב האמצעי היה מצופה שמדוברים ימיצו באזורי הנטייב האמצעי, או בין 2 הנתיבים אלא שלטענתו ממצאים אלו לא נמצאו שכן היה חשוב, הבהיר לא נחסמ גם בנטייב האמצעי המשיכו לנסוע. מכאן שאינו סומך על בדיקת הבדיקה בעניין זה (פרו' - עמ' 843-845).

הבדיקה בוחן נוספת, אמנון ביבי (להלן: "אמנון"), זהה מdad, כפי שאף העיד בפני, באמצעות גלגלת, ומצא כי המרחק מגשר האגירה עד מקום התאונה עמד על 917 מטר (ת/51, פרו' - עמ' 13-14, ש' 276, עמ' 11-13). **מדוח כביש 6 עולה כי 400-500 מטר לפני מקום התאונה נסע הנאשם בנטייב האמצעי** (ת/62).

מפלט שהוזע ע"י מנהלת כביש 6 ניתן לדעת את מספרי כל הרכב שעברו בקשר האגירה בשעת התאונה (**ת/18**). עוד ניתן לדעת במשך 7 ימים, מיום קרות האירוע, **באיזה נתיב** נסעו כל הרכב העוברים בקשר חורשים צפוני. תמונות כל הרכב שעברו בשער האגירה נשמרו עד 7 ימים ונתוני המעבר עצמו, ללא תמונות הנתיב בו נסעו, נשמרים ללא הגבלת זמן. לפיכך, מעבר ל 7 ימים לא ניתן לדעת באיזה נתיב נסע כל רכב (**ג/6**). ב"כ הנאשם טען כי היה על החוקרים לקבל בזמן אמת פירוט כל הרכב שנסעו **בנתיב השמאלי** ולחקרו אותם. הבוחן השיב כי נחקרו נג אחד או שניים אך לא מעבר לכך כי לא נמצא שיש בנתונים אלו כדי לתרום לחקירת התאונה (פרו' - עמ' 278, ש' 1-15).

הרמת"ד שי אשכנזי העיד כי פלט המכוניות שעברו בכביש 6 בשעה הרלוונטיות הוצאה במטרה לחפש רכב מסווג מרצדים שלגזרת הנאשם היה בוודאות באחור. מרצדים לא נצפתה במהלך הזמן זהה. לטענת ב"כ הנאשם, מכיוון שמדובר על 917 מטר משער האגירה לתאונה, וככל שהנתון הזה מדויק, ניתן לדעת את סדר נסיעתם של כל הרכב בהתאם לכינוסיהם. ידוע כי הנאשם עבר בנתיב האמצעי אך לא נבדק נתיב נסיעתם של כל הרכבים אחרים. שי הסכים כי את הנהגים שנסעו לפני ואחרי הנאשם ראי היה בזמן לחקירה ולא להסתפק ברישום שיחתם הטלפוןית (פרו' - עמ' 530 ש' 19 - עמ' 19, ש' 25, עמ' 533, ש' 17-13). **שי שלל את הצורך לעורוך בדיקה ויזואלית לכל רכב שנסעו בסמוך לנאים והסביר באופן נחרץ כי לא היה ספק מהיים הראשון כי הנאשם הוא הפוגע "לא. הרכב הזה חד משמעית זה הפוגע",** שכן התמקדש בחיפוש אחר מרצדים ולא בעדים שהיו לפני או אחורי (פרו' - עמ' 531, ש' 26-29, עמ' 532, ש' 10-2).

בהמשך יובאו הבדיקות הנהגים שנהגו במקום הרלוונטי.

הרמת"ד שי ערך ניסוי כדי לשולול את טענת הנאשם לפיה נסע בנתיב האמצעי. על פי הנקלט בשער הכניסה, נהג הנאשם ב מהירות של 151 קמ"ש. טענת הנאשם כי נסע בנתיב האמצעי אינה מתישבת עם נסיעתה של עדת ראייה שנקלטה בנתיב האמצעי ב מהירות של 115 קמ"ש. מסקנות הניסוי הعلاו כי בתחילת נסע הנאשם אחרת. אם המשיכו השניים בנסיעה בנתיב האמצעי באותה מהירות היה הנאשם חייב לעקוף אותה וכך עשה כן פגע במנוחה (**ת/40**).

כך רשם שי בדו"ח: "בהתבה שכל הרכב נעו ב מהירות קבועה מהכניסה לשער האגירה ועד מקום עמידת רכב הנפגעת, ניתן להסיק כי בשעה 11:37:20 הגיעו לאותו המרחק מרגע הכניסה לשער האגירה, ומכיון שרכב החשוד נע ב מהירות 151 קמ"ש, הנ"ל היה חייב לעקוף את רכבה של עדת ראייה בנתיב השמאלי ולאחר 121 מטר פגע בהולכת הרגל". לעניין מהירות נסיעת הנאשם ובוחינת מהירות הרכב שנסע לפני העיד שי כי אין לו הבנה במנגנון בדיקת מהירות של כביש 6 לרבות המכשור, הcoil והתקלות ואישר לב"כ הנאשם כי נוכח זאת, מהירות נסיעת הנאשם כפי שנקבעה ע"י כביש 6 שנזיה בחלוקת (פרו' - עמ' 522, ש' 28 - עמ' 523, ש' 7). עוד אישר את דבריו ההגנה כי בנגדו לקביעתו בת/40, קיימות אפשרויות נוספות לפיהן לא היה הנאשם חייב לעקוף את אותה נהגת, שירה פסיס. כך למשל אם נהג ב מהירות של 145 קמ"ש ולא ב-151 קמ"ש, או שירה הורידה מעט מהמהירות (פרו' - עמ' 525, ש' 25-29).

קוצטיקה נשאל על כך והסביר כי מהירות נסיעת הנאשם אינה ידועה וכי חרף טענת התובעת כי על פי הדוחות נסעו ב מהירות קבועה, אין וודאות שנייה כי הרכב עד לנקודת האימפקט אכן נסעו ב מהירות קבועה. עוד טען כי שי אשכנזי הודה בעדותו כי עשה טעות בעניין ולכן הנאשם לא היה חייב לעקוף את הרכב שלפניו, רכבה של שירה פסיס

(פרק' - עמ' 863, ש' 20-8).

44. לאור הנתונים שהובאו בפני מצאתי **לקבוע כי עובר לתאונת נסע הנאשם בנתיב השמאלי**. טענותו כי נסע בנתיב האמצעי נדחת על ידי. אף בחיקתו במשטרה ניכר כי לכל הפחות, לא היה הנאשם בטוח לגבי הנתיב בו נסע. **לדעתו** נסע בנתיב המרכז.

מעבר מהנתיב האמצעי לנתיב הימני לא צינה כלל על ידי הנאשם ולא הועלהה על ידו אפשרות.

א. הבחן קבע כי היעדר ממצאים בנתיב האמצעי ובצד הימני של הנתיב השמאלי וממציאת ממצאים מצד שמאל מעיד על כך שהפגיעה התרחשה בנתיב השמאלי. ממצא זה שולל את גרסת ההגנה לפיה נסע הנאשם בנתיב האמצעי. לו היהת גרסת הנאשם נכון, לא היה נמצאו מקבץ שרירים בשמאלו הכביש. סביר כי לאחר התאונה הועפו ונורמסו השרירים תחת גלגלי מכוניות חולפות, עם זאת לא סביר כי מקבץ שרירים נמצא רק מצד מסוים. מצד השמאלי. לא ניתן לקבל כי באורך פלא הסתורו הממצאים בשמאלו הכביש באופן מקרי. יזכיר כי בין השרירים נמצאו שרירי מראה הדומים למראת צד ימין של השברולט.

ב. כפי שעולה מדו"ח כביש 6, כ-500-400 מטר לפני מקום התאונה נסע הנאשם בנתיב האמצעי (**ת/62**). הנאשם הביא נתון זה כתמיכה לטענותו לפיה דבראמת באומרו כי עובר לתאונת נג בנתיב האמצעי. ברוי כי עובדה זו אין בה כדי להוכיח כי הנאשם נסע עובר לתאונת בנתיב האמצעי. לנאשם היה די זמן ודי מרחק (400-500 מטר) לעبور לנטיב השמאלי.

ג. הבחננים מצאו כי תחילת נהגה שירה פסיס ברכבה בנתיב האמצעי כשהנאשם מאחוריה. מהירותה עמדה על 115 קמ"ש. לפיך קבעו כי בהנחה שכלי הרכב נעו במהירות קבועה מהכניסה לשער האגרה, היה הנאשם חייב לעקוף את הרכב שלפניו ולעבור לנטיב שמאלו (**ת/40**). שי הרמת"ד אישר לב"כ הנאשם כי ישן אפשרות שיובילו לאי עקיפה דזוקא, למשל הפחתת הנאשם את מהירותו ל-145 קמ"ש, או שיראה הורידה מעט מהירותה. עוד היסס שי באשר לאמינות נתוני המהירות שספקו ע"י כביש 6 ומשכךמצא לאשר לב"כ הנאשם כי מהירות הנאשם שנייה במחלוקת.

מצאתי לצרף ניסוי זה לראיות המצביעות על נהיגת הנאשם בנתיב האמצעי ומעברו לנuibnv הנתיב השמאלי. "יתכן שמהירותם של השניים לא הייתה קבועה, עם זאת מהירות הנאשם לא הועטה כאפשרות שהזגגה לשין בעודתו וכסבירה שמצויה ההגנה בסיכוןיה. ההperf הוא הנכון. הנאשם אף הגביר מהירותו עד 154 קמ"ש. לפיך, שעה שיראה פסיס נעה לפניו במהירות נמוכה בהרבה משלו, **לא היה מנوس מביצוע עקיפה** שתמנע התנגשותו בה. כאמור, בלבד מהשתלבותו למחלף, **לא צין הנאשם כלל נסיעה בנתיב הימני**. כל החקירה בעניין זה ותשאלו נסבו על מעברו לנuibnv הנתיב השמאלי. משכך, אני קובעת כי הנאשם עקרף את שירה ו עבר לנuibnv הנתיב השמאלי. לעניין המהירות, לא מצאתי לתת משקל לדבריו של שי כי מהירות הנאשם כפי שנקבעה בכביש 6 שנייה במחלוקת שכן מלאו הנתונים לא היה בפנוי. כביש 6 אינו המקור היחיד לקביעת מהירותה בה נג הנאשם עובר לתאונת, נתוני איתוראן מצביעים על מהירות דומה.

ד. מצאתי כי הצד עם ההגנה בטעنته כי נכוון היה לקבל מכביש 6 את נתוני הנתיבים בהם נסעו המכוניות הנוספות שעברו במקומם עובר לתאונת וכפי שאמר שי הרמת"ד, לחזור את אותם נהגים ולא להסתפק בשיחה טלפוןית עם. נתוני הנתיבים נשמרים במארטי כביש 6 שבעה ימים והוא סייף בידי המשטרה להוציאם. באופן זה

ניתן היה לדעת ברמת וודאות גבוהה מי נסע בקרבת הנאשם, בעוד פגיעתו של הנאשם במנוחה והתחנה אל הכביש, סביר כי ככל רכב נוספים פגעו בה. מסכימה אני כי היה נכון לעשות יותר על מנת לנסוט ולآخر ככל רכב נוספים, ולחזור אם נהגים היו ערים למתරחש. נהגים אלו, בטענת ההגנה, אף הם "מעורבים בתאונתך" ואף עליהם חלות החובות שחלו על הנאשם. עם זאת טענתה של ההגנה להגנה מן הצדק בשל האכיפה בררנית ומחדלי חקירה הינה מרחיקת לכת בנסיבות אירוע זה. גם לאחר שהגיעו הנאשם ממשטרת והבנת החוקרם בעניין אחריותו הלכה והתגבשה, עדין המשיכו החוקרם לחזור וליצור קשר עם הנהגים הרבים שנסעו במקומם ורבים מהם אף נחקרו ממשטרת. גם לו תשמע טענת ההגנה כי היה מקום לעשות עוד בניסיון לבדוק את גחונן של עשרות המכוניות שעברו בזירה בחיפוש אחר עקבות מדמה של המנוחה, הרי שבאי מציאת מעורבים נוספים אין כדי לפגוע בתחשחת הצדק וההגינות המשפטית ולא ניתן לקבל את טענת ההגנה להתנהלות מגמתית בחקירות הנאשם.

45. מהירות - לגרסת הנאשם בהודעתו הראשונה, עדנה מהירות נהיגתו על **80 קמ"ש לערך (ת/בב, עמ' 5, ש' 36)**. בהמשך חקירתו אמר כי מרגע הירידה לכיביש 6 במחיל' קאסם לא נסע מהר, בסביבות 80 קמ"ש. בהתאם נסע בנתיב ימני במהירות מאד איטית כדי להשתלב, אז עבר לנטיב האמצעי והמשיך לנסוע במהירות של 80 קמ"ש כי הייתה תנואה מאד סואנת (**ת/בג, עמ' 34**). הנאשם חזר על כר שארות המצוקה שראה מימין הביאו אותו להאט (**ת/ביב, 2, עמ' 10, ש' 29-30**). נאמר לו שעלה פי נתוני כביש 6 נוגג במהירות של 151 קמ"ש ועל כר השיב שאפילו לא הגיע ל מהירות המותרת (**ת/בג, עמ' 22, ש' 40-40**). נאמר לו שעלה פי איתורן המותתקן במכוניתו נסע 154 קמ"ש, התקש וhesiveל שהחוקרם הופכים אותו לאויב המדינה. נתן לחוקרם הסברים אלטרנטיביים ל מהירות בה נטעס למשל כי מצלמות כביש 6 קלטו מהירות של רכב אחר (**ת/בג, עמ' פרו' - עמ' 584, ש' 21 - עמ' 585, ש' 27-29**).

בעדותו אמר הנאשם שנוגג במהירות המותרת - **100-120 קמ"ש (פרו' - עמ' 582, ש' 18-16)**. הוא אינו נהוג להגיע ל מהירות גבהות מائل. כאשר ראה את האורות של הבחורים מימין הפחית מהירות ל-80 קמ"ש (פרו' - עמ' 584-585). כעולה מדו"ח האיתוראן (**ת/81**) בבוקר של יום התאונה, בשעה 6 בבוקר נוגג הנאשם בהוד השرون במהירות גבהות ועד 141 קמ"ש.

הבחן במסקנותיו קבוע כי בשל חוסר מצאים, בהם מהירותו של הנאשם בזמן האימפקט, לא ניתן לקבוע את המהירות בה נוגג. עם זאת נקבע כי מהירותה בה נוגג הנאשם עדמה על כ-150 קמ"ש. הבחן הסתמך על **שני גורמים** שסייעו נתונים אודות מהירותו של הנאשם. האחד - **מצלמות מרכז הbumper של כביש 6** לפיה, 917 מטר לפני הפגיעה נוגג הנאשם במהירות של **151 קמ"ש**. השני - **מדידת איתוראן**, המותתקן ברכבו של הנאשם, לפיה נוגג הנאשם בעת הרלוונטי, במהירות של **154 קמ"ש (ת/8, סעיף 81, עמ' 14(9), פרו' - עמ' 307, ש' 17-24, עמ' 308, ש' 8-7, ש' 16)**.

הגם שהמהירות בה נסע הנאשם עדמה על מעל 150 קמ"ש ערך הבחן את השחזור במהירות של 120 קמ"ש (פרו' - עמ' 317, ש' 25), כלומר בערך המקל עם הנאשם. הבחן ערך את חישובו בהתחשב במהירות הנסיעה המותרת בכיביש 6 וגם על פי חישוב זה התאונה הייתה בלתי נמנעת.

עד התביעה **תומר דורו** (להלן: "תומר") הוא מנהל מרכז בקרת התנועה הארץית בחברת "דרך ארץ" של כביש 6. תומר ניהל את התנועה בכיביש כולל איתור הזרימה במצולמות, ניהול אירועים ותאונות. במסמך שהוגש על ידו, "דו"ח טרניזקציות לרכב", צינה מהירות נסיעת הנאשם בכיביש. על פי הדוח בשעה **20:36:52** עדמה מהירות נסיעת

הנאשם על 151 קמ"ש (ת/84). תומר נשאל לעניין קביעת מהירות ע"י כביש 6 והשיב כי השערים נתונים ממהירות אך הוא אינו יודע להסביר את הטכנולוגיה המדעית ומתי כיוון המכשירים. לדבריו, לא ניתן להשתמש במכשירים אלו לאכיפת מהירות (פרו' - עמ' 556 - עמ' 557, ש' 13).

קצין הביטחון של חברת איתוראן, עד התביעה **אבי מדע** (להלן: "אבי"), עבד בחברה כ-20 שנה. אבי העיד כי חברת איתוראן לא עושה חישוב מהירות. את המהירות קוראים מחשב הרכב (פרו' - עמ' 423, ש' 22-20). אבי הגיע פلت שהתקבל ממ师兄 שמו תקן ברכב הנאשם (ת/81). על פי הרשות בפלט מהירות נסיעת השבroleט עד מה בשעה 20:36:34 על 123 קמ"ש ובשעה 20:37:02 על 154 קמ"ש.

אבי העיד כי כל המידע שמניע נاجر במחשי איתוראן באופן קפדי: "המידע שמניע אליוינו, מוגע מערכות איתוראן שמוותקנות בכל רכב השונים, המידע הוא מוד מדויק, עם מערכות GPS...לא נעשה בהם שום שינוי מרגע שהם נכנסים למערכת" (פרו' - עמ' 419, ש' 6-3, ש' 28-32).

אבי העיד כי הדוח הצבע על כך שהרכב היה בעמידה בין השעות 20:37 - 21:01.

מהפלט (ת/81) עולה כי לאחר השעה 21:01 חסר תיעוד מהירות. הסברו של אבי לכך היה כי הרכב לא נסע מעט שעדר ועד סוף הפלט. מראיות כמו גם מגרסת הנאשם עולה שהנאשם דזוקא נסע מן המקום, ואף בדוח עצמו מופיעים מיקומי השונים של הרכב על פי נתיב נסיעת הנאשם שעצב ונסע מהמקום אך זאת ללא ציון מהירות. כך למשל רשום בפלט בשעה 21:01:17 "יציאה לכביש 551". אבי העיד כי הרישום על מיקום ללא ציון מהירות אפשרי מקום בו הרכב נגרר או לחילופין כאשר משאפו פגע במערכת היינו פירק אותה ממוקמה שהוא לרוב בדשبورד הקדמי (פרו' - עמ' 421-422).

וiodגש, הנאשם לא הואשם ולא נטען נגדו בשום שלב כי פגע במערכת איתוראן בכוונת מכון.

ominator ההגנה קוסטיקה התייחס לצורך חישובו לננתן של 150 קמ"ש כמהירות בה ניג הנאשם, זאת למרות שלא סברתו אין זו מהירות הנcona. קוסטיקה לא התייחס בחישובו ומהירות בה נקב הנאשם והסביר כי הוא משתמש ותמודד עם הנתונים שנכתבו בכתב האישום (פרו' - עמ' 5-6, 13, 26). במאמר מוגש אצל כי בכתב האישום נטען כי הנאשם ניג בנטי השמאלי ונראה כי בעניין זה מצא קוסטיקה לכתוב את חוות דעתו בהתאם לגורסת הנאשם דזוקא.

בחקירה נגידת נשאל קוסטיקה: "מה מהומות שלך, מהניסיונו רב השנים שלך, מה הסבירות שני מנגנונים שונים שלא קשורים אחד לשני, יצבעו על מהירות מאד דומה? ותשובה: "אין לי תשובה על זה" (פרו' - עמ' 780, ש' 12-6).

קוסטיקה העיד כי ב מהירות 150 קמ"ש הנאשם אינו יכול לדעת במה פגע. יכול לדעת שימושו פגע ברכבו אך לא מה פגע. עם זאת ידע בוודאות שימושו בתקנות דרכי (פרו' - עמ' 782, ש' 9-6).

46. מצאתי לקבל את עדמת המאשימה באשר למהירות בה ניג הנאשם. אכן תומר, נציג כביש 6, העיד כי לא ניתן להשתמש במכשיר כביש 6 לאכיפת מהירות ואף לא היה יכולתו להסביר על המערכת ומתי כויה, **עם זאת, שני מקורות שונים - שתי מערכות ממוחשבות שונות - האחת מצלמות כביש 6 והשנייה מערכת**

איתוראן, הגיעו לתוצאות דומות. לא ניתן ליתן הסבר אחר לזהות בין התוצאות פרט לדיקת הבדיקה בשתי המערכות. ניתן אף לראות את הסיכרון בין שתי מערכות אלו:

איתורן בשעה 20:36:34 - 123 קמ"ש.

כביש 6 בשעה 20:36:52 - 151 קמ"ש.

איתורן בשעה 20:37:02 - 154 קמ"ש.

47. **סימני ניגוב אבק על השברולט - דוח פעללה נרשם ע"י הבחן (ת/14).** הבחן צילם מספר תמונות של השברולט בתחנת חדרה (ת/57), בדק את השברולט ואת נזקיה בבדיקה וקבע: "נמצאו נזקים בכלל דופן שמאל אשר תואמים לממצאים התאונה. בנוסף מבחינה ויזואלית היה נראה כי דופן שמאל, גג הרכב, מכסה מנוע וחולקה האחורי של השברולט נוקו ע"י מגבת/מטלית לצורה סיבובית כאשר כל דופן ימין נראה מאובק" (ת/14).

בתמונות (ת/57 ו- ת/75) לא נראה סימני ניגוב שתיאר הבחן. הבחן הסביר כי מדובר בתמונות שאינן טובות והן צולמו ממרחוק ולכן לא ניתן לראות את הסימנים (פרו' - עמ' 340, ש' 17-13). הבחן חזר על כר שדופן שמאל נראתה בלי טיפת אבק בעוד שדופן ימין הייתה מאובקת וכן כי נראה שהרכב נזק בנסיבות סיבוביות. הבחן לא צילם מאוחר יותר את הרכב כי הרכב עמד מספר שעות ומילא נמלא שוב אבק כר שצילום מאוחר מילא לא היה רלוונטי (פרו' - עמ' 339, ש' 18-17, עמ' 340, ש' , עמ' 341, ש' 29-31). ב"כ הנאשם עמד על כר שהאג מלוכלך (ת/75, תמונה 3) וטען כי הבחן צילם את תמונותיו במרחק מרחוק (ת/57, תמונה 39,opro' - עמ' 341 - עמ' 342, ש' 20).

קוסטיקה בעדותו אישר שבתמונה מס' 4 נראים ניגוביים אך הוא אינו יודע מי גרם להם (פרו' - עמ' 791, ת/75, תמונה 4).

48. מצאתי לקבל את קביעות הבחן על מציאת סימני ניגוב אבק על השברולט, כפי שתיארם בדו"ח ת/14. עתה אין חולק עוד כי הנאשם ניגב את רכבו. כבר בהודעתו השנייה חזר בו הנאשם מגרסתו הראשונית והסביר כי ניקה את רכבו. אף קוסטיקה אישר כי בתמונה נראים ניגוביים. קוסטיקה העיד כי בחותם דעתו הסתמן אך ורק על הודעתו הראשונה של הנאשם, ויתכן שכן נקלע לכל טעות בשל כך בקבעו כי אינו יודע מי הוא שניגב את השברולט.

גורסת הנאשם

קודם לכן הובאה הודעתו הראשונה של הנאשם, עתה יפורטו אמירותיו הנוספות על המשמע מהן.

49. **הנאשם הביע צער ובושה על עזיבתו את זירת התאונה -** הנאשם עמד באופן נחרץ על כר שלא הפkir את המנוחה (ת/2ג, תמליל ראשון, עמ' 4, ש' 25) וביזמתו אמר: "אני מצטער, וגם משתתק בצללים של המשפחה, אם הרכב שלי פגע בהולכת הרجل אבל באמת לא ברוחתי מהמקום. אני לא חונכתי ככה. לא חינכתי את יידי" זהה (ת/2ג, עמ' 5, ש' 39-23, ת/2ב, דיסק 1, דקה 17:51). הגדר את מצבו כ"מצב מביש" ורצה

לסימן את הפרשה (**ת/2ג**, עמ' 2, ש' 15-2).

עוד אמר הנאשם: "מגיע לי עונש ואני מודע שmagui li עונש... ואני קיבל אותו" (**ת/2ג**, עמ' 12, ש' 21-22).

בחקירהתו הנגדית לאחר ניסיונות התהממות מהשאלה מדוע סבר שmagui לו עונש השיב: כי לא מגיע לו עונש והוא אמר כך רק כי נלחץ מהשוטרים (פרו' - עמ' 623, ש' 32-25).

ה הנאשם חזר על כך שלא התקoon לטשטש ולהעלים ראיות. הסיבה שנייה את רכבו היה כי הוא "חולה ניקיון". הוא עשה טעות שלא נשאר במקום אבל הוא לא נמלט: "**עשיתי טעות נוראית. אני אני...אני מגיע לי אני לא יודע מה...שלא נשררתי בשטח. זה הדבר...הכי טיפשי בחיים שלי. עשיתי בלי שיקול דעת ובדרך...אני אני לא יודע מה עשית.**" פשות לא יודעת מה עשית". וכן: "מגיע לי עונש", "מגיע לי לחסל אותי", "אני אכזבתי את עצמי", "זה לא החינוך שחונכתי. זה לא החינוך שאני חינכתי את הילדיים שלי. זה לא מה שאני..." (**ת/2ג**, קלטת 3, עמ' 4).

בסיום חקירתו נשאל הנאשם האם מעוניין להוסיף דבר מה והשיב: "אני יודע עד לרגע זה بما פגעת. אני משאיר את זה לצוות החקירה וסומר עליהם בפתרון האמתי. מצר על כך שעזבתי את הדירה...לא חונכתי ככה..." (**ת/2ג**, עמ' 42, ש' 1-23). עוד הסביר הנאשם כי כנראה היה בהיפוגליקמיה, התחיל לרעוד, לא זכר מה עשה "את לאט לאט נזכרתי מה עשית כן? אבל זה לא אני. אני אדם שחונכתי בחיים לא ללכנת מתאונה, בחיים לא לעוזוב. חינכתי את הילדיים שלי. אני אומר לך מה שעשית אני מתביש בו, זה לא אני. חד משמעית" (**ת/3ב**, עמ' 17, ש' 29-36).

בעודתו התבקש הנאשם להסביר ממה התבאיש ובמה טעה והסביר כי בדיעבד זו הייתה טעות מצדיו כי לו היה נשאר בשטח כל העניין לא היה מתרפרם ולא היו עושים מזה 'פגע וברח' אלא היו מבינים שמדובר בתאונת שנייה ולא היו מאושימים אותו בכל האשמהות בהן הוגש (פרו' - עמ' 601, ש' 27-22). הנאשם חזר והציג שמחינת אדם המעורב בתאונת מנשית עזר ככל יכולתו אך לא היה אמר להישאר במקום. לדבריו עצר את התנועה, עבר את הכביש כדי לעוזור, ראה שהגיעה כוחות בטחון ומד"א. לו היה יודע מה יתרפה מעמידתו היה נשאר במקום (פרו' - עמ' 601, ש' 28 - עמ' 602, ש' 3). עוד הסביר כי בהודעתו הראשונה היה בהלם ובבלבול ואוטו והסביר כי חש מופתע מההאשמהות החוקרים שצעקו עליו שהוא פגע ודרכ (פרו' - עמ' 602, ש' 24-8). הוא היה לחוץ והמוס ובהיותו אדם הגיע מכאן לנគן להסביר על דרך חינוך ילדיו שעה שהטיחו בו האשמהות (פרו' - עמ' 625, ש' 19, עמ' 626, ש' 26-28).

50. כפי שהובא לעיל, הנאשם בחקירהתו במשטרת הביע וחזר והביע צער על פגיעתו במנוחה. סבורני כי אופן אמירת הדברים מלמד על הבנת הנאשם, כבר בהיותו בזירה, כי הוא הפוגע. אם נעשו מעשי בתמיינות לא היה מקום לאמרות חזירות, המדגישות בפני החוקרים, כי הוא מתביש במעשייו ומואכזב מעצמו. בעודתו בפני עם זאת, בניסיון להרחיק עצמו ככל הנitin אחריות לפגיעה, נימק את אמירותיו אלו בנימוקים שדיםם להידחות. טענותו כי רק כתוצאה שלחץ השוטרים אמר כי מגיע לו עונש אינה סבירה, בלשון המעטה. הנאשם הבין היטב את משמעות דבריו בעת חקירתו. מהתנצלותו עולה ידיעתו כי הוא הפוגע. זאת ועוד, מצפיה בקלטות החקירה עולה כי הנאשם נחקר באופן ראוי ולא הופעל עליו כל לחץ.

.51 **הפגיעה בשברולט** - הנאשם תיאר כי לא הייתה כל הפרעה לשدة הראייה שלו, לפני נסעו אליו רכב והתנוועה היהת סואנת (**ת/2ג**, עמ' 37). בעת נסייתו לבדוק בשני בחרים עם טלפונים מאותרים על מצוקה, הוא התבונן בהם ולפתע הרגיש מכחה חזקה מאוד ברכבו. הוא התבונן קדימה וראה בוודאות סמל של מרצדס לפניו (**ת/2ג**). **קודם חש בפגיעה אז הבחן במרצדס** בזווית אלכסונית לפניו (**ת/3ב**, עמ' 11, ש' 27-19). הדבר הראשון שראה לאחר ששמע את ה"בום" ואת המראת נשברת זה את הסמל של המרצדס. ذכר את הסמל ואת צבעו של הרכב הפוגע, שחזור או כהה, "סמלים אני בזה טוב" (**ת/2ג**, עמ' 17, ש' 19-10).

בהמשך החקירה נאמר לנאשם כי לא נמצא אף מרצדס בזמן הרלוונטי ועל כך השיב שאولي היה רכב מסווג לקסוס או לוטוס שסמלם דומה לסמל המרצדס (**ת/3ב**, עמ' 13, ש' 10, עמ' 20, ש' 11, עמ' 11-12). לדבריו, חשב שמדובר במרצדס, אך בוחנו התעורר לאור דברי החוקרים בעניין זה (**ת/2ג** עמ' 18, פרו' - עמ' 607, ש' 28 - עמ' 608, ש' 4).

בעודתו הסביר כי אמר בחקירה את המשפט: "**אני חושב שהוא פגע בי**" מכיוון שערכו את ביטחונו במהלך החקירהות הממושכות וייתכן שפלט פה ושם מיללים שאין זוכר. ברגעו לכך שלא נמצא רכב מרצדס התואם את גרסתו אמר כי מדובר על עיטה מוחלטת ואיירוע של שברירי שניות, אז ייתכן שטעה, אבל בוודאות פגע בו רכב בכנף הקדמית השמאלית והמשיך לדחור הלאה (פרו' - עמ' 22-25, עמ' 604, עמ' 607 ש' 11-6). עוד העיד כי דווקא נמצא רכב שהתאים לתיאור שהוא מסר ונגנו נסע למחרת לחוץ לארץ ולא נחקר (פרו' - עמ' 609, ש' 2-1).

.52 **הבנייה הנאשם בדיעד כי פגע במנוחה** - לדברי הנאשם, הבחור שעמד במקום התאונה אמר לו שימושו פגע במנוחה וברוח. בגיןו לכך הוא עצמו חזר לזרה. הבחורים לדבריו ראו אותו יורד מהרכב וחוזר לפיקח הבין כי הוא אינו הרכב שפגע ונראה ממשיר ובורוח. בנוסף לכך "הנושא של הרכב שראיתי אותו מולי כאילו אלכסונית אליו זה גם כן...חברה, האחד ועוד אחד אלה גרמו לי לחשוב אחרת. היום אתם נותנים לי איזשהו עובדות אחרות שיכל להיות שאתם צודקים, אני לא אומר, אך אתם רוצים לכתוב אז כתבו את זה, זה בסדר" (**ת/2ג**, עמ' 22-13, **ת/3ג** - עמ' 7, עמ' 10 ש' 12-13).

לאור גרסת הנאשם לפיה לא ראה את הפגיעה במנוחה אך שמע חבטה וכשעצר בצד הבחן בכנף ובחרס במראה, תמהה החוקרים כיצד זה לא קשור בין האירועים והבין שהוא מעורב בתאונה עם המנוחה. הנאשם השיב כי לא קשור בין הדברים (**ת/3ב**, עמ' 18, ש' 34 - עמ' 19, ש' 3, עמ' 23, ש' 37-37). הנאשם סבר לדבריו כי מישו פגע במנוחה ורק לאחר מכן הגיע בנתיב האמצעי והמרצדס התנגשה בו. לדבריו, חשב שמדובר בשתי תאונות נפרדות. רק כאשר הגיע למשטרת והティחו בו את האשמה ו קישרו בין שתי התאונות אמר שאولي הרכב שפגע בו פגע גם במנוחה (פרו' - עמ' 599, ש' 27 - עמ' 600, ש' 14).

לשאלות שירות בעת חקירתו במשטרה באשר לפגיעה במנוחה השיב:

"**אני לא יודע...אבל אתם מקצועים אני סומך על ההחלטה המקצועית שלכם.** בכל אופן בוודאי לא פגעתי ברכב החונה כי בד"כ מכח צאתית ברכב שחונה הייתה מסתובבת אוטי... ואני הרגשתי סר הכל מכח בכנף הקדמית שמאלית ובמראה" (**ת/2ג**, עמ' 11).

וכן: "**לא יודע אולי... אני עוד פעם אני לא יודע. אני אה... אני אה... פחות מקצוען מכם ... בנושא זהה ואני לא יודע, אני חושב אני... לא יודע להגיד לך, אולי**" (**ת/2ג**, עמ' 15, ש' 33-18).

בהתשך אמר כי לדעתו לא פגע במנוחה אלא אם רכב אחר פגע בה והעיף אותה עליו. הרגיש מכה קלה בצד שמאל ואז עצר בצד (ת/3ב - עמ' 47, ש' 9-2).

בהתשך האחרון אמר: "לא הרגשתי שפצעתי בהולכת רגל. היה נדמה לי שזו הייתה פגעה של רכב" וכן: "האפשרות שאולי חס וחיללה אולי חס וחיללה אני פגעתי בה, היא יכולה להיות סבירה..." (ת/4ב, עמ' 11, ש' 38-39, עמ' 21, ש' 16 ת/4ב, חלק 2, עמ' 9, ש' 29-28).

בעדותו לא פקפק הנאשם במקצועונם ובשיקול דעתם של הבודנים, עם זאת עמד על כך שלא פגע במנוחה ולא הרגיש שפצע בה וכי ראה את הרכב משמאלו חותך אותו ודוחר הלהה (פרו' - עמ' 598, ש' 26-15, עמ' 619).

בהתיחס לכך שבחרווטו במשפט הסכים לאפשרות כי בהבנה שבדיעבד, אכן הוא שפגע במנוחה השיב כי לאור כל הדרך ידע בוודאות שלא פגע במנוחה אלא בו פגע הרכב. על דבריו אלו עמד גם נוכח דברי עדי הראיה, השמןוניות על דלת הרכב וניפוי השימוש הקדמיות (ת/2ג, תמליל שלישי, עמ' 15.oprof. - עמ' 618, ש' 13-17, עמ' 620, ש' 11-20).

53. **מערכת המוביילי** - הנאשם שלל הפרעה בשדה הראיה לפנים. ציין כי רכבו מצויד במערכת מוביילית מקורית שמרתיעה על ידי צפצוף כאשררכב עובר מ앞ינו, מאחור ומהצד (תמליל ת/1ב, עמ' 1-2, עמ' 4, ש' 36, עמ' 5, ש' 3-1). בחקרתו הנגידית נשאל אם כן אין קרה שמערכת המובייל לא צפצפה והתרעעה, והשיב כי בשרכב עוקף, אין התרעעת צפצוף אלא נדלקת נורה במראת שמאל. יתכן שהנוראה התרעעה אך הוא לא שם לב לכך כי המראה נפגעה. לבסוף, לאחר שנאמר לו שהמראה נפגעה רק מאוחר יותר, אמר כי הסתכל ימינה על האנשים ולכון לא הבחן בהתרעה (פרו' - עמ' 593, ש' 31 - עמ' 595, ש' 26).

54. מן המקובץ מצאתי לקבוע את המסקנות הבאות:

א. הנאשם לא הבין **בעת הפגיעה עצמה** כי פגע במנוחה. לטענתו המאשימה עצר הנאשם "במקום עצירה טכנית במסגרת תכנית פעולה אחרת רעם" - לברר מה יודעים עדי הראיה במקום על זהות הרכב הפוגע, טרם עזיבתו את המקום" (ס' 5 לסייעי המאשימה). בנגדו לטענתו המאשימה, סבורני שעד השיחה עם יוניס ואמיר לא היה הנאשם מודע לפגיעתו במנוחה. הנאשם נהג בחשכה, מבטו הוסט ימינה לכיוון איות הפנים שראה בשול הימני, מהירות נהייתה היהת גבוהה מאד כ-150 קמ"ש. בנסיבות אלו ובנסיבות זו, לא היה ביכולתו להבחין מה ארע, כך על פי הגיונים של דברים וכך על פי דברי קוסטיקה. עם זאת הנאשם הבין כי משה פגע ברכבו והוא היה מעורב בתאונת. משכך עצר בשול הימני לבדוק את הרכב. כאשר דבר עם יוניס ואמיר קישר בין האירועים והבין המכח ששחש ברכבו הייתה פגיעתו במנוחה.

ההגנה טענה בסיכוןיה כי משלא היה הנאשם מודע בעת הפגיעה עצמה לפגיעתו במנוחה לא ניתן להרשיעו בסעיף 64(ג). איני מקבלת טענה זו שכן אין הגבלה בחוק למועד המודעות. טענה זו דינה להידחות.

ב. לאור גרסת הנאשם אודות מרצדים שחורה שפצעה בו, מיקדו החוקרים מאמציהם בניסיון לאתר מרצדים שחורה אך זו לא נמצאה. פلت כביש 6 ספיק רשימה ובה מספרי כל הרכב שעברו בשער האגרה בסימון למחלף חורשים (ת/18). על פי רשימה זו הוציאו החוקרים פלטיטים לכל רכב אלו, כך שפרט למספר הרכב נמצא בידיהם גם סוג הרכב. נהג אחד שניגב ברכב מסווג מרצדים ויטו, אמנון חדד, נחקר ולא נמצא כי הוא קשור לתאונת. כמו כן הנאשם ציין כי המרצדים שפצעה בו הייתה כהה ואילו לחדר מרצדים ויטו בהירה.

הנائم לא ידע מה לבדוק ארע בעת הפגיעה. לטענתו תחילת חש מכה ממשאלו ורק אז הבחן במרצדס בחווית אלכסונית לפניו. בהמשך, משהובחר כי מרצדס שוחרה לא עברה במקומם שונה הנائم דבריו ואמר שיתכן כי מדובר בכל רכב אחרים, לקסוס או לוטוס, להם סמלים דומים לסמל המרצדס. בהודעתו הרובה הנائم להשתמש במילימ מהן עולה חוסר בטחונו באשר למקור הפגיעה. כך למשל אמר: "אני חושב שהוא פגע בי", חושב שהגיע משמאלי, בהודעתו הראשונה טען כי המרצדס הגיחה מאחוריו, אך לאור דברי החוקרים העלה רעיון לפיו המרצדס בлемה והוא זה שפגע בה. הרבה להשתמש במילימ "אם ו-"אולי". לשאלת באיזה נתיב נסע השיב: "לדעתי בנטייב המרכזי". באחת מהודעותיו אף אמר מפורשות "האחד ועוד אחד גרמו לי לחשב אחרת". חרף טענתו כי נפגע מרצדס חולפת, הרי שמאמרתו במשפטה עולה כי הנائم לא הבין ברגע הפגיעה מה פגע ברכבו אלא ניסה תחילתה, עד הבחן בגופת המנוחה, לשער מה ארע. בחקירהו הודה כי: "האפשרות שאולי חס וחלילה אולי חס וחיללה אני פגעתי בה, היא יכולה להיות סבירה...". בעדותו בבית המשפט העיד ברורות וחד משמעית באשר לנسبות הפגיעה בו והיעד כי לאורך כל הדרך ידע בוודאות שלא פגע במנוחה. עדותו סותרת את חקירתו והוא לא הנית בפניה כל הסבר מנייח את הדעת לסתירות. דבריו אודות פגעת המרצדס ברכבו נאמרו תוך ניסיון למלא עצמו אחריות לתאונת. פרט למצאים האובייקטיבים שלו פגעת רכב ואי איתור של מרצדס כהה, הרי שאף אמירות הנائم מצבעות על כי גרסתו מושלתת כל יסוד.

הנائم לא ידע מה פגע בו וגרסתו אודות פגעת המרצדס לא רק שאינה מתיחסת עם הממצאים, יש בה כדי להצביע על הLN נפשו ומטרתו להרחק עצמו ככל שניתן מאחריות למשעו. לפיכך אני דזהה את גרסתו באשר לרכב המרצדס שפגע בו הן מההיבט האובייקטיבי לאמור - פגעה צזו לא הייתה והן מההיבט הסובייקטיבי לאמור - **הנائم ידע כי לא פגע בו רכב מסווג מרצדס.**

ב Hodutu הריאוניה מסר הנائم כי כתוצאה מהמכה סטה ימינה, האטomid עצר בשול ימין. בהמשך הבהיר כי בלם. **הבלימה הייתה בנטייב נסיעתו** והוא הסיט את הגהה ימינה **בפעולות רצוניות**. בהודעה נוספת נוספה אמר כי האט, לא בלם כי פחד שהרכב מאחוריו יבלום ואז עבר נתיב ועצר את אט. העובדה כי הנائم הסיט את הרכב בתנועות רצוניות ממחישה כי הפגיעה בו לא הייתה פגעת רכב שכן זו הייתה גורמת להדיפתו ימינה בזרחה משמעותית יותר, כפי שהסביר מוזס לנאמש בעת חקירתו. עוד אמר הנائم בהודעתו כי הרגיש **מכה קלה** בצד שמאל: "...הרגשתי סך הכל מכיה בכנף הקדםית שמאלית ובמראה". היה **נדמה** לו צזו פגעה של רכב. תאورو של הנائم את הפגיעה בו כ"מכה קלה" עולה בקנה אחד עם מסקנות הבוחנים כי הנائم לא נפגע מרכב אלא מגוף רך. כמו כן גם אמירות אלו ניכר חוסר בטחונו של הנائم בסיבת הפגיעה בו ורק "**נדמה**" היה לו כי נפגע מרכב.

עצירת הנائم לאחר הפגיעה ושהותו בזירה

55. **הנائم עצר ובדק את רכבו** - בהודעותיו אמר הנائم כי מיד לאחר הפגיעה בו רצה לבדוק את רכבו ולבירר עם העדים שעמדו במקומם והבבבו באורות אם ראו את הפגיעה בו. הוא עצר בצד ימין בסביבות 100-150 מטר ממקום התאונה וחזר מעט ברוורס. היה מסוכן לנסוע אחורה لكن עצר 50 מטר ממקום עמידת הבוחנים, השאיר אורות מהבבבים וצעד רגלית למקום בו עמדנו (**T/3b**, עמ' 9). בהמשך אמר כי אין לו ספק שהבחורים יכולים לראותו וגם ראו שפתח את הדלת ויצא מהרכב (**T/3b**, עמ' 10-11). החוקר מוזס אמר לנائم בחקירהו שהעצירה היא תהליך שאורך זמן. יש צורך לסתות ימינה ולבלום בהאטה כך שלמעשה הוא התרחק

מאד ממקום התאונה. הנואם שלל זאת באומרו כי הוא נסע לאט (**ת/זב** עמ' 9).

בעודתו עומת הנואם עם דבריו עדי הראיה לפיהם **לא ראו** היכן נעצר ומהיקן הגיעו ואף לא ראו את רכבו. אמר אמר כי הוא בוטח שרכבו הנואם לא היה 200 מטר קדימה. הוא לא ראה את רכבו (פרו' - עמ' 50, ש' 20 וכן עמ' 64, ש' 10-9. עמ' 73 ש' 29-27, עמ' 82, ש' 19-18). על כן **השיב הנואם כי أولי הם לא ראו** (פרו' - עמ' 643-645).

לשאלת האם נסיעתו הארוכה ממקום התאונה נראית לעדים כאילו הפוגע ברוח, השיב תשובה לא ברורה (פרו' - עמ' 646, ש' 19-29). **אישר כי יתכן שבהתחשב בתנאי התאורה, בגין עצירתו במקום, בתשומת לבם של העדים אשר התרכזה מן הסתם בתאונה עצמה, לא הסתכלו העדים לשול הימני** (פרו' - עמ' 648, ש' 27 - עמ' 649, ש' 5).

הנזקים בשברולט - כשירד מרכבו הבחן הנואם שהפגיעה היא רק בכף הקדםית השמאלית ובמראה שעה. את הנזק של הדלת ראה רק כאשר הגיע לחדרה. בדلت האחורי לא היה נזק גדול (פרו' - עמ' 573, עמ' 700, ש' 21-24).

במקום התאונה ניגב את ידיו ואת ידית הרכב בטישו. בעודתו אמר כי התחנן בפני החוקריםшибדקו את הטישו באשפтон והם בדקו אותו רק מזמן חצית שנה. אישר שהוא ראה את הטישו אח"כ מתחת לכיסא (פרו' - עמ' 683, ש' 13-26).

אצין כי החוקרים אכן בדקו באשפтон והטישו לא נמצא בו, אלא נמצא בשלב מאוחר יותר מתחת לכיסא.

שימוש קדםית מנופצת - הנואם העיד כי לא הבחן בשימושו המנויפצת בשלב עצירתו בצד, אך גם כאשר שטף את רכבו. הסבירו לכך היה כי בזמן נסיעתו, הצעוזעים עצםם הם שגורמים לסתך בשימוש להיפתח. הוא **זכיר בזדאות** שכאשר עבר בכביש 4 ראה את השימוש המנויפצת בפעם הראשונה - סדק בשימושה בפינה התחתונה הצד שמאל (פרו' - עמ' 576, ש' 18 - עמ' 577, ש' 1. עמ' 699, ש' 11-30). באף אחת מהודעותיו לא אמר כי הבחן בניפוי השמשה רק **בדרכו** למשטרה בכביש 4 (**ת/זג**, עמ' 12, ש' 29-40, עמ' 13, ש' 1-2). בהודעה מאוחרת יותר אמר כי רק **בתחנת** חדרה הבחן בפגיעה בשימושה שכן הבוחן שם הסב את תשומת ליבו לכך (**ת/זב** - עמ' 38, ש' 8-4).

.56. **שהות הנואם בזירת התאונה** - כשהגיע לזרה הבחן הנואם **בשני** בחורים בעלי מבטא ערבי. רק הוא והם עמדו במקום. כאשר התקרב **שמע אחד מהם משוחח בטלפון הננייד עם מד"א** ומזמן אמבולנס שעיה שהבחור השני אותן עם פנס. לשאלתו ענו כי מישחו פגע במשicho על הכביש וברוח. אחד מהם הסב את תשומת ליבו לרכב שעמד בצד השני, הופיע כנגד כיוון התנועה, אז הבחן לראשונה בפיג'ו ובאדם שכוב על הכביש. הנואם אמר לבחורים שגם בו פגעו (פרו' - עמ' 574, עמ' 578, ש' 13-21, עמ' 600, ש' 15-21). בהזדמנות אחרת העיד הנואם כי הוא **חושב** שאמר לבחורים שגם בו פגעו אך אינו בטוח בכך: "אני חשב שגם אמרתי להם גם כי פגעו. **אני לאזכיר את זה בזדאות אבל כן אני אמרתי גם כי פגעו**" (**ת/זג** - עמ' 13, ש' 31-32). בעודתו אמר כי הוא **בטוח** שאמר שפגעו בו ואינו יודע מדוע העדים אמרו אחרת, "יתכן שבלהט האירוע לא שמו לב. לא אמר להם שמדובר במרצדס שפגעה בו" (פרו' - עמ' 641, ש' 18 - עמ' 642, עמ' 651, ש' 12-20).

עוד מסר הנואם בהודעותיו כי אחד הבחורים שאל אם הוא יודע לעשות הנשמה מפה. הנואם רצה שייעברו את הכביש וינסו לעוזר. התנועה העירה לא אפשרה להם לחצות והם עמדו בצד ימין כ-15 דקות. הנואם ניסה

לעכור את התנועה באמצעות הטלפון הניד שלו. הוא הציע לבוחרים שיעמדו מצדו השני של המזקה כדי שלא יפגעו וכך עשו. **כל זאתה עת דבר אחד הבוחרים עם מד"א** (פרוי' - עמ' 634, ש' 16 - עמ' 636, ש' 17).

לשאלתו סיפרו לו הבוחרים שהם עצם נתקעו במקום מהצערם. הוא ביקש את פרטייהם אך הם סירבו לכך. אחד מהם ניבל את פיו ואף אמר לו "אתה יותר מדי שואל שאלות". בשלב זה נתן להם כרטיס ביקור שלו כי זו הייתה דרכו להשיג את פרטייהם על מנת לדוחה שהיה לו עדים לתאונת. מכיוון שסירבו לתת את פרטייהם הוא צילם בטלפון הניד את רכבם התקוע על מנת שיוכל לאטרם (פרוי' - עמ' 575, ש' 11-5. עמ' 640, ש' 2-1). התמונות שצילם לא הוגשו לעיוני בשל תקלת, אותה אישרה התבעת, שלא אפשרה את פתיחת הטלפון הניד של הנאשם (פרוי' - עמ' 738-739).

בחקירהתו עמד הנאשם על כך שננתן את כרטיס הביקור שלו לאחד מהבוחרים והוסיף שיתacen ונתן אותו לבוחר נוסף שהוא במקומות אף הוא בין מיועטים (**ת/2ג**, עמ' 6, ש' 20-23, עמ' 19, ש' 36-40, עמ' 20, ש' 11-7). בחקירהתו הנגדית אמר כי החוקרים הטicho בו שוב ושוב את דברי הבוחרים לפיהם לא נתן להם כרטיס ולכן חשב שאלוי היה שם אדם שלישי, שכן ידע בוודאות שננתן את כרטיסו למשהו והחוקרים ערערו את בטחונו בעניין. עתה הוא אינו ידע אם היה במקום אדם שלישי (**ת/2** עמ' 6, ש' 20-23, פרוי' - עמ' 30-12, עמ' 633, ש' 13-14, עמ' 634, ש' 7-6). הנאשם הבהיר כי עצר במקומות ודיבר עם העדים כי רצה לבדוק מה הם יודעים ומה ראו בנוגע אליו (פרוי' - עמ' 732, ש' 29 - עמ' 733, ש' 2).

يُציין כי בעדותם הבהירו שני העדים לאירוע, יונס ואmir, כי הנאשם נתן להם פרטיים כלשהם. לדבריהם, הנאשם לא דבר איתם על פגעה ברכבו, ולא על מרצדס, לא ביקש את פרטייהם ולא נתן להם כרטיס ביקור (**ת/3ב**, עמ' 10-11. עדות יונס - פרוי' - עמ' 50. עדות אmir - פרוי' עמ' 73-72, 84-85, 87-88).

בינתיים הגיע עובד כביש 6, פיזר נצנצים, פרש קוווטרים על הכביש ועצר את התנועה. הגיע אמבולנס של מד"א (פרוי' - עמ' 4-9, 574, ש' 11-14, עמ' 575, ש' 4-9).

.57. **המעבר לשול שמאל** - בהודעתו הראשונה לא תיאר הנאשם שעבר בשלב מסוים לשול שמאל. בהמשך עם זאת טען שעבר וכתיומין לטענות זו אף השטדל לספק פרטיים אודות מה שראו עיניהם שעמד בשול שמאל (פרוי' - עמ' 166, ש' 30 - עמ' 662, ש' 8). **הוא ראה שהגיע אמבולנס**. מישחו, אולי הבחור מכבייש 6, אמר ש"אין לה דפק", אז הבין לרשותה שמדובר באשה וכך התקרב אליה והמחזה היה מחריד. מתאר את מנה הגופה כפי שזכיר אותה בעמדתו במרחק 2 מטר ממנה. בנוסף הבחן באשה מבוגרת, מחבקת בזרועותיה לצד ובഗעתה של אשה צעירה יותר והמכוניות עצרו (**ת/2ב**). יזכיר כי אותה אישה מבוגרת, מלכה, אם המנוחה, העידה כי ראתה את הנאשם מרוחק, מעבר לכביש, בשול הימני ואילו שני עדי הראייה האחרים חזו את הכביש.

בעדותו חזר הנאשם על התיאור הנ"ל והוסיף כי מראה המנוחה היה מזעזע, וגרם לו לחולשה ולחש. הוא התרחק מעט והבחן בנעל המנוחה. מישחו צעק שהמנוע עובד ושיכבו אותו. הנאשם עמד בחזית הרכב וראה מישחו דוחף את ראשו פנימה. הנאשם אמר לו לכבות את המנווע, אז הבחן שפנס אחד היה שבור והשני לא דלק. ציין שהיה מופתע מכך שהמנוע פעל והפנס לא עבד (פרוי' - עמ' 14-25, ש' 575, עמ' 578, ש' 24-26). בחקירהתו טען הנאשם כי לא ראה את הפגי'ו שכן פנטס החזית לא דלקו. אך גם נוכח תמונה מהזירה אשר הוצאה לו ובה נראה פנס שמאל של רכב המנוחה דלק (**ת/3ב** - עמ' 22). הנאשם ציין שכחה המנוח הייתה מוטלת על הכביש, ראה רכב נוסף

שפגע בה (פרו' - עמ' 601, ש' 4-1).

בעניין זה מצאתי להביא מדבריהם של שני עדים נוספים:

עד ה壯ועה, שי רענן (להלן: "רענן"), חובש מד"א, נהג בኒידת נט"ן. בהודעתו אמר כי כשהגיע למקום התאונה ערכ, חלק מתפקידו, סריקה ובוודאות לא ראה במקום רכב שחור. היה במקום שעעה ואיש לא ניגש אליו (הודעתה **ת/93**, הוגשה בהסכמה והוא לא זומן לעדות).

התובעת הטיצה בנאשם כי הוא חנה כל כך רחוק שלא סביר שרענן היה מחשוף שם. הנאשם לא ידע להסביר כיצד רענן לא ראה אותו שעעה שלטענתו חנה 50 מטר בלבד ממוקם התאונה (פרו' - עמ' 658, ש' 20 - עמ' 659, ש' 8).

עד ה壯ועה, סייר כביש 6, אשר דבריו הובילו מעלה. מכיר את הנאשם. עבד בעסק הנאשם כתלמיד וגם לאחר מכן שהפסיק לעבוד היה מתלווה לאביו לשגיא מוטורס". רון לא ראה את הנאשם בזירה (פרו' - עמ' 431, ש' 6, עמ' 450, ש' 17). הסבירות של הנאשם לכך הייתה כי רון חקק עבד בשגיא בשנת 2008, לפני 10 שנים ולא הייתה ביןיהם היכרות ממשית. שלל את דבריו של רון כי נתן לו כעבוד תלושים לחג שכן תלמידים לא מקבלים תלושים. הנאשם העיר שבקבוקות התקיק היו ניסיונות לסתות אותו ורמז למעורבותו של רון חקק בעניין.

במהלך החקירה הנגדית התברר שבתלונה שהגish ניתן פס"ד וرون חקק אינם קשור לך (פרו' - עמ' 659, ש' 17 - עמ' 661, ש' 6).

רון לא ذכר את כל הפרטים שמסר בהודעתו. ב"כ הנאשם ציין בפניו פרטים מהודעתו ועליה כי אמר שראה במקום שניים או שלושה פועלים ערבים. תיאר שהוא במקום 2 בחורים וכן בעל הרכב שהיה שמן עם זקן (פרו' - עמ' 445-446).

58. **משך הזמן שעזה הנאשם בזירה** - לדברי הנאשם בהודעתו שהוא בזירת התאונה שלושת רביעי שעעה (**ת/2ג'**, עמ' 35, ש' 26-27, **ת/3ב'** - עמ' 24, ש' 40, עמ' 25, ש' 6).

הנאשם העיד כי צילם את רכבם של העדים עוד טרם עבר את;cיביש. על פי הכתוב בטלפון הנייד שלו, בשעה 20:54 את המקום עזב בשעה 21:01 (פרו' - עמ' 636, ש' 31 - עמ' 637, ש' 22).

לדבריו, הוא היה הרכב היחיד שעצר, וכאשר חזר לרכבו היו כל רכב נוספים (פרו' - עמ' 614, ש' 11-17, עמ' 630, ש' 24-31). הבוחן קבע כי הנאשם נשאר בזירה 18 דקות זאת על סמך נתוני כביש 6 (**ת/17**). ב"כ הנאשם הציג את נתוני איתורו ובקען כי הנאשם היה בזירה 24 דקות שכן בטבלה מופיע כי זמן כניסה הרכב היה 20:37:12, והרכב היהשוב בתנוחה בשעה 21:01:17 (**ת/81**). על כן השיב הבוחן שגם זמן של 24 דקות נראה לו סביר. זאת בניגוד לדברי הנאשם שעזה באותה מקום שלושת רביעי שעעה (פרו' - עמ' 322).

.59. המסקנות העולות משלב עצירת הנאשם במקום:

א. הנאשם עצר ובדק את רכבו, כפי שקבעתי לעיל. בשלב זה היה הנאשם מודע לכך שהוא מעורב בתאונה אך עדין לא היה מודע לפגיעתו במנוחה. לדבריו רצה לברר עם העדים שמדובר בכך אם ראו את הפגיעה בו.

. ב. שעה שבדק את רכבו מצא הנאשם שהנזק אינו רב. דבריו אלו מתיישבים ומהווים תמייה נספת לדברי הבודנים כי מדובר בפגיעה מגוף רך שכן לו מדובר בפגיעה מרכיב, היה מצופה למצוא נזק חמור יותר לשברולט.

. ג. העדים סברו כי מול עיניהם התרחשה תאונת "פצע וברח" שכן הרכב הפגע המשיך בנסיעתו. הנאשם טען תחילתה כי עם הגעתו אליו אמרו לו השנים כי הרכב שפגע במנוחה המשיך בנסיעתו וברח. כיוון שכן, סביר כי הוא אינו הפגע, שכן הוא עצר ולא ברח והשנים אף ראו שעצר והגיע אליו מרכבו. דבריו אלו עומדים בסתירה לדברי העדים. אמיר אמר כי הרכב ברוח ונעלם והוא לא ראה את הנאשם מגיע אליהם. יוניס טען תחילתה כי ראה שהפגע נסע ונעצר ואילו בהמשך אמר שהרכב לא עצר והוא לא ראה את הרכב ממנו הגיעו הנאים. בעדותו אישר הנאשם כי בהתחשב בתנאי התאורה, באו עצירתו במקום ובתשומת לבם של העדים לתאונת עצמה, יתכן כי השניים לא הסתכלו לשול ימני ולא ראו את רכבו.

מדברי העדים, בהם מצאתי ליתן אמון ואף לקבע ממצאים על פי עדותם, עלה בבירור כי סברו שמדובר בתאונת "פצע וברח". השניים לא ראו את הנאשם מגיע לעברם, אף הנאשם הסכים כי נוכחות האירוע יתכן כי אכן לא נראתה על ידם.

. ד. הנאשם לא עצר במקום אלא התרחק עד שעצר בשול ימני. לא מצאתי כי בשלב זה הייתה מטרת הנאשם להרחק עצמו מהמקום אלא שכפי שהסביר מוזס, תהליך העצירה ארוך זמן. היה צורך לסתות ימינה בהאטה ולעבור 3 מסלולים בנתיבים עמוסי תנועה. הנאשם, בניגוד לדבריו, נוגג במחירות גבואה מאד, לאור זאת סברתם של העדים כי הפגע ברוח מובנת. לעומת זאת, לא נראה כי היה לנאים, גם **בזמןאמת**, על מה לסרור את העמדה שהציג לפיה ראו אותו העדים עצר.

. ה. הנאשם שוחח עם יוניס ואmir. מסקنتי היא כי בשלב השיחה עם, הבין הנאשם כי גופה שרועה על הכביש בשל פגעה של רכב כהה בה. שעה זו התגבשה מודעותו לכך שהרכבו הוא שפגע במנוחה. לא יכול לקבל את טענת הנאשם כי גם בשלב זה לא קשור בין הפגיעה ברכבו לבין פגיעתו במנוחה. הפגיעה במנוחה הייתה באותו מקום ממש בו נפגע רכבו. ניתן ללמידה זאת מדבריו לפיהם הבית ימינה לכיוון המנגנונים בפנסיהם ואז חש בפגיעה. עתה חזר לכווןם של אותם עדים שנפנו בפנסיהם במטרה לברר עימם מה ראו. ככלומר מדובר בזירת תאונה אחת לפגיעה במנוחה ולפגיעה בו. תחילת לא ידע הנאשם ממה נפגע רכבו באותו מקום ממש. אך עם הגעתו לזרה ולאחר שהבין כי העדים בשול ימני אינם קשורים לתאונת והוסבר לו כי הפגיעה ניצבת בכוון ההפוך בשל תאונה קודמת, אין ספק כי קשור בין האירועים והבין כי הוא הפגע, כפי שאף מעידה התנהגותו מאותו רגע ואילך.

. ו. הנאשם עצר את רכבו שכן רצה לדבריו לברר עם העדים שמדובר במקום אם ראו את הפגיעה בו. הנאשם דבר עם העדים אך לא הסגיר את מעורבותו בתאונת. בהודעותיו לא היה הנאשם בטוח אם סיפר לעדים על הפגיעה בו, בעדותו לעומת זאת כבר היה נחרץ כי שיתף אותם בכך. לדבריו העדים עלה בבירור כי הנאשם לא סיפר להם דבר וחצי דבר על פגעה ברכבו. **ה הנאשם לא סיפר להם כי אף הוא נפגע בתאונת**, לא בירר עמו אם ראו רכב מרצדס חולף או פוגע ברכב אחר ולא השאיר בידיהם כרטיס ביקור. הנאשם לא אמר לעדים אף אמרה מתבקשת אותה היה אומר אדם גם אופן ספונטני בנסיבות דומות. **התנהגו מלמדת על רצונו להסתיר ולהרחק עצמו מהאירוע**. הנאשם שאל את העדים שאלות שונות עד כי אמיר הביע תרעומת על שאלותיו המרובות. מסקנתו היא כי משגהו הנאשם למקום בו עמדו העדים הבחן בגופה, משהבין כי הוא

מעורב בתאונה בחר שלא לשתף את העדים בנזק שנגרם לרכבו, לוודה כי אין בידיהם פרטים אודות הרכב שפגע במנוחה וכי לא קיימו שהוא הוא הפוגע אז לעזוב את המקום בלי לדוח על מעורבותו ולמהר לשטוף את רכבו.

ג. בהקשר זה וכדי להמחיש את כוונתו להסתר את פגיעתו במנוחה, אצין כי דקה לאחר שנסע הנאשם מהמקום, התקשרה אליו מכירה, עדת התביעה רינת עקיבא (להלן: "רינת").

הודעתה הוגשה בהסכמה והיא לא זומנה לעוזות. מהודעתה עולה כי היא מכירה את הנאשם שנים רבות. השניים נפגשו ביום התאונה בשעה 20:00 לזמן קצר. רינת התקשרה לנאם בשעה 21:02 (**ת/80**) - ככלומר דקה בלבד זמן שהחל הנאשם לנסוע מהזירה - לבקש דבר מה והוא השיב שיטפל בבקשתה בבודק שלמהרת. השניים דיברו כשתי דקות: "הוא היה נשמע לי בסדר גמור, לא שמעתי בקולו שהוא לחוץ או שהוא צזה, נורמטיבי לחלוון" (**ת/115**).

ה הנאשם נסע לדבריו מהמקום בסערה רגשות, לאחר שנחשף למראות קשים. הסתרת העניין מרינת מצביעה כאלו עדים על החלטתו שלא לספר לאיש על הקורות אותו במטרה להצליח ולהסווות את מעורבותו. במצב רגיל אדם שהוא עד - לא כל שכן מעורב - באירוע כה קשה היה ממחר לשתף אחרים בקורות אותו. הנאשם לא שיתף איש במראות הקשים שראה ואף לא את רינת שחוcharה עמו לאחר דקה מעת עזיבתו את הזירה.

ח. לפי דוח איתורו שהה הנאשם בזירה 24 דקות. לפי נתוני כביש 6 שהה במקום 18 דקות. הבוחן קיבל את טענת ב"כ הנאשם כי גם זמן של 24 דקות נראה לו סביר.

לאור נתוני איתורו מצאתי לקבוע כי מרגע עצירת הרכב ועד תחילת הנסיעה ועזיבת המקום חלפו 24 דקות. זאת בנגדו לדברי הנאשם לפיהם שהה במקום 45 דקות.

ט. לדברי הנאשם היה הוא הרכב היחיד שעצר. רק בהמשך עצרו גם אחרים. המסקנה העולה אפוא מהדברים היא כי הנאשם היה הראשון שעצר שבן טרם הגיעו לא מקום נגעים אחרים צורר לעצור ואילו הוא היה הראשון לעצור בשל הפגיעה שחש.

י. מרבית הראיות מובילות למסקנה כי הנאשם לא עבר לשול שמאל וביכר, חרף זאת, לעזוב את המקום. המסקנה כי לא חזה את הכביש נთמכת בעדויות הנמצאים במקום ואף בדבריו בהודעתו הראשונה שם תיאר בפירוט את האירוע ולא ציין כלל כי עבר לשול שמאל. יחד עם זאת נותר בליביו ספק שהוא לא שמו העדים לב לכך שאף הנאשם חזה עימם. יוניס העיד בתחילת כי הנאשם הגיע כשהוא עצמו כבר עמד בשול שמאל ושם דיברו. בהמשך אמר כי אינו זוכר באיזה צד עמד הנאשם. נראה כי יוניס אכן לא זכר היכן פגש באנשים שבן אף לגרסת הנאשם פגש בעדים בשול ימני. מלכה אמרה כי הנאשם לא חזה לכיוונם והוא ראה אותם בשול ימין. אמיר אמר כי מרגע שעבר את הכביש לא ראה את הנאשם. רענן ורונן, אף הם, לא הבחינו באנשים בזירת האירוע. בנגדו לכך, תיאר הנאשם פרטים רבים שראה שעה שחזה לשול שמאל. גם שקרה כי הנאשם לא חזה לשול שמאל, לא יכול לקבוע זאת בוודאות הנדרשת ומספק זה יהנה הנאשם. משכך מסקנתי הינה כי הנאשם חזה לשול שמאל.

ההפקה - הנאשם עוזב את זירת התאונה

60. הנאשם תיאר כיברגע שראה את גופת המנוחה הרגיש חולשה, שפטיו היו יבשות, פחד ורעד, **היה בטוח שהוא עומד לקבל התקף היפוגליקמיה כי הוא סוכרתי. אז לדבריו עשה דבר שאסור היה לו לעשות וחזר לרכבו לשותות מים.**

בעת שהותו במעצר בכיה והחל לשחרר לעצמו את שקרה, אז נזכר שעלה על המחלף הראשון והרגיש משיכה בצד שמאל של הרגה. הוא חזר חזרה לכਬיש 6 ונסע לכיוון בית העסק שלו, "שגיא מוטורס" במטרה להחליף רכב. בשלב זה: "...התרכזו לי מחשבות בראש למה עזבתי את המקום. אבל מצד אחד נזכרתי בדברים של הבוחר שאמר מישחו פגע בה וברוח ואני הרוי חזרתי בחזרה אליו והוא ראה אותו חזר ולא הייתה שלם, זאת אומרת הייתה צזה לא שלם עם עצמו" (**ת/2ב**, עמ' 2 ש' 33, **ת/2ג** עמ' 18, ש' 49, **ת/4ב** - עמ' 20, ש' 22-40, פרו' - עמ' 576, ש' 6-2. פרו' - עמ' 668, ש' 19 - עמ' 669, ש' 24).

לדברי הנאשם, גם שלפעמים היפוגליקמיה גורמת לו לעילפון (**ת/2ג** חלק ראשון עמ' 38, ש' 38-39) לא ראה סיכון לנחוג במצב צזה שכן שתה מים, **הרגיש טוב יותר** יוכל היה לנסוע מהמקום (פרו' - עמ' 652, ש' 12-18). עוד אמר כי לא התקשר למי ממכרו על מנת לשיתפו באירוע הכבד שחווה ובנסיבות הקשים שראה שכן זה אופיו והוא לא משתף אנשים סביבו (פרו' - עמ' 655, ש' 24-17).

הנאשם הסביר בהודעתו מדוע עזב את המקום בלי למסור את פרטיו, בלי להזעיק כוחות ביטחון, ובלי לגשת ישירות למשטרת ואמר: "אני חשבתי צזה רק תאונת נזק ....coli רעדתי והייתי באיזשהו הלם **ובקטע זהה אני באמת מתביש מעצמי**" (**ת/2ג**, עמ' 6, ש' 27-28, עמ' 31, ש' 36-31).

כפי שפורט לעיל, הביע הנאשם בהודעתו צער ובושה על עדיבתו את זירת התאונה (**ת/3ב** - עמ' 21, ש' 15-18). בעדותו בפני חזר הנאשם על דבריו אלו. שב וטען כי הוא לא הפkir את המנוחה אלא נשאר בשטח, עבר את הכביש, ראה שאין מה להציג, מד"א הגיע, המשטרה הגיעה, והוא שיהה קשור רק לתאונת פח משנהית, לא מצא לנכון להטריד בעניין זה את העסוקים בתאונה העיקרית. לו היה חשוב שפגע במנוחה היה נשאר במקום (פרו' - עמ' 599, ש' 23-26, **ת/2** עמ' 6 שורה 170, פרו' - עמ' 600, ש' 22-23, עמ' 623, ש' 21-24, עמ' 627, ש' 9-4, עמ' 628, ש' 1-3, 13-24, ת/4 עמ' 9, עמ' 659, ש' 11-16, עמ' 631, ש' 25-30). עוד העיד כי האנשים התבקסו להתרחק מהמקום (פרו' - עמ' 628, ש' 31). העד בני דבש העיד כי הנאשם אמר לו כי: "באה איזה נידית של כביש 6 ואמרה לו לנסוע ממש מהאזור" (פרו' - עמ' 149, ש' 5). התובעת הטיחה בו כי למקום לעזוב, היה עליו לספק לשוטרים פרטים על האירוע ואולי היה בכך כדי לסייע בידם לפעניהם את שרער. על כך השיב כי אכן הגיעו למשתרת חדרה פחות משעותים לאחר מכן (פרו' - עמ' 629, ש' 31-26).

מחומר החקירה עולה כי משני עדי הראייה, יוניס ואmir, נגבו הודעות במקום בשעה 21:00 ובשעה 21:20. הנאשם אישר שעבד את המקום לפני שימושו ניגש לגבות ממנה עדות ושילל את הטענה כי כאשר ראה שהמשטרת החלה לחזור נעלם כי ידע שפגע במנוחה. חרף זאת אמר שלא ראה שהמשטרת גבתה הודעות וגם סבר שאין לו מה למסור בעדות כי לא ראה את התאונה (פרו' - עמ' 658).

הנאשם הכחיש את טענת התובעת כי רק כאשר דבר עם עדי הראייה חיבר בין הדברים והבין שהוא הפגע והחליט צזה הזמן לעזוב, לפני שהיא מאוחר מדי (פרו' - עמ' 729, ש' 28-9).

61. **סcurrת היפוגליקמיה** - אחת מטענות הנאשם הייתה כי עזב את הזירה שכן חש תחושות המתאימות להתקף היפוגליקמיה המוכרות לאנשים עם בעיות סוכר. ל汰מיכה בטענותיו הביא הנאשם עדות הגנה את ד"ר

רונית הלפרין, רופאת המשפחה משנת 2012. ד"ר הלפרין הציגה מסמך היסטוריה רפואי מיום 19.5.3.19 (ג/16) סיכום ביקור מיום 18.8.16 (ג/17) ואישור לכל המעוניין המפרט את דברי הנאשם אודות האירוע בביקור מיום 17.8.17 (ת/117).

ד"ר הלפרין העידה כי בהתקף היפוגליקמיה אדם יכול להרגיש רעב, רעד, ירידה במצב הכרה, אי שקט, אי נוחות, ירידה בזיכרון ועוד (פרו' - עמ' 926, ש' 4-2).

בסיכון הביקור רשמה ד"ר הלפרין כי הנאשם דיווח לה על תחושותיו במקוון כשר לאחר פעילות. אם אינו אוכל חש חולשה, יושב בשפטים, רעד. תוצאות העממת הסוכר היו תקיןות. מדובר במצב טרומ סכרי והנפטר אינו מטופל רפואי ולא היה מטופל רפואי גם בשנת 2016 אלא היה מאוזן באמצעות תזונה וספרט (פרו' - עמ' 928, ש' 925-926). במצב טרומ סכרי, תגובה החולה בהתקף היפוגליקמי זהה לו של חולה סכרי (פרו' - עמ' 928, ש' 21-22). מצב סטרסורי כפי שניתן להיות בתאונת דרכים עלול להביא אדם טרומ סכרי לרמה גבוהה של 400 מ"ג/אחוז סוכר בدم, ולאשפוץ (פרו' - עמ' 940, ש' 28-23). התובעת עימתה את העדה עם דברי הנאשם לפופ' קוטלר (עמ' 2 לחוויה"ד) שם אמר הנאשם כי בשנת 2016 טיפול בסוכרת בטబליות גלווקופאג'. ד"ר הלפרין לא הייתה מודעת לכך שכן למיטב זכרונה הנאשם לא ציין זאת בפניה. אם רופא אחר המליץ לנפטר על טיפול רפואי, דבר מקובל בנסיבות העניין, היא לא רשמה זאת (פרו' - עמ' 933). ביום 10.8.17 בvikor במרפאה (ת/117) סיפר לה הנאשם, שננה וחמשה חוזדים לאחר האירוע, כי עבר תאונת דרכים ב-1 למרץ (לא צינה שנה) בשל התעכבות בדרכו. בעקבות זאת החל לחוש תחושות מוכחות של היפוגליקמיה, יושב בשפטים, רעד בידים וסחרחות. ידע כי הוא עלול להתעלף. ברכבו לא היה אוכל הנדרש במצב זה. הוא נסע לכיוון חדרה, הרגיש משיכה ברכבו וחזר למוסך סמו. רק בהגיעו למשטרה אכל מזון שהובא ע"י בנו והרגשו השטפה.

.62. לאור האמור לעיל מסקנותי הינן:

- א. הנאשם שאל את העדים במקום על ההתרחשויות והבין שהוא הנהג שפגע במנוחה. הנאשם לא אמר לעדים כי גם רכבו נפגע. משיחתו איתם הבין כי הם אינם חושדים בו ולא ראו מי בדיק הפוגע.
- ב. הנאשם היה עד לשיחת העדים בהזמין את מד"א.
- ג. מהנתונים הבאים עולה כי הנאשם נכח במקום עת הגיעו לזרה כוחות מד"א ואף איש משטרה בכיר שעצר בمكان:

על פי דוח איתורןביבה הנאשם את רכבו בשעה 20:37 וחזיר והגיעו בשעה 21:01 (ת/81).

בשעה 20:39 הגיע למנהל כביש 6 דיווח ראשוני על התאונה.

בשעה 20:42 הגיע סייר כביש 6 ובשעה 20:47 החלה חסימת הנטייב (תדף אירוע של כביש 6 -ת/83).

מד"א קיבל דיווח ראשוני בשעה 20:40 והאמבולנס הגיע לזרה בשעה 20:51 (ת/94).

ה הנאשם צילם את רכבם של העדים בשעה 20:54 (ת/31).

בשעה 21:05 קבע פרטדיין של מד"א את מות המנוחה (**ת/97**).

עליה אפוא כי הנאשם נכח במקום שעלה שצוותי מד"א הגיעו לזירה.

ד. מעודתו של ניצב אלון אסור, שתובא בהמשך, נלמד כי הוא נסע למקום ומשהבחן בתאונת עצר. זאת עוד טרם הגיעו מד"א. כלומר הנאשם היה מודע אף להמצאות משטרת במקומות.

ה. הנאשם סתר עצמו במענה לשאלות מודיען עזב את המקום בלבד לדוח המשטרה ומודיע אם אין קשר לתאונת מצא לנכון להגיע בסופו של דבר, לאחר ששטף את רכבו, לתחנת המשטרה.

הנימוק כי הגיע למשטרה כדי לדוח על תאונת פח אינו סביר מה שrank זמן קצר קודם לכן לא שקל כלל לפנות למשטרה בשל הנזק הקל שנגרם לו. גם את פרטי העדים רצה לצורך דיווח **לביתו**. אין בלבו ספק כי הנאשם המעורבה כל חייו בתחום הרכב, ידע כי הגורם שאליו עליו לפנות כדי לדוח על פגיעה פח ברכבו הינו חברת הביטוח בה הוא מבוטח ולא משטרת ישראל. הגיעו למשטרה מבהירה את חששו פן תגלתה מעורבותו בתאונת והמשטרה תאריך אותו כמעורב בתאונת 'פגיעה וברוח'.

ו. הנאשם העיד מחד כי לא ראה את המשטרה בהגעתה לגבות עדות בזירה מيونיס ואmir בשעות 21:00 ו-21:20 ומילא סבר שאין לו מה למסור למשטרה שכן לא היה עד לתאונת. מайдך הגיע למסור עדות במשטרת חדרה. העדות הראשונה בזירה נגבהה בשעה 21:00 ובשעה 21:01, הניע הנאשם את רכבו אשר היה לדבורי 50 מטר מהמקום ונסע. הווה אומר, הנאשם הבין כי החוקרים מתחילה לברר פרטים אודות הפגיעה, ובנסיבות זמן לתחילת החקירה, עזב את המקום. מקובלת עלי עמדת המאשימה כי החשש ממפגש עם חוקרי התאונה הביא לעזיבתו את המקום וכי "הבחירה שבייצע הנאשם, במידה, לעזוב את המקום, ודזוקה בזמן זה, מלמדת על הלך נפשו ורצונו להסתיר את מעורבותו בתאונת" (ס' 209, לסייעי המאשימה).

אני דוחה את הנימוקים "התמימים" שהועלו על ידי הנאשם כהסבר לעזיבת הזירה וקובעת כי **בעת שיחתו עם העדים במקומות התגבשה מודעתו לפגיעתו במנוחה ולגרימת מותה**. משהבחן כי כוחות המשטרה במקומות החלו בחיקירת העדים פנ יلد. גם רכבו נראה פגוע דבר שעלול היה לעורר חשד והוא בחר לעזוב את המקום.

ז. הנאשם אובייחן כסובל מטרום סוכרת. לדבריו, עקב האירוע הרגש כה רע עד שחשש מהתקף היפוגליקמייה. עם זאת, אף לדבריו, לא חש לנוהג במצב כזה שכן עם שתיתת המים, שהוא ברכבו, הוטב לו. לפיכך אני מקבלת את טיעונו לפיו השליך מצבו הרפואי על החלטתו לנטווע מהמקום או על תוכן הדברים שמסר בהודעתו הראשמה. זאת ועוד, אם חש כה רע יכול היה לבקש מצוות האmbulans במקום עזרה או לחילופין למהר לקנות דבר מאכל להעלאת רמת הסוכר. חרף זאת מיהר הנאשם לנוקות את רכבו ואכל רק בתחנת המשטרה **עת הביא לו בנו אוכל מהבית**. אף כשהגע לתחנת המשטרה לא ביקש כל דבר מתיקה או מאכל כדי לשפר את הרגשותו. השותות שמצו לנושא לאוכל מהבית מעידה לפחות עדים על כך שלא חש כי הוא מצוי במצב של היפוגליקמייה ואף לא חש מהתקף שכזה. אם כך היה, ברוי שהיה מוצא דרך מידית לאוכל.

ה הנאשם ב"שגיא מוטורס"

השמדת ראיות ושיבוש מהלכי משפט - שטיפת הרכב

.63 הנאשם נסע למוסך שבבعلותו תחת לפנות מידית למשטרה.

הנאשם נצפה במצלמות האבטחה של "שגיא מוטורס" מבצע פעולות בעמדת השטיפה (**ת/21**).

הנאשם הודה שמדובר התאונה נסע לשגיא מוטורס ושטף את רכבו. לטענתו לא חשב שהנוزل הדיביך על רכבו הוא דם (ת/2ג, עמ' 31-עמ' 32, ש' 1, פרו' - עמ' 630, ש' 12-13).

.64 בהודעתו הסביר הנאשם לחוקריו כי בשל היותו בכלל אוטובוס מהARIOע, לא מסר בחקירותו הראשונה כי נסע לשגיא מוטורס ושטף את רכבו. רק בעת שיב במעצר וכותב מכתב התנצלות למשפחתו נזכר בכר. עם זאת גם במכותב כתוב שנסע ישירות לחדרה (**ת/2ג, עמ' 2-1, המכתרת ת/2א, עמ' 33, ת/2ג, עמ' 39, והמשך תמליל 3/2 עמ' 1, ש' 3**). בעודו אמר כי היה לחוץ מאד ומובלבל מהARIOע, ומצעקות והתחות החוקרים. החקירה הייתה בשעת לילה מאוחרת והוא היה עייף. מה שאלוז זה מה שאמר. גם **כאשר נשאל בחקירותו במשטרת על פער הזמן משעת התאונה עד הגיעתו לתחנת צדקה ועל כך שרכבו נראה שטוף, לא נזכר שוצר לשטוף את רכבו** (פרו' - עמ' 662, ש' 22 - 30, ת/1 ש' 25, פרו' - עמ' 663, ש' 9-2, ת/1, ש' 140-140). הנאשם ציין כי כבר בהודעתו השנייה הפנה את החוקרים לצלמות בעסקו (ת/2 ג', עמ' 34, ש' 27, פרו' - עמ' 663-667, עמ' 675, ש' 31).

לשאלה מדוע היה כה נסוע ומהזעע מARIOע של תאונת נזק בלבד לא השיב תשובה עניינית (פרו' - עמ' 715, ש' 19 - עמ' 717). התובעת הטיחה בפניו כי באותו שלב לא ידע שהבוחנים יקבעו אותו אשם בפגיעה במנוחה בשל תאונה בלתי נמנעת וכן ניסה להעלים את מעורבותו בתאונה. על כך השיב הנאשם כי לא הייתה לו סיבה להסתיר דבר ولو היה סבור שהוא יודיע לחקירה לא היה עשה זאת (פרו' - עמ' 677, 669-675. עמ' 16 - עמ' 678, ש' 10).

.65 במהלך הودעתו מסר גרסאות באשר לשאלה מתי לראשונה חש בהימצאותו של נזול הדיביך על רכבו. לפי גרסה אחת חש בנזול הדיביך **עם הגעתו לשגיא מוטורס** שעה שרצה להחליף את רכבו בגין. בשלב זה, כשיצא מהஸבולט, הרגש משחו על ידיות הנהג וחשב שמדובר בשמן או דבק. בהזדמנות אחרת אמר כי **אינו זכר מתי הרגש לראשונה בנזול על ידו**, ובהודעה נוספת אמר שחש ברטיבות בידית דלת הנהג ב**בזירת התאונה** אז ניקה את ידיו במגבון והשליך לאשפтон הרכב. על גרסתו الأخيرة לפיה חש ברטיבות כבר בזירה חזר בעדותו (**ת/2, עמוד 9. ת/3ב - עמ' 26, פרו' - עמ' 575, ש' 25-32**).

בחקירותו הנגדית נשאל הנאשם על ההבדל בגרסאותו בנקודה זו. הוא לא ישב את הסטירה והשיב כי כשיצא מהרכב, סגר את הדלת מלמعلاה ולא בידית ולא הרגש בדבק, אלא רק כאשר חזר לרכב ואז ניגב זאת בטישו. עמד על כך שלא חש לרגע שמדובר בדם, זה היה לבן, שקוף. גם על ידו לא היה דם (פרו' - עמ' 692, עמ' 696, ש' 24-32). באזור השטיפה היה חשוך והוא לא ראה דם או צבע אדום (**ת/2ג, עמ' 8, ש' 29-29, ת/1ג עמ' 27, ת/4ב - עמ' 16, ש' 30**).

הנאשם נשאל על כך שמדובר שאמր בחקירותו נלמד כי ניסה לשכנע את עצמו, קיווה ויחל שאין מדובר בדם: **"בתת הכרה שלי כל הזמן אני חשב חברה, אולי זה לא, אולי זה לא, אולי זה לא, כל פעם אני בתת הכרה מנסה לקחת ולשכנע את עצמי שאולי זה לא...אם השתיyi רואה שזה דם היתי מנקה את זה?"** (**ת/2 תמליל שני, עמ' 8, ש' 29-21**), ההגנה טענה במהלך החקירה כי התמליל בענין זה אינו ברור (פרו' - עמ' 693-694). בהאזנה לקליטת מצאתי כי הרישום בתמליל תואם את הנאמר בחקירה. עוד אמר הנאשם **בಹודעתו** כי

בשלב מסוים חשב שהנוזל הוא **שמן מהמראה ההיידראולית** של המרצדס שפגעה בו (**ת/2ג**, עמ' 9, ש' 5-27. פרו' - עמ' 685, ש' 23 - עמ' 686, ש' 14) וכי ניקה את רכבו כי הוא "חוליה ניקיון", היה "בתת הכרה" ולא הרגיש מה עשה. רק רצה לנתקות את הדבק מידייו ומדלת רכבו, لكن לדבריו שטף באופן טבעי עם צינור מים לא רק את הדלת **אלא את כל האוטו**, גם את החלק האחורי: "סתם מתוך זה, זה טעות נוראית שעשיתי, אני מתנצל על זה". **מסכים "שאדם נורמלי" היה נהוג אחרת**, ומנקה את הרכב למחירת היום (**ת/21, ת/1ג**, עמ' 27, **ת/2ג**, קליטת 2, עמ' 1, עמ' 4, ש' 13-35, עמ' 13-14, עמ' 17, עמ' 27-38, **ת/3ב'** - עמ' 28, **ת/4ב** עמ' 30, **ת/4ג** עמ' 12-13).

בעודתו הסביר כי כשאמר שטף את כל האוטו התקoon לכל הצד השמאלי ולא רק לדלת. השפרץ קצת מים עם הצינור על הרכב עצמו, על הדלת, על הדלת השנייה היכן שהיה השמן. לאחר חקירה בעניין, הוסיף כי יכול להיות שהשפוץ מים גם על החלק האחורי (פרו' - עמ' 687, עמ' 576, ש' 17 - עמ' 688, ש' 20, עמ' 690, ש' 22-9, **ת/75** תמונה 4, פרו' - עמ' 669, ש' 28 - עמ' 675, ש' 1).

את הגג לא שטף ולא ניגב. אם היה מנגב את הגג לא היו עליו שבבים. בשבבים הבחן רק כאשר חברו בני דבש היסב את תשומת לבו לכך (פרו' - עמ' 686, ש' 24 - עמ' 687, ש' 2).

אצין כי על פי ממצאי הבדיקה לא כל הרכב נשטף, אלא דווקא שמאלי, מכסה המנוע, גג הרכב ותא המטען בלבד (**ת/14**).

עוד העיד הנאשם כי כאשר הגיע לשער של "שגיא מוטורס", נגע שוב בדלת הרכב ובידית והרגיש שומניות, רטיבות בידיהם. פתח את שער הברזל והלך הישר לעמדת השטיפה, שכן הוא "חוליה ניקיון" כפיתה. בעודתו בפניו **טען הראשונה** כי מכיוון שמדובר ברכב חדש, פחות שטוף מאשר בלבמים שבבאו ב嚷ע עם צבע הוא שורף את הצבע עצמו, אך שטף את הרכב ואת ידיו (פרו' - עמ' 576, ש' 17-11).

בניגוד לדבריו בהודעתו לפיהם הסתומים שאדם נורמלי היה שוטף את רכבו למחירת אמר בעודתו כי לא המתין עד השטיפה למחירת כי חשש מפגיעה בצבע (פרו' - עמ' 678, ש' 28-25).

התובעת הטיצה בו כי זו לו הפעם הראשונה שהעללה את חששו מפגיעה בצבע שכן בכל חקירותיו לא טען כך. על אף שהסביר כי החזקרים ניסו כל הזמן "להכניס" לו את הרעיון שהחומר הוא דם ורקבות והוא עמד על כך שהוא נזול **בלמים**. הוא אמר זאת גם למומז ואולי זה לא נכתב, ולא הכל תומלל (פרו' - פרו' - עמ' 680, ש' 9-17, עמ' 681, ש' 1. עמ' 696, ש' 13-7).

לענין נזול הבלמים העיד עד ההגנה דב נוימן, (**להלן: "دب"**). בין הנאשם לדב קיימת היכרות רבת שנים ודב אף עובד במסוך "שגיא מוטורס" מזה 22 שנים. דב העיד כי למוכנים ידוע כי אם השפרץ נזול בלמים על רכב יש לשטוף אותו מיד לצורך נטרול השמן. שמן זה מקלף את הצבע של הרכב "אוכל" כל דבר שבא אליו ב嚷ע. דב השתטף עם הנאשם וצבעו המוסך בניסוי שעשוי לצורך המכחשה. בניסוי שפכו שמן בלמים על שטי כנפי הרכב. על כנף אחת שפכו מים ועל השניה לא. למחירת נראה קילוף של צבע על הכנף שלא נוגבה ואילו לכונף שנוגבה לא ארע דבר (**ת/11** - תיעוד הניסוי, פרו' - עמ' 900, ש' 17, עמ' 902, ש' 17, עמ' 902, ש' 24-23).

.66 מסקנותי באשר לשטיפת הרכב:

א. הנאשם ידע שמדובר בדם וזה הסיבה בשלת החיש פערמו לעסוק וניקה את רכבו. אף הוא עצמו אמר בהודעתו

כי ניסה לשכנע את עצמו כי לא הוא הפוגע.

ב. לאחר שחרז בו הנאשם מהכחשתו אמר לחוקריו, במטרה לשווות למשעו נופר תמים, כי שטף את כל רכבו, אלא שעלה פי הממצאים ואף מגרסתו בהמשך עלה כי ניקה את הרכב במקומות מסוימים בלבד, בהם נמצא החומר הדיביך.

ג. העובדה כי הנאשם בחקירותו הראשונה **הסתיר** כי שטף את רכבו מעידה באופן ברור כי ידע שמקור החומר שנמצא על רכבו הוא דם המנוחה. החוקרים שאלו את הנאשם **שאלות ישירות** בעניין השטיפה וכן בדבר הזמן הארוך עד הגעתו מהזירה למשטרת. **גם נוכח שאלותיהם הישירות חזר הנאשם והכחיש את שיטת הרכבת ועמד על כך שהגיעו ישירות מהזירה למשטרת.**

לא מצאתי כל הסבר להתנגדותו זו של הנאשם בלבד ניסינו להסתיר בכונה מפני המשטרה את הממצאים הקשורים אליו לאירוע. את מעשיו עשה הנאשם במטרה לשבש מהלכי משפט. הנאשם נחקר אוחכות על ידי מספר בוחנים ותוך ניסיון מתחכם לחלץ עצמו מהמצב, שינה גרסאותיו בהתאם להתפתחות החקירה. בניסיונו להסביר מדוע לא אמר לחוקרים באופן מיידי כי שטף את רכבו נשמו מפני שלל נימוקים: ההיפוגליקמיה גרמה לו לבלבול; שכח; היה נתון בבלק אוטם; נמצא בתת הכרה; היה לחוץ מהחקירה; היה עייף מהחקירה. הסבירו באשר לסייע רצונו לנ��ות את רכבו: הוא פדנט וסובל מאובסיטי ניקיון; חשב שמדובר באותו צהה או בשמן אחר, באותו מראת הצד ההידראולית ואף בדבוק. בהמשך, טען לראשונה בעדותו בפני טענה **כבועה** לפיה סבר שעל הרכב התיז נוזל בלמים והוא חש פן יתרוס הנוזל את הצבע. עוד הוסיף כי העלה טענה זו גם בפני החוקרים אך דבריו אלו לא תומלו).

ה הנאשם תמן טענתו אודות פגיעה הרעה של נוזל הבלמים בעדים ואף בניסוי שהסביר את נזקי הצלב הנגרמים, תוך זמן לא רב, מההתזת נוזל בלמים.ברי כי זו השאלה שבמחלוקת. קיבל כי פגיעתו של נוזל בלמים הרסנית לצלב. השאלה שבמחלוקת אינה טיבו של נוזל הבלמים אלא האם באמת ובתמים חשב הנאשם בזמן אמת שנוזל זה הותז על רכבו. כאמור, קבעתי כי לדמה של המנוחה, לא נמצא נוזל כלשהו או שמן מכל סוג על הרכב. קביעתי הינה כי הנאשם לא חשב שמדובר בנוזל בלמים. החומר אף לא צרב את ידיים כמצופה מנוזל בעל השפעה כה קשה. הנאשם ידע כי מדובר בדמה של המנוחה שהוא לבדוק ניתז על רכבו, זו הסיבה שמייהר לנ��ותו. הנאשם לא טען לאורך חקירותיו כל טענה אודות נוזל בלמים. טענתו כי אמר זאת אך הדברים לא תומלו נדחת על ידי. בנוסף להקלות החקירה, רשמו החוקרים את דברי הנאשם וגם שם לא בא ذכר לטענה אודות נוזל בלמים.

צדקת המשיבה בטענתה כי לדברי הנאשם היה לו אינטרס, אותה עת, למצוא את הרכב שפגע בו ואילו בפועל בחר לשטוף את רכבו ובכך להעלים ראיות שאולי יכולות היו לשיע לו באיתורו. בנוסף היה רכבו זקוק לתקן בשל הפגיעה. הדחיפות למנוע פגיעה בצלב מקום בו יהיה ממילא צורך בתיקון נרחב יותר אף היא מעוררת תמייהה.

התנהלותו של הנאשם שהרחק עצמו מחוירויות לאירועים, מאפיינת את התנהלותו לאור החקירה כולה. גרסאותיו השתנו והתפתחו בהתאם להתפתחות החקירה והוא חזר והסתבר בדבריו.

סבירומו של עניין, אני קובעת כי הנאשם הבין כי הנוזל שהותז על רכבו הינו דמה של המנוחה, הוא לא שייר בעודו הזמן כי נמצא בהמשך כי מדובר בתאונת בלתי נמנעת, ו邏輯 מיהר לנ��ות את הדם במטרה להסתיר ממצאים אלו מהמשטרה.

67. הנאשם העיד כי שטף את הרכב עם צינור רגיל של הגרניק. הגרניק עצמו, הפועל על חשמל, כלל לא עבד שכן נוהגים לכבות את החשמל, דרך המחסן, כדי שלא כל אחד שמנגע למקום יוכל להשתמש בו (פרו' - עמ' 580, ש' 25-28). מקוםו של הגרניק צולם ע"י המשטרה (**ת/69**).

עוד העיד הנאשם כי לא חשב להעלים ראיות שכן לא סבר שפגע במנוחה. לו היה רוצה להעלים ראיות היה בלחיצת כפתור אחת שוטף את הרכב במנורה ובלחיצת כפתור יכול היה לנתק את המצלמות שהוא עצמו רישת והתקין בכל "שגיא מוטורס". אלא שלא כך נהג, הוא זה שהשליח את החוקרם לבדוק את המצלמות כדי שיראו מה קרה במקום. כל שריצה היה רק לשטוף את השמן (פרו' - עמ' 701, ש' 3-6, עמ' 702, ש' 18-1). **ת/2ג** - עמ' 33. פרו' - עמ' 578, ש' 27 - עמ' 579, ש' 17).

מחלוקתו במשטרה, ובניגוד לgresת המאשימה בסיכוןיה, עליה כי הנאשם אישר לחוקרים להתבונן בצילומי האבטחה טרם שהטייחו בו שכבר צפו בהם (**ת/4ב'** - עמ' 15, ש' 29).

בהקשר זה העיד בפני עד התביעה **אחמד בדיר (להלן: " אחמד")** האחראי על שטיפת כלי הרכב ב"שgia מוטורס". בהודעתו אמר כי הנאשם הוא מעסיקו. בהכנותו לעדות תיקן ואמר כי אין מקבל את משכורתו מהנאשם אלא עובד דרך קבלן חיצוני "א.י. שירות ניקיון", (פרו' - עמ' 452, ש' 30-31). אחמד העיד כי שעות השטיפה ביוםים א'-ה' מסתימות בשעה 16:30 (פרו' - עמ' 453, ש' 7-1). למתחם "שgia מוטורס" נכנסים באופן חופשי שכן המקום פתוח גם לאחר שעות העבודה. כל אחד יכול להיכנס, אין שער לכינסה (פרו' - עמ' 456, ש' 26-27, ש' 30). בשעה שסוגרים את החשמל ונוציאים את איזור השטיפה לא ניתן לבצע שטיפה. הוא עצמו נועל את השטיפה ואחראי המוסף דואג לכיבוי החשמל (פרו' - עמ' 15-19, עמ' 455, ש' 9-8).

אחמד הוכרז כעד עיון: לדבריו התובעת **שלל** אחמד בהודעתו כי ראה את הנאשם אי פעם שוטף כלי רכב לרבות רכבו הפרט. עם זאת בעדותו אמר כי הנאשם איש נקי, המקפיד על ניקיון רכבו ולפעמים בשעות של לחץ בעבודה **ניקה בעצמו** את השמשה הקדמית (פרו' - עמ' 474, ש' 25-31, עמ' 475, ש' 3-17, עמ' 457, ש' 11-15, פרו' - עמ' 475, ש' 18 - עמ' 476, ש' 3).

אחמד ניסה להסביר את הסירה לכואורה בדבריו: כאשר מנקיים עם סמרטוט את השמשה זה נקרא שטיפה אבל לא כמו שאיבת והכנסת רכב למוכנת השטיפה (פרו' - עמ' 461, ש' 14-25). הוא לא ראה את הנאשם משתמש בעצמו בשואב או עוזר לצוות בשטיפת מכוניות (פרו' - עמ' 458, ש' 20-25). בתגובה לטענה כי היה והנאשם עדיין מעסיקו הוא מתקשה להעיד ולכן הוא משנה עתה את עדותו בפרט מהותי, אישר שלא אמר בהודעתו כי ארע שהנאשם שטף את רכבו, הינו ניגב את שימוש רכבו בסמרטוט שכן החוקר לא הבahir די למה התכוון בשאלתו (פרו' - עמ' 464, ש' 18 - עמ' 18, עמ' 465, ש' 27, עמ' 468, ש' 9-8).

معدותו של אחמד עליה כי לפני מנhardt השטיפה יש צינור ויש גראני שזה צינור מים עם לחץ קיטור (**ת/69**, תМОנות 9,10, פרו' - עמ' 470, ש' 32-16). הגרניק עבד על חשמל. אם אין חשמל, הגרניק רק מוציא מים בלי לחץ (פרו' - עמ' 471, ש' 7-8, עמ' 472, ש' 1-8). באיזור השטיפה של הגרניק והצינור יש בור ניקוז. המים עוברים מחזור דרך מסננים וניתן לבדוק אם משהו נתקע במסננים (פרו' - עמ' 473, ש' 1-25).

עד ההגנה דב העיד כי עם סיום יום העבודה נועל הגרניק בשל ניתוק החשמל במחסן החלפים, אז ניתן להשתמש

בברץ ובו צינור מים קטן (פרו' - עמ' 898, ש' 20-10).

הבחן אלון לבקוביץ (להלן: "אלון") לא בדק אם מהגרניק יוצאים מים בלחץ ואם מהצינור יוצאים מים (פרו' - עמ' 139, ש' 28 - עמ' 139, ש' 3). ב"כ הנאשם טען כי על פי הנראה בתמונה 9 הגרנייק מחובר לגנרטור. אלון השיב כי לא בדק איך מפעילים את הגנרטור. אלון בדק האם יש במקום אמצעים לשטיפה, לא בדק אם הם פעולים (פרו' - עמ' 140, ש' 17-2).

לטענת ההגנה לא נבדקה עמדת השטיפה ואביזרי השטיפה כנדרש.

פרופ' קוטלר, פסיכיאטר מומחה מטעם ההגנה העיד כי לו הייתה לנאשם אפשרות להשתמש בגרנייק היה עווה כר (פרו' - עמ' 1000, ש' 7-5).

מומחה ההגנה קוסטיקה שלל שטיפה של הרכב בלחץ גובה מאד, באמצעות גרנייק. לדבריו במקרה והוא שימוש בגרנייק, לא הייתה נשארת הנسورת של השברים הקטנטנים על אדן החלון. ולא היו נשאים שבבים על כל מכסה תא המטען והגג (פרו' - עמ' 791). במקומות שנראה ניגוב, רואים שאין שבבים. השביבים נופלים לרצפה ויכולים להישאר על אדן חלון הנהג. אם היה הנאשם שוטף את הדלת עם גרנייק לא היו נשאים שבבים אלה, שכן בהיותם קלים היו עפיהם. אם היה דם באזור זה, הגרנייק היה מעלים גם אותו (פרו' - עמ' 790, ש' 18-15, ת/75, תמונה מס' 1, פרו' - עמ' 793, ש' 31, עמ' 11-23, 790, ש' 2, ש' 20-12, ת/75, תמונה מס' 2-4, עמ' 792, ש' 31).

השוטר אייל אלגביש צילם תמונות. הוא לא זכר אם היו שבבי אלומיניום על גג הרכב או בצדדיו ורשם רק מה שהוא שונה מהרגיל. לסבירתו לו היה רואה שבבים היה מצין זאת בדו"ח (פרו' - עמ' 85, ש' 28 - עמ' 87).

קוסטיקה קבע כמחדר את אי בדיקת מכונת השטיפה והאם פעלה. לדבריו היה על הבחן לבדוק מהנאשם להדגים כיצד שטף, או ניגב את רכבו, ולברר עימו האם השתמש בגרנייק. גם מעבודה נידת יכלה לדגום ממתקן השטיפה למצאי ד.ג.א. ולמצוא מסבב ממצאים דמיים. כמו כן ניתן היה לבדוק את המSEN (פרו' - עמ' 779 - 780 ש' 20).

68. מצאתי לקבל את עמדת ההגנה ולקבוע כי הנאשם לא השתמש בגרנייק, אלא בזרים מים רגיל. העובדה כי נותרו על רכבו דגימות ספורות ושבבים מצבעה על כך שלא השתמש בזרים בלחץ גובה. עבוני זה צודקת המאשימה בסיכוןיה בטענה כי: "כך או כך, גם אם התביעה לא הצליחה להוכיח שטיפה באמצעות צינור גרנייק, הרי שאין לכך נפקות משפטית. העובדה כי הנאשם שוטף את רכבו, ... עונה על סעיפי העিירות בהן הואשם" (ס' 289 לסיכוןי המאשימה).

מצאתי לדוחות את טענת הנאשם שלו היה רוצה להעלים ראיות היה משתמש בעמדת השטיפה ואף מנתק את המצלמות בבית העסק. ראשית, על פי הראות, החשמל למכונת השטיפה היה כבוי דבר שהקשה על ביצוע שטיפה המכונה לו בחר לעשות כן. בנוסף ובזה העיקר, אין הנאשם יכול להיבנות מהטענה כי יכול היה לנוהג באופן מתוחכם אף יותר כדי להוכיח העדר כוונה. די שנаг באופןן, היינו מיהר לנתקות את שרידי הדם ורק אז פנה למשטרה ושיקר באשר למעשיו אלו, כדי לבסס את כוונתו.

יחס הנאשם לנושא הנייקין

69. דב תיאר בעדותו כי הנאשם הינו פדנט מאד ומקפיד לנקיות כל כתם קטן מרכיבו אף בעצמו (פרו' - עם' 899, ש' 8-2).

ד"ר רונית הלפרון, רופאת המשפחה העידה כי הנאשם לא דיווח לה אי פעם כי הוא סובל מאובססית ניקיון (פרו' - עם' 934, ש' 32, - עם' 935, ש' 1).

מטעם ההגנה הוגשה חוות דעת מומחה פסיכיאטריה שערך פרופ' משה קוטלר (להלן: **פרופ' קוטלר" (נ/19)**). פרופ' קוטלר העיד בפני:

והסביר כי בדק את הנאשם ואבחן כי הוא לוקה בהפרעת אישיות אובייסטיבית כפניתית. מסקנתו הייתה כי העובדה שהנ禀ם ניקה ושטף את רכבו אינה ניסיון להשמיד או להעלים ראיות. לדפוס ההפרעה ממנו סובל הנאשם יש משמעות והשפעה על חייו יותר מאשר לשימושו לאדם בעל קווי אישיות של דפוס כפנית (פרו' - עם' 1032, ש' 15-17). הפרעת האישיות מאופיינת באישיות נוקשה, בפגיעה שנוצרת במצב דחק בהם אדם מאבד שליטה, ו��שי במרקם הבין אישי. עוד מתאפיינת האישיות בערכיות רבה, מוסריות ומצווניות (פרו' - עם' 954, עט' 963, ש' 10). פרופ' קוטלר ביסס את חוות דעתו על דבריו הנ禀ם, אשתו ואחיו ולא הועבר לעיננו חומר חקירה או כל חומר אובייקטיבי של תיעוד רפואי (פרו' - עם' 960-961). הנאשם סיפר לו שהוא קפדן ופדן ו"חוליה שליטה". ברמה התעסוקתית, עם זאת, הוא אדם בעל תפקיד מלא (פרו' - עם' 961, ש' 21-22).

יש אפשרות שאחרי האירוע הנ禀ם היה "מאד מבולבל יוכל להיות שהיה איזה בליךআוט ויכולם להיות אלף דברים, אבל את זה לא יכולתי לבדוק" (פרו' - עם' 991, ש' 2-1).

פרופ' קוטלר לא מצא קושי בכך שהנ禀ם לא שיתף באובייסטיבית ניקיון שלו את רופאת המשפחה שכן אנשים לא רואים זאת כמחלת אלא כדפוס אישיות (פרו' - עם' 996, ש' 30-29).

מתוך 8 קритריונים שפורטו כאמור הפגיעה האישית ב- 5 DSM, חמישה מאפיינים את הנאשם. פרט לשיטiptת הרכב בשל הדחף לניקיון שאר המאפיינים אינם בידי ביתו בתאונה (פרו' - עם' 1000, ש' 17 - עם' 1002, ש' 5, עם' 1004, ש' 10-9).

פרופ' קוטלר הסביר כי **הדחף לשיטiptת הרכב אינו דחף לאו בר כיבוש** (פרו' - עם' 1021, ש' 21, עם' 1031, ש' 1).

70. מסקنتי, העולה מן הדברים, הינה כי אין מדובר בהפרעה קיצונית המצדיקה פעולה בלתי נשלטת לניקוי הרכב. עד התרחשות האירוע אין מסמן רפואי אחד המתעד בעיה בעניין זה. גם אם קיבל כי מדובר בנ禀ם פדנט, בעל דחפים אובייסטיביים בעניין ניקיון, המסקנה אינה כי עקב הפרעתו נשללה ממנו אפשרות לתגובה אחרת או שנאג תוך דחף לאו בר כיבוש. משכך, לא הייתה כל מניעה להגיע לרשותה ולדוח על מעורבותו בעניין טרם שיטiptת הרכב. הנימוק לשיטiptת הרכב אינו נובע מהפגיעה אלא מכונה.

טען הסניגור בסיכון כי המאשימה לא עמדה בנטל ההוכיחה בעניין זה ולא הוכיחה בשום שלב את כוונתו של הנאשם לשפש הלייכים או להשמיד ראייה. הנאשם אכן לא הודה במיחס לו ולא נשמעו במהלך החקירה אמרות מפורשות כי עשה את שעשה במטרה לשפש ולהשמיד ראיות, אך מנסיבות האירוע לא עולה אפשרות אחרת למעשו, ומסקנתי הינה כי דין נימוקי בעניין זה להידחות.

חוויות הנאשם בשגיא מוטורס

.71   על פי פלט איטוון ועל פי המצלמות ב"שגיא מוטורס" היה הנאשם בעסק שעמ' 12-12 דקות, בין השעות 21:12 ל- 22:24 [אין מחלוקת כי שעון המצלמות לא היו מכוון וקיים פער של 56 דקות בין המופיע בהן לבין הזמן הנוכחי]. הנאשם תיאר כי כאשר הגיעו לעסק, שטף תחילת את ידיו ואת הרכב, אז הוציא את הרכב החלופי, העביר אליו חפצים מהשברולט והתקשר לאחיו שי. התובעת הטיחה בו כי לא היה כל צורך בהעברת חפציו לג'יפ ועשה זאת רק כיון שחשש פן יקחו את רכבו ורצחה שחפציו ישארו עימם. על כן הגיב בתשובה לא עניינית (פרו' - עמ' 21-17, ש' 613, עמ' 702, ש' 22 - עמ' 703, ש' 9, עמ' 707 - עמ' 708, ש' 2). הנאשם העיד כי כאשר החל בניסעה ממקום התאונה הרגיש כי ההגה "מושך" שמאללה, אך ככל אורך הניסעה עד שגיא (פרו' - עמ' 17-21, ש' 613, עמ' 690, ש' 11 - עמ' 689, ש' 11 - עמ' 690, ש' 5). מצלמות האבטחה שנטפסו מדגימות כי הנאשם אכן נסע במתחם, עם זאת הבחן בדק את השברולט אף בניסעה ומצא אותה תקינה (**ת/26**).

.72   **השיחה בין הנאשם לאחיו שי** - בהודעותיו מסר הנאשם כי לאחר שטיפת השברולט התקשר לאחיו שי ומספר לו שהוא מעורב בתאונה בה נפגע ע"י אחר. **שי אמר לו לגשת מיד למשטרת**. הנאשם שכבר העביר את חפציו לרכב אחר - ג'יפ, שאל באיזה רכב לנסוע, בשברולט או בג'יפ ושי אמר לו לנסוע עם השברולט. בשלב זה נסע הנאשם למשטרת (**ת/2ב ו-ג** - עמ' 13:19-27 עמ' 33:1-36).

בעודתו חזר הנאשם על כך שمبית העסק התקשר לאחיו שי, מתנדב במשטרת, אך לא זכר את פרטי השיחה עימיו. אמר לאחיו שעבר תאונה כלשהי ולידו הייתה תאונה נוספת. לא זכר אם סיפר לשין שראה את המנוחה, אך איןנו חושב שסיפר, אך גם לגבי שטיפת הרכב על ידו. זכר בוודאות שלשאלתו השיב לו שי שעדיף לו לנסוע למשטרת חדרה. הנאשם אמר לו שהרכב "מושך הגה" וכי השיב לו שיבדוק ובכל מצב עדיף שייחזור עם הרכב זה. הוא רצה לגשת למשטרת להתלוון ולקלב את הפרטים, אם יש, של הרכב שפגע בו (פרו' - עמ' 712 - עמ' 714 ש' 5).

על פי הודיעתו של שי במשטרת, התקשר אליו הנאשם ושאל אם שמע מה קרה בכביש 6, שי לא שמע והנ帀 סיפר לו שנסע במסלול האמצעי ורכב שחורה, שהוא זהה לכל הנראה כמרצדס, סטה ימינה, פגע בו. הנאשם ניסה לבסוף ממן אבל הרגיש ושמע מכיה ברכב ועצר בצד ימין. הנאשם ציפה שהרכב יעצור אך הוא לא עצר. מכיוון שהנ帀 הבchein שמדובר במקרה פח ואין מה לעשות המשיך בניסעה לשגיא מוטורס (**ת/39**). בהמשך אמר לו הנאשם ששמע שהיתה תאונה של פגע וברוח בכביש 6 באזורי בו פגעו בו ושאל אם עליו לגשת למשטרת למסור עדות. שי השיב שישע לתחנת חדרה והוא יצטרף אליו ומכיון שלא יכול היה להצטרף ביקש מחבריו בני דבש להגיע לתחנת המשטרת.

הנ帀 אף התקשר לבנו אביעד. אביעד העיד בפני והודיעתו הוגשה (**ת/116**). השניים שוחחו שיחה בת פחות מדקה וחוץ נותקה. הנאשם אמר שהוא במשטרת או בדרך למשטרת כירכב מרצדס שחורה פגעה בו וברוח. לא סיפר על ההתראות לה היה עד בזירת התאונה. הנאשם נשמע לחוץ (פרו' - עמ' 909, ש' 15-עמ' 6).

.73   **המסקנות העולות מהדברים:**

הנ帀 לא סיפר לקרוביו על האירוע הקשה לו נחשף בזירה. ההגנה טענה כי הנאשם סיפר לקרוביו כי נפגע מרצדס שכן זו כל האמת שידע. ההגנה הוסיפה עוד כי ניתן לראות בכל אלה מעין אמרות "רס גסטה" - אמרות

ספונטניות, בהן מшиб הנאשם לפיו תומו עם בני משפחתו הקרים ביותר, זמן קצר לאחר שחווה אירוע חריג ומסוכן, כאשר אין כל טעם לשקר גם בפניהם.

בעניין זה מצאתי לקבל את עמדת המאשימה. לו היה מדובר בהתנהגות תמיימה, היה מן הסתם הנאשם משתף את אחיו ואת קרוביו באופן טבעי באירוע הקשה שחווה. אלא שהנאשם בחר להסתיר גם מהחו שית מעורבותו בתאונת.

התנהגות הנאשם אינה אופיינית לאדם שחווה פגיעה נזק בלבד. השיחה עם אחיו, בה הוא מגלה טفح ומכתה טפחים, מצביעה על הבנתו כי הוא הפוגע.

עزم פניטו של הנאשם לאחיו והתייעצותו עמו בשאלת מה עלי לעשות תוך שהוא מסביר לו כי הודיעו בחזרות על תאונת "פגע וברח" בכביש 6, היא הנותנת כי הבין היטב את מעורבותו.

הגעת הנאשם למשטרה

כאמור, בעצת אחיו שי, נסע הנאשם בשברולט לתחנת המשטרה, שם מסר הנאשם לiomנאיות שמישחו. 74. פגע בו בכביש 6 והוא רזה את פרטיו. בנוסף הביע את רצונו לדוח על התאונת ולמסור עדות (**ת/2ג**, עמ' 28, ש' 13-7, פרו' - עמ' 577, ש' 14-1).

לפי דוח איתוראן תועד הנאשם בחדרה בשעה 23:03 (**ת/81**).

הנאשם העיד כי הגיע למשטרת חדרה בשעה 22:45 (פרו' - עמ' 630, ש' 7-6). בחקירהו שם הודה בו כי פגע במנוחה והוא הכחיש. היה לחוץ והמوم. הגיע למשטרת במטרה לדוח על תאונה והנה מאשימים אותו וצועקים עליו שיאודה (פרו' - עמ' 577, ש' 29 - עמ' 578, ש' 5).

הנאשם הכחיש כי העדיף לפנות למשטרה לפני שזו תגעה אליו (פרו' - עמ' 729, ש' 5-3).

בחקירה נגדית נשאל "מה עבר לו" להגיע לתחנת המשטרה בשעה 23:00 כאשר לסבירותו מדובר **בתאונת פח בלבד**? על כך השיב שלמחרת היה בקורס זה טبعי לדוח ברגע שקרה (פרו' - עמ' 729, ש' 29 - עמ' 731, ש' 9).

עדת התביעה אורטל קטש (להלן: "אורטל"). בזמן התאונת עבדה אורטל ביום התמונה במשמרת לילה (פרו' - עמ' 156, ש' 31-32). אורטל כתבה דוח על הגעת הנאשם לתחנת המשטרה לצורך דיווח (**ת/54**). את הדוח כתבה בדיעד, ביום 3.3. (האירוע כאמור התרחש ביום 1.3). הנאשם הגיע לתמונה מיזומתו באופן עצמאי. הגם שכתבה בדוח כי שהנאשם הגיע בשעה 23:30 לערך היא מאשרה בחקירתה הנגדית **שייתכן שהנאשם הגיע בשעה 23:15** (פרו' - עמ' 157, ש' 25, עמ' 159, ש' 14-15). הנאשם אמר שנסע בכביש 6 ומישחו "נכנס" ברכבו (פרו' - עמ' 160, ש' 5-6).

הובון לא היה נכון שעיה שהנאשם הגיע לתחנת חדרה. הוא רשם שהנאשם הגיע בשעה "23:20 לערך", זאת בהסתמך על נתונים שנמסרו לו על ידי השוטרים (**ת/19**, פרו' - עמ' 370, ש' 20-10).

עד התביעה אמר חג'ג'רה (להלן: "chg'g'ra"). חג'ג'רה הינו בוחן תאונות דרכים במשטרת חדרה. הגיע לתמונה עמוד 51

על פי הودעת היומנאית. כתב בדו"ח את דבריו הנאשם כי היה מעורב בתאונת דרכים בכיביש 6 ופגע בו רכב מסווג מרצדס שחזור שלא עצר והמשיך ואילו הוא עצמו עצר במקום (**ת/67**, פרו' - עמ' 165, ש' 8-7, ש' 13).

לשאלת ב"כ הנאשם אם היו עם הנאשם גם אחיו וחבר, אישר חגי'רה שהוא עוד אנשים שהגיעו מאוחר יותר לתחנה (פרו' - עמ' 166, ש' 13-11). חגי'רה הודיע למפקדיו שהגיעו לתחנה אדם שהיה מעורב בתאונת דרכים והרכב שלו עונה לתיאור שהפיצו קודם לכן בקשר (פרו' - עמ' 167, ש' 14-15). בדו"ח כתוב כי הנזק בפינה שמאלית של הרכב מתאים לפגיעה בהולך רגל ובעדותו אמר כי אינו בטוח בכך (פרו' - עמ' 171, ש' 31 - עמ' 172, ש' 6).

בקשר זה מצאתי לצין כבר עתה כי כבר מראיה ראשונית של השברולט מצא חגי'רה לצין כי הפגיעה מתאימה לפגיעה בהולך רגל. אמנם בעדותו לא היה בטוח בכך אך עקב מעורבותו המוצומצת בחקירת התיק, והעובדה כי לא כל תמונה התיק נפרשה בפני, לא מצאת לחתם משקל של ממש לחוסר בטחונו זה.

עד התביעה בני דבש (להלן: "בני"). בין בני למשפחה הנאשם קיימת הכרות רבת שנים. בחמש השנים האחרונות, בהיותו מנהל מוסך וMI בחיפה, אף עבדו יחדיו. ביום האירוע, בסביבות השעה 23:00, עד 24:00, העד לאזכיר במדוק את השעה, התקשר אליו שי, אחיו הצער של הנאשם, מסר לו פרטים ובהם דבר הימצאותו של הנאשם בתחנת המשטרה ובקש שיילך לתחנה. עם הגיעו ראה את הנאשם עם בוחן התנוועה. הנאשם אמר לו: "היה איזה אוטו מרצדס שחורה שעברה, ננראה פגעה באישה ופגעה לי באוטו ועצרת בצד ליד איזה טויטה, אפילו צלמתי אותה". הנאשם אמר לו שנברל מהפגיעה ועצר ליד אותו שחור. הוא דיבר עם בן מיעוטים וצילם את רכבו. הנאשם אף ראה לו את התמונה ובה מספר הרכב. עוד סיפר לו הנאשם כי עמד בצד בכיביש 6 ונידת של כביש 6 אמרה לו לנסוע מהאזור (פרו' - עמ' 148, ש' 19, עמ' 149, ש' 4-7, 30, עמ' 151, ש' 15-16, עמ' 152, ש' 27-28, עמ' 153, ש' 4-5, 10). באותו מועד ראה את רכבו של הנאשם על פגימותיו והרכב היה מלא "בחתיכות של שבבים" הוא צילם את הרכב (פרו' - עמ' 149, ש' 19-18, 27, עמ' 155, ש' 20-24, **ת/75**). את התמונות העביר בוואצאפ לחוקר ואף התבקש להעביר במייל למאשינה טרם עדותו שכן הן לא נמצאו בחומר החקירה (פרו' - עמ' 153, ש' 24 - עמ' 154, ש' 10).

.75. המסקנות העולות מן הדברים:

א. החוקרים לא כתבו את שעת הגעת הנאשם לתחנת המשטרה בזמןאמת. באין ראייה לשעת ההגעה מצאתי לקבל את גרסת ההגנה וקבעו כי הנאשם הגיע לתחנת המשטרה סמוך לשעה 23:00.

ב. העובדה כי בני הוזעק למקום על ידי שי הבן, תומכת אף היא במסקנה כי לא מדובר בפגיעה פח פשוטה שכן אם כך היה הדבר יש לתמורה, הן על הגעתו של הנאשם למשטרה והן על הזדקקותו לתמיינט אנשים נוספים, בדיעו פשט על פגיעה פח.

ג. הנאשם עצמו העיד כי טבעי שפנה מיד למשטרה שכן למחמת היה אמרו להשתתף בקורס. טענת הנאשם בעדותו כי טבעי לדוח למשטרה אינה מתישבת עם מאਮציו להסתיר את האירוע מהudyim והשותרים שהיו בזירה, כמו גם מרינת, אחיו שי ומארחים. בנוסף, טבעיות הדיווח אינה מתישבת עם עדותו את הזרה עם תחילת החקירה המשטרתית.

.76. ההגנה הלינה על מחדרי חקירה רבים אשר לטעמה יורדים לשורשו של עניין ונותעים ספק במארג

ראיות התחיה ובמסקנתה כי הנאשם פגע במתלוונת. כך למשל בעניין הבא:

כל רכב שנסע במקומות התאונה בזמן הרלוונטי

ב"כ הנאשם ניסה לטעות ספק במסקנה כי הנאשם שפגע במנוחה בהסתמכו, בין השאר, על עדויות רבות לפיהן לא הבינו נהגים רבים במנוחה או ברכבה מבעוד מועד וסתו באופן מפתיע לימי. לטענת ההגנה אפשרי כי אחד מהנהגים האחרים הוא הפוגע ולא הנאשם. קוסטיקה אמר בעדותו כי נכון היה בזמן ולבדוק את כל כלי הרכב, גם אם מדובר במאות, שנסעו באחור התאונה בזמן הרלוונטי (פרו' - עמ' 851, ש' 11-14, עמ' 25, ש' 7).

הבחן נחקר ארוכות בעניין זה. בנוגע להחלטה את מי מהנהגים שעברו במקומות הוחלט לחקור העיד הבוחן כי החוקרם עשו מאמץ להגע לכל כלי הרכב שעברו בזירת התאונה וראשית להבין בשיחת טלפון עם מה ראו. הנה שהבחן בפרט חשוב זמן לחקירה.

لتיק צורפה רשימת כל רכב שעברו במקומות התאונה בין זמן התאונה העצמית של הפגיעה לבין זמן הפגיעה הקטלנית המוערך (**ת/18**). הבוחן העיד כי בדק את כל כל רכב המופיעים בת/18 והוציא פלט לכל רכב. לדבריו, בדק בוודאות את כל כל רכב, אף כי יתכן שלא רשם מזכיר על כל רכב (פרו' - 359, ש' 11-10). בהמשך, ביקש הסניגור רשימה של כל רכב נוספים שלדעת הבוחן אין בהם רלוונטיות, הרשימה הופקה והועבירה לסניגור (פרו' - עמ' 358, ש' 25-23).

הבחן הקיף בעיגול חלק מכל רכב וכותב את שמות האנשים. עם אנשים אלה יצרו החוקרם קשר.

ב"כ הנאשם הטיח בבדיקה כי כל כל רכב שעברו עם הנאשם בגשר האגרה של כביש 6, 900 מטר לפני מקום התאונה עברו לפני ואחרי קרות התאונה, ואולי ראו את התאונה. על כן השיב החוקר: כי "**כל הרכבים שעברו בפרק הזמן ש מבחינתי היה חשוב לחקירה של התאונה נבדק...כל הרכבים שעברו סמוך לרכבו של הנאשם נבדקו...כל הרכבים שעברו אחורי לא רלוונטיים...**" (פרו' - עמ' 365)

הבחן הסביר כיצד קבע לגבי איזה כל רכב יש לבצע בדיקה ראשונית. הוא החל לבדוק מרכב הנאשם שעבר בגשר האגרה ובהתקام לכך בדק את כל רכב שעברו לפני ואלו שעברו אחורי בגשר האגרה ומצא שני קצוות. האחד אומר 'עברית ולא ראיית תאונה', והשני אומר 'עברית והתאונה כבר הייתה'. על הקצוות נכתבו מילים (דוגמת ת/29) בשל הסבירות כי הם יכולים להיות עדים פוטנציאליים (פרו' - עמ' 360, ש' 32-24, עמ' 361, ש' 17).

בנוסף נבדק רכב צבאי שלא עבר בסמיכות זמינים לשאר כל רכב והבחן הניח שהוא ניסיין לאתר את קצינת הרפואה.

ב"כ הנאשם הטיח בבדיקה שלא נחקרו מספיק נהגים. כך למשל נהג סמי טרילר שנסע בנתיב הימני. על כן השיב הבוחן כי עשה את המאמצים הנחוצים לחקר התאונה (פרו' - עמ' 367, ש' 16-30, ת/29, פרו' - עמ' 347, ש' 19-22).

הבחן הסביר כי מטרת הוצאת הפלט (ת/18) הייתה קודם כל לאתר את אותה מרצדס שה הנאשם טען שפגעה בו, וזה לא נמצא. שנית, לאתר עדי ראייה שראו את התאונה עצמה, היכן עמדה המנוחה, היכן הלכה, היכן נסע רכבו של הנאשם: "זה דברים שעשינו...אם היום הייתי חוזר הייתי עושה את אותו דבר" (פרו' - 367, ש' 12-7). הוא ניסה לאתר את הרפואה שעזרה בשטח, כדי לגבות נתונים נוספים כמו מקום נפילת הגוף, מקום הילדים. לדבריו, גם שעסוק רבות באיתור אותה רופאה, לא היה בדבירה כדי להוסיף לחקירה שכן הרפואה עצמה במקום לאחר

התאונת (פרו' - עמ' 353, ש' 27, עמ' 354, ש' 30-28, עמ' 357, ש' 9-11, עמ' 357, ש' 11-14, פרו' - עמ' 361 - ש' 31 - עמ' 362, ש' 14, פרו' - עמ' 365, ש' 24 - עמ' 366, ש' 2).

ההגנה טענה כי ישנים נתוניים שלא נבדקו כמו למשל מהירותו של רכב שנסע בצדוד לשברולט בקשר האגירה. הבחן הסביר כי בהתחשב בכך שהנאשם נסע 150 קמ"ש לא נראה שבמקום התאונת היה רכב צמוד אליו. למורות שנייתן לבדוק בכביש 6 את מהירות הרכב הנוסף לא מצא הבחן חשיבות בכך ולא בדק זאת (פרו' - עמ' 349, ש' 12-22).

ב"כ הנאשם הפנה לתשאול של ערן שי (**ת/71**) ולפלט מחשב המתעד כי רכבו הינו שחור סוף. ערן נסע בנתיב השמאלי, ראה את הפגיו ו"ברח" ממנו. הוא לא הבחן באדם שרווע על הארץ. הבחן אישר את דבריו ב"כ הנאשם כי סביר להניח שהוא אחד מכל הרכבים שעלה על גופת המנוחה וכי יכול להיות שהבר הגחון שהיה מונח ליד הגוף שיררכבו (פרו' - עמ' 349, ש' 27 - עמ' 352, ש' 2). לטענת הסגנו, לרכבו של ערן היו נורות לד אך לדברי הבחן אין בכך כל רלוונטיות ולא היה צריך לחקור אותו או לבדוק את רכבו ولكن לא בדק רכב זה ולא חקר את הנהג (פרו' - עמ' 352, ש' 8-9, עמ' 20-28, ש' 1-4).

.77. נגאים רבים העידו על נסיעתם במקום כאשר נאלכו לבצע סטייה פתאומיתليمין או הבחינו באחרים שעשו כן בשל הימצאותה הבלתי צפיה של המנוחה או רכבם ממשאלם. היו שאמרו שהגם שלא הגיעו במנוחה, כפוף היה בינם לבינה. העדויות ממחישות את ההתרחשות על פרטייה השונים לפני ואחרי התאונת. ההגנה נתמכת ברבים מהדברים כדי לתמוך בעמדתה בניסיון לטעת ספק בזיהות הפוגע, משכך מצאת כי יש מקום להביא את העדויות הרלוונטיות בנושא זה.

אצין כבר עתה, העדויות הבאות שופכות אור על שהמתרחש, באותו דקוט קשות, אך אין בהן בלבד או במצטבר כדי להשפיע על הראיות הקיימות אשר מצביעות על פגיעה הנאשם במנוחה.

עד התביעה מיכאל ברגר (להלן: "מיכאל")

הרכב היחיד שנבדק ויזואלית ולא רק על פי הפלט הוא רכבו של מיכאל ברגר. על פי הרשות בזכ"ד נהג מיכאל בנתיב השמאלי והבחן בפגיו שameda ב涅יגוד לכיוון התנועה. בבדיקה לא נראה בחיזתו נזקים או פגיעות. הרכב נראה מאובך ולא נראה כתמי דם או רקמות בחלקו התיכון של הרכב (**ת/30**, פרו' - עמ' 369, ש' 31).

לדברי מיכאל, בעת התאונת נסע בנתיב השמאלי. הוא הופתע מאד ונבהל מהימצאותו של הפגיו שכן הבחן בה רק בעוברו בסמוך אליה. הגם שלא פגע בכלום, בקהלות יכול היה לפוגע. הוא הבחן שפנס אחד של הפגיו דלק וסנוור אותו. למשיב זכרונו לא ראה אורות מהבאים בפגיו. כמה מאות מטרים בהמשך מצד שמאל ראה רכב נוסף. התקשר מיד למשטרת (פרו' - עמ' 77, ש' 9 - 23, עמ' 80, ש' 5-2, ש' 10-8). בצד ימין של הכביש הבחן ברכב ובהתறחותו כלשהיא. פרט לכך לא הבחן בכלי רכב מצד ימין של הכביש (פרו' - עמ' 77, ש' 30-32). כמה מאות מטרים אחריו, מצד שמאל, הבחן ברכב גדול אולי שחור (פרו' - עמ' 78, ש' 8-10, עמ' 80, ש' 31, עמ' 81, ש' 2-4). يوم לאחר התאונת זומן לתחנת המשטרה עם רכבו ושם נבדק רכבו (פרו' - עמ' 81, ש' 23-32).

עדת התביעה שירה פסים (להלן: "שירה")

הודעתה של שירה הוגשה כחקירה ראשית (**ת/101**). שירה מסרה בהודעתה כי נסעה בכביש 6 שהיא מאד חסוך. היא לא הבחינה באנשים עומדים ומונפנפים עם פנסים מצד ימין ולא הבחינה ברכב שעומד בשול השמאלי. היא

תארה כי ראתה הרכב מנהלים, פרייבט, חדש. הבדיקה בו לראשו ברגע ששמעה את הפיצוץ. הוא נסע במקביל אליה מצד שמאל. העידה **כי שמעה "בום"** והנega איבד שליטה ועף לנטייב **שלה, סטה ימינה.** **היא נאלצה לבלום בחודות.** האטה והרכב עבר לנטייב **הימני,** היא ראתה אותו גולש ימינה ומאט. הסתכלה עליו והבינה שהוא בסדר ואין צורך להזעיק עזרה. שירה עמדה על כך שמדובר ברכב שנסע משמאלה: "זה הרכב משמאלי, בוודאות הרכב משמאלי" (פרו' - עמ' 387, ש' 28, עמ' 388, ש' 14, זכ"ד 101, פרו' - עמ' 389, ש' 31-עמ' 390, ש' 1).

בחקירות הנגדית נאמר לנאים שעודותה של שירה פסיס מתאימה לעודתו, ובمعנה השיב כי יתכן ששירה הגעה לאחר **מקן והיתה התרחשות דומה פעםיים.** נשאל שוב בעניין עיתוי האירוע של שירה והשיב כי איןנו מעוניין להתייחס לכך (פרו' - עמ' 614, ש' 28 - עמ' 615, ש' 24, עמ' 618, ש' 3).

עד התביעה אמן חדד (להלן: "אמנון")

הודיעתו הוגשה בהסכמה והוא לא זמין לעדות (ת/113).

אמנון נהג ברכבו מסווג מרצדס ויטו בצבע הבהיר, קرم, אוף וויט. בנתיב שמאל, הבחן משמאלו ברכב עומד ופניו לכיוון דרום. האט את נסיעתו. פרט לכך לא ראה כלום ולא עלה על כלום.

עד התביעה אסף טאובר (להלן: "טאובר") הודיעתו הוגשה בהסכמה (ת/103).

בהודיעתו אמר טאובר כי נסע בנתיב השמאלי בmph בmahירות של 110 קמ"ש. על פי מצאי החקירה מהירותו עמדה על 168 קמ"ש (פרו' - עמ' 402, ש' 18 - עמ' 403, ש' 8).

טאובר הבחן ברכב לבן העומד בצד גדר הפרדה, בוגוד לתנועה צפנסו השמאלי עובד במעטוםם, ללא אוורות אחרות. הוא הבחן ברכב מאותת התקוע על שלול ימין וסביר שיש קשר בין כלי הרכב שבשוליהם. הרכב בשול הימני, טנדר מסחרי, עמד פחות מ-100 מטר דרומית לרכב בשול השמאלי. ליד הבחן במספר אנשים, שלושה לפחות, אולי ארבעה, יותר מאשר מושבים בוודאות. הם עמדו במרחק מסוים מהטנדר והיתה תקונה מסוימת. הוא חשב שהבחורה מנסה לעבר אליהם (פרו' - עמ' 405, ש' 29-20).

הרכב שלפניו עבר סמוך לרכב הלבן, בלם בחזקה וسطה חזק ימינה לנטייב האמצעי. בתגובה סטה גם טאובר ימינה תוך כדי בלימה ואז ראה שהרכב שלפניו סטה בשל **אשה שעמדה** במרכז הנתיב השמאלי. הייתה חשכה מוחלטת בלילה תאורית סביבתית והאשה הייתה לבושה בגדים כהים, ללא ווסט צהוב, נעליה החזרו אור (עמ' 405, ש' 5-3). אסף המשיך בנסעה תוך שהתבונן אחריה דרך המראה האמצעית. הוא ראה מאחוריו שני כלי רכב, האחד בנתיב האמצעי **וקצת לפניו** בנתיב השמאלי רכב מפואר, רחב, עם תואرتן לד מיזחת בפנסי החזית. בתחילת סבר שמדובר ברכבם הגם שלא ראה מרצדס. אישר שbehן החשכה ראה את פנסי הרכב. הוא מתמצה בעולם הרכב והעיר שמדובר במרצדס S שכך לדבריו יש דמיון בגריל הקדמי ובפנסי הערפל של שתי המכוניות. אסף אישר שאין לו ספק שהרכב שנסע הצד שמאל היה בעל יריות לאור (פרו' - עמ' 408, ש' 20-3). לרכב בנתיב האמצעי הייתה תאורית רגילה. כשה שני כלי הרכב התקרבו לאזור הרכב שעמד בשול השמאלי, סטה הרכב המפואר ימינה והיתה לטאובר תחושה שהרכב המפואר פגע בעת סטייתו ברכב שלימינו אך הוא לא ראה שם פוגעים אחד שני. שני כלי הרכב המשיכו בנסיעה **קצרה ועצרו בשול הימני.** בשלב זה התקשר למטרתה ודיווח על האירוע. אסף לא ראה מי פגע במנוחה. לדעתו הוא האחרון שראה את המנוחה בחים (פרו' - עמ' 404, ש' 2-5, עמ' 408, ש' 29-27).

באשר לפנסי הילד: טאובר שרטט שורת פנסי לד והشرطוט צורף לעדותו. הוצגה לו תמונה של פגוש שבו נראהית צורת פנסי הילד של פנס ערפל צד שמאל ואישר שזה מה שראה רק בצד הפה, ראה כמובן את האות ר ולא את האות נ. בחקירה הוצגו לו תמונות של חזית הרכב שברולט אימפלה מודל 2016 ולדבריו זה הרכב היוקרתי שראה בנטייה השמאלי.

הרכב עם פנסי הילד, עצר בוודאות מידית בשול ימני. היה רכב נוסף שעצר מצד אך הוא אינובייטו שהרכב הנוסף שעצר הוא אכן חסר הלדים (פרוי' - עמ' 410, ש' 26 - עמ' 410, ש' 2). לגבי הרכב מהנטיב האמצעי הרכב חסר הלדים הוא היה כמו המכוניות הפניות, לא קטן, רכב משפחתי. לא היה מאפיין "יחודי", פנסים גיגיים. הוא התמקד יותר ברכב עם הלדים ובזה שמאחורי כי חשש מפגיעה באשה (פרוי' - עמ' 410, ש' 21-16).

(עדותם של טאובר תפורט בהמשך בפסקה הדנה בפנסי הילד).

עדת התביעה מירית מזרחי (להלן: "מירית")

הודעתה הוגשה בהסכמה והוא לא זומנה לעדות (**ת/104**).

מירית ובעל נסעו בכביש 6 ובעלה נהג. היא הבחינה בברילינו שעמדה הפוך בשול שמאל כאשר חלקה האחורי ימני בולט מעט לנטייב השמאלי. הרכב שלפניהם, שאינה יכולה לזהותו, נאלץ לסתות בצד הפה ימינה וגם בעל סטה ימינה ואז נגלהה לעיניה, למרחק די גדול מהרכב דומות לבושה בגדים שחורים, מוטלת במרכז הנטייב השמאלי במצב שכיבה, מקופלת, סטטית. דיווחה תוך שניות למשטרת. המקום בו עמד הרכב בשול היה חשור לגמרי, ללא תארות רחוב. הרכב לפניהם רק סטה בחודות ימינה, לא הרגישה שפגע במשהו. הרכב דלקו ארבעה אורות מהבאים.

עדת התביעה ATI עלמה דין (להלן: "אטי")

הודעתה הוגשה בהסכמה והוא לא זומנה לעדות (**ת/109**).

אטי נהגה לבדה בנטייב שמאל. כלי רכב מימינה האטו. בשעה 20:39 בדיק ראתה משמאלי בצד מעקה הרכב לבן שעבר תאונה וכ-20 מטר, במרכז הנטייב השמאלי אחריו מוטלת גופה לרחוב הכביש, כשראהה לכיוון המעלקה ורגליה לצד השני. אטி שברה את הגהה ימינה, עקפה את הגוף והתקשרה למועד התאונות של כביש 6. היא המשיכה בניסעה וראתה 4-3 כלי רכב מימין שעצרו לסיע. הראשון לבן, עמד במקביל לרכב שמשמאלי, הבhab באربع נורות ואחריו או מעט אחריו שני כלי רכב נוספים. מצד שמאל נמצא רק הרכב הלבן. מימין היו אנשים, אינה יודעת מהם. משמאלי לא ראתה אנשים כלל. לא ראתה את התאונה. לא הרגישה מכיה כשליפה על פני הגוף. את כל ההתרחשויות ראתה מרחק של 100 מטר לפחות. לפניה נסעה משאית עם מנורה ענקית מקדימה שהאטה ולא עצרה.

עדת התביעה עינב מקורו (להלן: "עינב")

הודעתה הוגשה בהסכמה והוא לא זומנה לעדות (**ת/111**).

עינב נהגה בנטייב ימני. היא ראתה רכב או שניים מימין ו-2 אנשים בחשכה, מאותרים בפנסים. למרחק 500-300 מטר בהמשך, עד דקה נסעה, אפילו פחות ראתה רכב עומד מצד פריבט, לא סטישן, לא רכב ישן, כהה, אורתוי

דולקים והוא מונע. לא ראתה אדם הולך על השול הימני.

עדת התביעה שרה אליהו (להלן: "שרה")

הודעתה הוגשה בהסכמה והוא לא זומנה לעדות (**ת/112**).

שרה נגגה ברכבה בנטייב השמאלי. בשלב מסויים ראתה מימין אנשים עם סטיקרים כחולים, מנופפים. רביע דקה אחר כך ראתה, מתוך העיטה, מכונית ניצבת חציה בנטייב השמאלי וחציה על השול השמאלי. על מנת לעקוף את המכונית הייתה צריכה לסתות לנטייב הימני. מצד האחורי של הרכב יצא משאטו עם חולצה בהירה. ברגע האחרון הצלחה שרה לסתות ולא פגוע בדמות או ברכב. מאחריה היה רכב, אולי ג'יפ בצבע לבן, שכמעט פגע בשרה. הוא בלם וצפר והמשיך בנסעה אחרת. הרכב היה חשור, ללא אורות, ללא מושלש אזהרה. היא הייתה עלולה לפגוע בדמות. לגבי הנג שפגע אמרה "אני חשבתי שזה לא אשמתו".

עדת התביעה רוד לוגסי (להלן: "רוד")

שוררת בבלתי ייחודי מג"ב מרכז.

רוד ישבה ליד הנג, השוטר יקיר קורופיצקי ברכב שנסע בנטייב האמצעי באזור הרלוונטי. למיטב זיכרונה הבדיקה ב- 4 אנשים בשול הימני מנפנפים בידיהם. בעודותה אישרה לשאלת הסגנור כי אם אמרה בזמן אמת ליקיר כי ראתה שלושה אנשים סביר שראתה שלושה. בהמשך נסייתם הגיע רכב מסחרי גדול בצבע לבן שהתנדנד על הכביש וכמעט פגע בהם. הם לא הספיקו לרשום את מספר הרכב. יקיר ראה רכב מצד שמאל, הם הבינו שקרה ממשהו ודיווחו. הם לא עצרו למרות שהיה להם צ'קלה שיכלה להוועיל. הסיבה לאו עצירותם במקום היא הסיכון שבכך כלפי עצםם וכלפי אחרים, וכן העובדה כי מיהרו לפעולות אחרות. באופן אישי לא ידעה מה קרה. הסכימה שהיו צריכים לעזרה ואני יודעת מדווקא יקיר לא עצר (פרו' - עמ' 512 - 515).

עד התביעה יקיר קורופיצקי (להלן: "יקיר")

בעת קרות האירוע היה יקיר בלש בימ"ר מרכז. הודעתה הוגשה בהסכמה (**ת/102**)

מהודעתתו של יקיר עולה כי הוא נג ברכב משטרתי סמי באזור הרלוונטי כשברכבו נסעים נוספים. הוא זיהה רכב עומד בשול שמאל בנגדו לכיוון התנועה. ברכב העומד לא דלקו 4 אורות אחוריות ולא אורות. על כך חזר גם בעודותה בפני (פרו' - עמ' 396, ש' 18). במקביל אליו נע רכב מסווג מצובייש בצבע בהיר וזה סטה ימינה לעבר נתיבו שכן לדעתו הנג לאבחן ברכב התקוע מבعد מועד. המציגויש לא עלתה על כלום כי אם היה כך, היה שומע. יקיר התקשר ודיווח למשטרה. העיד כי לא עצר לחת סיום כי זה היה שיקול דעתו באותו רגע. סבר כי שוטרי תנועה יטפלו בעניין. לא ראה גופה על הרצפה.

בקשר זה אזכיר כי טענת ההגנה היא כי לו היו השוטרים עורכים ופועלים כמצופה מהם, מגישים עזרה ומאמטים את התנועה - היה באפשרות למנוע את תוצאות התאונה. אני סבורה כי גם אם היה באפשרות של השוטרים לעצור אין הדבר מפחית מאחריות הנאשם. הנאשם לא הואשם בגרימת המות אלא בהפקה של אחר מעשה. היה עליו להישאר במקום ולמסור את פרטיו ואין בהתנהגות המשטרה כדי להפחית מאחריות זו.

עד התביעה ניצב אלון אסור (להלן: "ניצב אסור")

ניצב אסור הינו מפקד מחוז צפון במשטרת ישראל.

בעודתו נסמן בעיקר על דבריו במשטרת. העיד כי נסע ברכבו עם ראש אגף תנועה דאז, ניצב ירון בארי. ברכב מאחוריו נסעו נהגיham. זיהה אדם מסוון בפניו והם עצרו בצד. הבחינו ברכב שעומד לצד עם סבתא אוחצת בתינוק. ראה את הגוף. במקום היה קצינת רפואי שאמרה שהאשה ללא רוח חיים. פרט לילדיים ראה בזירה 3 אנשים, הסבטה, קצינת הרפואי והאיש שסימן בפניו.

הם חסמו את הנטייה השמאלי וה坦ועה בשני הנטייים האחרים המשיכה (פרו' - עמ' 545-535).

.78. הודיעות נהגים נוספים שעברו באותה הוגשו בהסכמה ללא שזמננו לעדות. רב הנהגים תארו את סטייתם הפתאומית ימינה, שלהם או של הרכב משMAILם. לאחר שיעינתי בהודיעותיהם לא מצאתי כי יש בדבריהם כדי לתרום לביסוס האשמה או להוות גורם שוביל להטלת ספק בנסיבות הבוחן. הדברים נוגעים, בין השאר, להודעת עדי התביעה לעד אדרי (**ת/105**), חנית ריש (**ת/102**), יקיר קורפייצקי (**ת/102**), דקל יצחק(**ת/106**), רן שבג (**ת/110**). בחומר החקירה נמצא זכידי'ם של נהגים שעברו באותו מקום אך לא נלקחה מהם עדות, כך למשל זכ"ד שיחה של הנהגת סולונג' רובנברג (**ת/68**, עדותו של הבוחן אלון לבקוביץ,opro' - עמ' 147, ש' 19-16)

עד התביעה מאור אהרוני (להלן: "מאור")

.79. מאור הינו שוטר משנת 2014 ובוחן תנועה משנת 2015.

מאור קיבל לידי מידע מסווג של מספרי כלי רכב שעברו בכיבש 6. הוא התבקש ע"י הקצין לבדוק, באמצעות המערכת המשטרתית, מי היה הנהג של כל רכב והאם ראה את התאונה או חלק ממנו, ובמידה וنمצא רלוונטי לזמן החקירה. בחקרתו הנגדית העיד כי לא היה מודע לפרטי התיק. עשה את שהתקUSH והעביר את שבדק לחוקר. הנהגים שנמצאו רלוונטיים ע"י החוקר זמינו לחקירה.

במהלך עדותו הטיח בו ב"כ הנאשם טענה לפיה נמצא מסווג כלי רכב שנסעו בסמוך לנאים אך נהגים לא זמינו לחקירה. מאור הסכים עם ב"כ הנאשם שלו הוא החוקר בתיק היה מוצא אותן חשובים וזמןם לחקירה.

.80. מחקרתו של מאור עליה כי לא היה מעורה פרטים. אפשר שהחמיר בעת שיחותיו הטלפוניות פרטים שלא היה מודע לשינוייהם. סבורני כי הצדיק עם ההגנה בטעنته זו. טוב היה עשו המשטרה לו היה מפקידה משימה זו בידי אדם המצוי בפרטים שכן אין מדובר בעבודה טכנית גרידא. גם עתה אין ליתן משקל רב לדברי עד זה בברקו את עובדת הבוחן שכן גם עתה לא הייתה פרושה בפניו מלאה הירעה.

לאור מצב הגוף ומריחות הדם במקומות, העלה הבוחן את האפשרות כי רכב נוסף רמס את המנוחה, לאחר פגיעה הנאשם בה או גירר אותה. כלי הרכב האחרים לא אוטרו.

בוחננו את הריאות הקיימות שקלתי, כנדרש במשפט פלילי, האם יש בחסר זה כדי לפגוע בהגנת הנאשם או שיש בו כדי להטיל ספק במסקנה כי הוא שפגע במנוחה.

התשובה על כך שלילית ואין בכך כדי להביא לשינוי במסקנות לפיהן הנאשם הוא שפגע במנוחה.

.81. אזכור בתמצית את הריאות העיקריות המצביעות על אשמת הנאשם: על רכב הנאשם נמצא ד.ג.א. מركמות המנוחה; הפגיעה ברכבו, בה חש בזמן אמת ובגינה אף עצר בצד; אופי הפגיעה ברכבו, שנגרמו מפגיעה גוף רך; כל זאת בהצטיף לראיות נוספות, לרבות התנהגות הנאשם עצמו; הנאשם מיהר להגיע למקום עבודתו ושטף את רכבו טרם הגיעו למשטרת; הנאשם שיקר לחוקרים באומרו כי לא שטף את רכבו אלא הגיע מידית לתחנה מזמן האירוע. כל אלו מצביעים כי דין טענת ההגנה - לפיה קיים חסר בחקירת המשטרה אשר יוצר ספק באחריות הנאשם - להידחות.

פעולות חקירה נוספת

טור מגמה להתקנות אחר התוצאות התאונה ביצעו החוקרים ניסויים ובדיקות.

.82. **בדיקה הממל"ז** - מוזס נטל חלק בניסוי שמטרתו לברר אם ממיל"ז (מד מהירות לייזר) של כביש 6 בודק את מהירות הנסעה באופן מדויק. החוקרים התקוו לעורר השוואה בין מהירות בה נסע הם עצם במהלך הניסוי ברכב משטרתי, טויטה קוורולה, (**ת/46**) לבין מהירות שמתקבלת אותו זמן משער המעבר בכביש 6, שמסמן את כל הרכיב העוברים וממנו אפשר להוציא נתוני מהירות. זאת כדי לעורר השוואה בין שני הנתונים ולעודד כי בדיקת הממל"ז תקינה. על מנת שתהייה שימושות לניסוי היה צורך לצרף לנתוני מהירות בה נסעה השוטרים את תוצאות הממל"ז של רכב הטויטה מכביש 6 ולערוך ביניהם השוואה. תוצאות מהירות ממיל"ז כביש 6 לא צורפו, ולפיכך לא נערכה ההשוואה ואין משמעותם לבדיקה (פרק' - עמ' 505).

באופן עניין נחקר שי בחקירה הנגדית הוצג לו ניסוי המהירות שערר (**ת/41**) אליו לא צורפו נתונים הממל"ז של שער האגירה. לדבריו ניתן להשלים את הנתון החסר בשלב זה (פרק' - עמ' 518, ש' 26-32). ההגנה שבה ובקשה את נתונים כביש 6 המתאים למועד ניסוי המהירות אך אלו לא ניתנו לה (פרק' - עמ' 566, ש' 15).

.83. **שחזור התחমכות ממכלול** - בוצע שיחזור התחמיות ממכלול בו נקבע ע"י מוזס כי לא נדרש תמרון של רכב הנושא במרכזו הנטיב השמאלי כדי להימנע מפגיעה בפגיו. אם דלת הפגן פתוחה פתיחה מלאה, כל רכב שהוא נושא במרכזו הנטיב, היה פוגע בדלת (**ת/47**). מוזס הסכים עם ב"כ הנאשם כי גם אם אין סיכון שנאגיג בעגנו, ניתן לראות בכך מכלול וזו אפשרות סבירה שנאגיג ירצה להתרחק ממכלול זה (פרק' - עמ' 507, ש' 25-26).

.84. **הפנס ונורות האיתות** - מוזס העלה על הכתב את התייחסותו לעניין פעולות המאותדים ברכב הפגן (**ת/48**). מדדיות עדי הראה ומתחלומי הבוחן מזמן התאונה נראה פנס חיזת שמאל דולק וכן פועל ארבעה המאותדים בעגנו.

מצאתי כי מרבית הנאגים, דוגמת הנאשם, שעברו בזירה קודם לפגיעה במנוחה, טענו כי לא ראו מהבאים דולקים בעגנו ואילו הנאגים שעברו לאחר הפגיעה טענו כי הבחינו במהבאים דולקים. מלכה העידה כי בסמוך לפגיעה בבתה הפעילה את מהבאים. יצא אפוא כי מכך נובע ההבדל בגרסאות בעניין זה.

.85. **ניסוי שדה הראה (ת/15, ת/48)** - מטרת ניסוי שדה הראה הייתה לדמות ככל הניתן את מצב הדברים כפי שהוא בתאונה. הנאשם נכח בניסוי וכן מומחה ההגנה קוסטיקה (פרק' - עמ' 773, ש' 17-19, ש' 28).

מתוצאות הניסוי למדו החוקרים כי טווח הרأיה של הנאשם עבר רכב עם פנס דולק, כפי שהיא בעת התאונה, גדול מאווד - 268 מטר. אלא שניסוי שדה הרأיה אינו משקף את שדה הרأיה שבו שכן היה עומס תנועה בכל שלושת הנתיבים. מוזס קבע כי בהתחשב בוגבלת שדה הרأיה ובכך שהמנוחה נכנסה לנطיב נסיעת השבורהולט, לא הייתה לנימוק שום אפשרות למנוע את הפגיעה.

ב"כ הנאשם טען כי ניסוי שדה הרأיה חסר משמעות שכך השוטרים לא הוצבו במקומות הנכונים. השוטרים העמדו מצד ימין, 100 מטר לפני מקום התאונה ואותתו בפנוי הטלפון הנייד. בעוד שהעדים מתארים כי מקום עמידתם היה במקביל למקום התאונה. שי השיב שכך עשו שכן זו הייתה גרסת הנאשם והוסיף כי מטרת הניסוי הייתה לבדוק אם הנאשם יכול היה להבחין במנוחה וברכבה. עתה מכל מקום הוא אינו מועמד לדין על גرم התאונה (פרו' - עמ' 519, ש' 18-19, עמ' 526, ש' 5-32).

הבחן אף הוא נחקר בעניין מיקום הצבת השוטרים לצורך עריכת הניסוי ואישר כי לא בדק הין עמד רכבם של בני המיעוטים כי לא נמצא בקר רלוונטיות לחקרת התאונה, מה גם שכאשר הגיע לזרה, עמדו במקום כל' רכב רבים של כוחות הצלחה ואזרחים והוא לא ידע הין עמד רכבם בעת התאונה (פרו' - עמ' 309, ש' 17-19, ש' 28). הבחן הבין בעת החקירה כי שני הבחורים ניסו לעצור את התנועה באמצעות פנסי הטלפון הנייד בהתאם לכך בוצע גם הניסוי. לא נבחן מצב שאחד מהם נפנה עם פנס רגיל כפי שנראה שכן קרה (פרו' - עמ' 313, ש' 1-2). הבחן שלל את דברי ב"כ הנאשם כי הניסוי אינו משקף את האירוע ואמר כי עדין שדה הרأיה הוא אותו שדה ראייה (פרו' - עמ' 315, ש' 1-7, ש' 17). עוד אמר הבחן כי אין ספק שהעדים הערביים פועלו מניע חיווי בהבהתם בפנסים אך הדבר גורם לנוגדים להסתכל ימינה ולא קידמה (פרו' - עמ' 315, ש' 12-13).

עד התביעה אמןון ביבי ("אמנון") - השתף אף הוא בניסוי שדה הרأיה. אמןון הינו בוחן תנועה מרחב שרון. בתאריך 3.10.16 מدد על שלו ימין את המרחק מגשר האגרה בכביש 6, שזה הגשר האחרון שבו צולם הפגיעה, ועד למועד התאונה. המרחק עמד על 917 מטר. ביום התאונה לא נכח במקום התאונה. השתף בשחוור שדה הרأיה שהתבצע בשעת לילה, מספר ימים מאוחר יותר ודימה את רכב המנוחה. למיטב זכרונו, האינדייקציה שלו למועד התאונה היה שלט קטן שהיה מעבר למעקה ימין. לא כתוב זאת בזכ"ד (**ת/51**, פרו' - עמ' 117-116, ש' 15, עמ' 119, ש' 23, ש' 27). אף הבחן העיד בעניין זה ואמר כי לא ניתן לזרות את המקום מבלתי למדוד את המרחקים המדויקים. נקודת הציון שקבע הבחן היה שלט שמןנו התחליו את המדידה. הבחן הוסיף כי בסרטון לא נראה השלט כי כל הצד ימני בצילום חסום (פרו' - עמ' 227, ש' 21, ש' 29-228, ש' 2, עמ' 321, ש' 25-31).

בנוגע לשאלת מודיע על בוצעה הצבעה עם הנאשם, השיב הבחן כי מדובר בקטע מאד חשוב ומסוכן והוא לא מצא חשיבות לסוגר שוב את הכביש. הנאשם הסביר הכלול ואמר בחקרתו כי כלל לא ראה את המנוחה ורכבה לפני הפגיעה בהם (פרו' - עמ' 320, ש' 4-22). לדברי הבחן, הנאשם היה ברור מאד בחקרתו, הסביר היטב מה קרה אויר קרה. אם היה אומר שאינו זוכר משהו או מבקש להגיא למקומות היו יוצאים אליו למקום לבדיקה. הבחן לא ביקש מה הנאשם להצביע על מקום עצירתו ומה עשה לאחר העצירה שכן לא נמצא בקר רלוונטיות לחקרת התאונה (פרו' - עמ' 321, ש' 32 - עמ' 322, ש' 3).

86. **העברת המזגיים** - הבחן אסף חלקים בשטח, בהם חלקו מראה. בעדותו אישר כי על פי המסמך שעריך לא ניתן לדעת לאיזו שקיית מזגיים הוכנס כל חלק מהחלקים שאסף. הבחן לא היה בטוח שהוא זה שמייל את טופס הלואאי שמיועד למעבדה ראשית אך ציין שחתימתו מופיע על המסמך והוא עומד מאחורי כל הכתוב בטופס (**ת/35**). לטענת ב"כ הנאשם לא נמצא מזכר המתעד מי המזגיים למעבדת סימנים וחומרים, על כך השיב הבחן כי הzc"ד אמר להיות בתיק (פרו' - עמ' 332, ש' 12, **ת/92**, פרו' - עמ' 336, ש' 18-19).

הבחן, אמNON ביבי, העיד כי איש מעבדה נידת לפקח דגימות החשודות כחומר ביולוגי, רקמות אדם, והכנס את שקיית מאובטחת - המשתיימת בספרות 209 וחתיقت פלסטיק אותה הכניס לשקיית מאובטחת - המשתיימת בספרות 620 (ת/52). את השקיית מספרה 209 מסר ביבי במשרד מוצגים של ابو כביר לידי דנאלה שחיר (ת/53) וזה הוחזרה מהמכון לרפואה משפטית ללא בדיקה (ת/90). ביבי לא זכר היכן מסר את השקיית השנייה. הוא הניח שלא מסרה למקום לרפואה משפטית שכן אין מדובר בדגימות ד.ב.א. לטענת ב'כ הנאשם שקיית 620 נעלמה (פרק' - עמ' 129).

עד התביעה גרי פלדשטיין (**להלן: "גרי"**) הינו בוחן תאונות דרכיהם. גרי העביר מוצגים לאבו כביר. **המוצג שהעביר היה מוחחת ניר.** מחקירתו הנגדית עלה כי מספר המוצג כפי שנרשם במספר הזדמנויות לא היה זהה:

1. שלומי צובי כתוב בז"ד כי העביר לגרוי את המוצג - ניר טואלט שנתרפס מתחת למושב הנוסע ליד הנהג ברכבו של הנאשם. מספר המוצג - **30345613** (ת/74). שלומי אף העיד בפניי כי מצא את מוחחתת הניר מתחת לכיסא הנוסע שממוקם ליד הנהג (פרק' - עמ' 105, ש' 31, עמ' 106, ש' 13-15). בעת חקירת הנאשם אמרו לו החוקרים שלא מצאו טישו באשפוזו והנאשם השיב שאולי נפל מאחוריה (ת/4ב' - עמ' 12, ש' 23-31).
2. בטופס לוואי למוצגים אותו העביר גרי למכון לרפואה משפטית נרשם מספר המוצג **2 0345612** (ת/44, ו- ת/44א').

3. בז"ד שכותב גרי על העברת המוצג שלומי צובי למכון לרפואה משפטית הוא כתב מספר מוצג **رج' 0355612** (ת/45). כלומר, פעמיים נרשמה טעות במספר המוצג.

גרי העיד כי הטעות היא שלו ברישום אך הוא מאמין שזו השקיית וכי: "זו השקיית, הטעות שלי היא טעות שלי" (פרק' - עמ' 499).

עד התביעה רפ"ק יאיר דלבר (**להלן: "(יair)"**) הוא קצין מעבדה נידת, מומחה לזרות פשע חמור. לדבריו ת/77 ו-ת/100 שענינים דו"ח מוצגים ודו"ח חקירת מ"פ הינם פרט לכך של-ת/100 צורפו תצלומים (פרק' - עמ' 377, ש' 29-27).

יאיר הסביר כי בדיקת קאסל מאיר היא בדיקה שנונתת אינדיקטיה מסוימת לנוכחות דם. הבדיקה לא תמיד יעילה, למשל כשמדבר ברקמה שומנית. במקרה זה ערך יאיר את המבחן על חומר החשוד כחומר ביולוגי שנוסף במסגרת הדלת האחורית השמאלית ולא התקבלה תגובה (מוצג שמסומן 209), הדגימה השנייה היא פיסת פלסטיק (סומנה 620). את שני המוצגים מסר לאוטו בוחן. יאיר לא היה הבודק הראשי בתיק אלא נתן סיוע טכני. **לא זוכר אם לבסוף הוחלט לשולח לבדיקה או לא כי חשוב שהיא להם מספיק מהדgesיות הראשונית של החלק** (פרק' - עמ' 381, ש' 26-22).

מסקנתי היא כי אכן היה חסר או אי התאמה ברישום חלק מהמוצגים אך היא אינה יורדת לשורשו של עניין הכל שמדובר בדגימות הדם שנלקחו מרכיב הנאשם ולגביהם נמצאה התאמה גנטית לרקמות המנוחה כפי שבאו לידי ביטוי בת/76 - דו"ח מסכם חקירת מ"פ ו-ת/88 - חוות דעת מומחה מ"פ.

לא אוכל שלא לחזור ולציין כי לו היה הנאשם נותר בזירה ומאפשר בדיקה של הממצאים בזמן אמיתי, חרב שטיפת רכבו במטריה להכביר ולמנוע מהחוקרים לרדת לחקר האמת, היו חלק מטענוינו נחסכות עתה.

.87 **פנси הילך** - עד הتبיעה שלומי צוביי (**להלן: "שלומי"**) - שלומי הינו בוחן תנועה אשר צילם תנועות של רכב הנאשם (**ת/73**), וכן צילם תנועות של רכב שברווח הדומה לרכבו של הנאשם, בסוכנות שברווח (**ת/74**). **שלומי אישר שהרכב הנאשם אין פנסי לד ואין פנסי ערפל, לא בצורת ר' ולא בצורת נ'**, יש לו פנסים עגולים לחלוטין (פרו' - עמ' 112, ש' 1, ש' 18-12, ש' 27, עמ' 113, ש' 12-14, עמ' 114, ש' 7-6).

כאמור, העיד העד אסף תאובר כי ראה במראה האמצעית שני כלי רכב מאחוריו. האחד מפואר, בעל פנси לד, אשר נסע בנתיב השמאלי ואילו במקביל אליו בנטיב האמצעי נסע רכב עם נורות רגילות. משתתקרבו שני כלי הרכב לפניו, סטה הרכב השמאלי לכיוונו של השני. הייתה לאסף תחושה שבעל פנסי הילך פגע בשני אך הוא לא ראה אם אכן פגע בו.

הבחן העיד כי סביר להניח כי הרכב המפואר הוא רכבו של הנאשם, והוא אינו יודע מדוע חשב העד שראה תאורות לד. אפשרי שטעעה: "אין ספק, במאה אחוז שהוא הרכב שפגע בהולכת الرجل". עוד אמר הבוחן: " מבחינתי גם אם עברו שם 20 רכבים עם תאורות לדים בזמן התאונה, אבל זה הרכב היחיד שפגע בהולכת الرجل. אם היה עולה עוד חד, או ממצאים נוספים, היה עולה חשד לרכב אחר פגע בה לפני, מן הסתם שהיינו חוקרים ומנסים להגיע לרכב הזה והיינו גם מגיעים אני מבטיח לך" (פרו' - עמ' 346-344).

שי הרמת"ד נחקר אף הוא בעניין. שי שלח את הבוחן שלומי צוביי לביקורת תאורות הילך רק 4 חודשים לאחר התאונה. שי לא זכר מודיעו בוצעה הבדיקה רק בשלב זה. ב"כ הנאשם טען בפניו כי שבוע-שבועיים קודם לכן בוצע שימושו לנายนיו וזה השלמת חקירה שבוצעה אח"כ ואילו עד אז סברו החוקרים של��וחות יש פנסי לד. שי אישר שיכל להיות שכן כך היו פנוי הדברים (פרו' - עמ' 527-528).

קוסטיקה נחקר ממושכות לגבי עדותו של תאובר. תשובה ברורה בעניין לא נשמעה מפיו. לדבריו **קיימת אפשרות שתאובר ראה את הרכב שפגע במנוחה ויש אפשרות שראה רכב אחר**. עוד אפשרי שהרכב שפגע בנายนיו גע גם במנוחה. לבסוף אמר "אני לא קובע...כי אני לא יכול לדעת מה היה" (פרו' - עמ' 848).

דבר, עד ההגנה, צילם יחד עם אביעד, בנו של הנאשם פנסי לד. מטרת הצילומים הייתה להמחיש את ההבדל בין נורה רגילה לנורה לד. השניים ישבו ברכב וצילמו את מה שראו מאחור. לדבריו, אור של נורה רגילה נראה בפיזור לעומת אור לד שנראה ממוקד וחזק יותר, דבר שניתן לבדוק בו אף מרחוק (פרו' - עמ' 900, ש' 21-25). על דברים אלו חזר אביעד בעדותו (**נ/12, נ/13, נ/14**, פרו' - עמ' 905, ש' 11-8, עמ' 906-907). בדיקה זו לא בוצעה על הרכב מסווג מרצדים ולא על הרכב שברווח מהדגם הרלוונטי (פרו' - עמ' 912, ש' 3, ש' 13-8).

אביעד ערך מסמך על פי רשימת כלי הרכב שקיבל מההגנה: "...רשימת רכבים שהיו בעצם בזמן האירוע, דקה לפני או דקה אחריה" וuber רכב רכב למי היה נורות לד ולמי לא (**נ/15**).

.88 ההגנה הרחיבה רבות בסיכון בעניין פנסי הילך וננתנה לעדותו של תאובר משקל רב במאגר הראיות. אני עם זאת, לא מצאתי כי יש בעדותו של תאובר א證ות הממצאים פנסי לד להטיל ספק בראיות הקיימות. דובר بعد שנסע במהירות גבוהה ביותר של 168 Km\sh, הופעת מהתרחשויות הבלתי צפופה בכביש בשלה נאלץ לסתות במהירות מוגבלת. תאובר אמר דברים שונים בהודעתו ובעדותו זאת מתווך חסר יכולת לדיק. כך למשל אמר

בהתודעתו כי שני כלי הרכב שראה במראה עצרו מימין (ת/103, עמ' 1, ש' 16) ואילו בעדותו לא היה בטוח שהרכב שנסע בנתיב האמצעי אף הוא עצר. בעת חקירותו במשטרת הוצאה לו חזית שברולט, דוגמת זו של הנאשם, ולדבריו זה היה הרכב היוקרטית שראה בנתיב השמאלי. לא מצאתי כי בדבריו אודות קיום פנסי לד הרכב יוקרטית יש כדי לפגום בריאות הקיימות. אף קוסטיקה עצמה טען כי יתרן שאסףطاובר ראה רכב אחר.

.89. **רכב המזדה** - לטענת ההגנה, קיימת אפשרות שרכב אחר היה מעורב בתאונת והוא שפגע במנוחה. מדובר ברכב מזדה כהה אשר נסע בכיביש 6 בסמוך להתרחשות התאונת. המזדה עברה בשער האגירה רכב אחד לפני הנאשם ולגרסת ההגנה היא בעלת נורות לד. אביעד, בנו של הנאשם, הזמין בדיקה רשמית למזדה במושך כדי לאמוד את פגיעותיה ולהמציא מידע אודות פנסי הלד. אביעד אף נכח בבדיקה (נ/18). הבדיקה בוצעה ביום 26.12.18.

لطענת ההגנה נמצאו במזדה נזקים אשר יכולים בנסיבות בקינה אחד עם הפגיעה במנוחה ודומים לתיאור הנזקים שאותרו על רכבו של הנאשם, אלא שכעולה מן הדברים, המזדה לא צולמה בעת הבדיקה ואין ראייה באשר לצורת פנסי הלד. בנוסף, על פי עדותו של אלעד, המזדה הייתה ישנה ופגועה מכל צדדיה. התביעה טענה בסיכוןיה כי לו הייתה התאמת בפנסי הלד לתיאור שמסר אסףطاובר בעדותו, חזקה על ההגנה כי הייתה מצלה מצלמת ומגישה ממצאים אלו לבית המשפט.

הבחן שוחח טלפון עם בעל המזדה שי, ששחה אותה עת ביפן (ת/21א). שי מסר כי נסע בנתיב שמאלי, הבחן בכל רכב מימין שמאותמים עם פנסים ובהמשך ראה את הפג'ו משמאלי "וברח" ממנו. לא הבחן באדם שרוע. מסכימה אני עם ההגנה כי נכון היה לשוחח עם פנסים ובהמשך ראה את הפג'ו ובמידת הצורך אף לבחון את רכבו. כתע נשאלת השאלה האם יש במקרה זה כדי להטיל ספק בראיות התביעה.

הרכב ישן ונבדק זמן רב לאחר האירוע כך שנזקי אין אופייניים. עדותו של שי דומה לעדויות רבות של נהגים שעברו במקומות. הנאשם לעומת זאת הרגיש את הפגיעה בו, ראה את נזקי אותה פגיעה, ועל רכבו נמצאו ממצעי ד.ג.א. של המנוחה. לאור הריאות הקיימות, ה"יש" הקים הקשור את הנאשם לפגיעה במנוחה, כפי שפורט לעיל בהרחבה, אין מוצאת כי באי בדיקת המזדה על ידי המשטרה יש לראות מחדל שיש בו כדי להטיל ספק בפגיעה הנאשם במנוחה.

.90. **העברת השברולט ע"י הגירר מתחנת צדרה לתחנת נתניה** - טופס הגירר, המתעד העברת השברולט מתחנת צדרה לתחנת נתניה נעדר מתיק החוקירה. הבוחן העיד כי העתק טופס הגירר אמרור להיות בטיק (פרו' - עמ' 338, ש' 15-16). שי העיד כי למיטב זכרונו הרכב לווה ע"י בוחן: "از לא נרשם מזכער, זה לא אומר שלא ליווה" (פרו' עמ' - 532, ש' 11-30). לעוני הוגש מסמך המתעד גירתה השברולט מנתניה לירושלים (נ/5). ב"כ הנאשם ביקש להציג לו את הצל"ד המתעד את ההעברה מתחנה אר צ"ד זה לא הועבר לידי (פרו' - עמ' 564, ש' 23, פרו' יומן 18.4.26, עמ' 26, ש' 14).

.91. **תפיסת המצלמות בשגיא מוטורס** - הבוחן אלון לבקוביץ'הוריד קבצים מצלמות בית העסק "שגיא מוטורס". הוא לא ذכר את מספר המצלמות שבדק. בנוסף צילם את המצלמות, את שער הכניסה ואת מקום השטייפה (ת/69). ציין כי שעון המצלמה במקום מיהר ב-56 דקות. ב"כ הנאשם הטיח בפנוי כי במקום יש 32 מצלמות. אלון השיב כי הוריד את הקבצים בסיטו של עובד המקום שהוא שפהנה אותו למצלמות (פרו' - עמ' 135, ש' 1-2, ש' 11-14, ש' 3-11). אלון אישר שבתמונה רואים מכונת שטייפה, גראנייק וצינור (ת/69, תמונה 10, מכונת

שטיפה תמונה 7).

מקבלת אני את עמדת ההגנה שמהריאות עולה כי הנאשם לא נתק את המצלמות בשגיא מוטرس ואף הציע למשטרה לבדוק את המצלמות **בלא שידע** שהמשטרה כבר השיגה לידי את הצלומים מאותן מצלמות. איני מקבלת את טענתה כי הצעה זו מצד הנאשם מכוונה על כי לא פעל תוך כוונה להשמיד ראיות, והגיע למסך על מנת להחליף את רכבו "שמשר שמאליה" ברכב אחר תקין.

כפי שקבעתי, מחומר החקירה עולה כי הנאשם בנאשם אשר מחד כפר במיחס לו ומайдך הביע צער והבנה להתרחשויות האירוע וلامעורבותו בו. רגשותיו אלו השlico על התנהגותו כך שניתן למצוא סתיות לכואורה בדרך פועלתו. נראה כי התנהגותו בעניין המצלמות, מתישבת עם תגובתו האמביוולנטית למצב. מחד הבין לאשוו את דרך הפעולה הנכונה, המוסרית והחוקית, המצופה ממנו בנסיבות הקשות אליו נקלע, מאידך התקשה עד מאוד לצעוד בעקביות בדרך זו. הנאשם עצמו הטיב להבהיר זאת באומרו מספר פעמים בחקירהו במשטרה, כי הוא אכזב את עצמו ולא כך חינך את ידיו.

.92. **תיעוד התאונה במלמולות כביש 6** - ההגנה בקשה לקבל לידיה סרט ממלמת האבטחה באזרור התאונה. סרט זה לא הועבר לידיה (פרו' - עמ' 25, פרו' יומ' 26.4.18). לכואורה עולה מהשיחה טלפונית של הדיווח לכביש 6 כי היו במקום מצלמות אר בפועל לא נתפס כל תיעוד שכזה.

.93. פרטתי לעיל את טענות ההגנה למחדלים בחקירה.

פסק דין רבים התייחסו לשאלת השפעת מחדלי החקירה על הכרעה ונקבע כי על בית המשפט לשאול עצמו:

"אם המחדלים...כה חמורים עד שיש לחוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו..." (ע"פ 7164/07, אלהוושלה)

"השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנתקוט בצדדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכחות את האישום מעבר לספק סביר" (ע"פ 7546/06, אבו סבית).

"במשפט פלילי השאלה...היא, לא אם אפשר וראוי היה לעשות עוד צעדי חקירה... אלא אם יש די ראיות המוכחות... מעבר לספק סביר..." (ע"פ 1977/05, גולה).

"מדובר ב厰בחן הסתברותי - תוצאות הבדיקה את היחס בין הפגם לבין אפשרות של שינוי בתוצאות המשפט..." (ע"פ 5889/01, נחום).

התשתיית הראייתית כפי שפורטה בהרחבה, מצביעה על תשתיית מוצקה הקושרת את הנאשם לפגיעה במנוחה ובعزيزית הדירה 24 דקות לאחר מכן. ליקוי החקירה שצינו אינם יורדים לשורש המחלוקת. כך העיד הבודק: "אתה יכול לשאול אותי מה עד הודה חדשה כמה דברים לא עשית ולא מdadתי, הכל בסדר" (פרו' עמ' 365, ש' 16-17). "אתה מתעסק בדברים יותר תפלים..." (עמ' 365, ש' 6).

לא מצאתי כי בראיות הנוספות אשר הוצגו בפני ובאיו שנטען לחסרון, יש כדי לשנות את המסקנה העולה מהאירוע.

ב"כ הנאשם, טען בפני כל אשר ניתן לטעון לזכותו של הנאשם כדי להטיל ספק באשמו, אך לא עליה בידי לפגוע במאגר הראיות הקיימים ממנו עולה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם פגע במנוחה, ולאחר שהה בזירת האירוע עזב את המקום תוך הבנה כי פגע בה.

אמינותו של הנאשם

ה הנאשם עשה כל שליל ידו כדי להסיר מעליו כל אחירות למעורבות בתאונת ולשייבוש שלאחריה. כך לארוך מרבית חקירות המשטרה וכך בעדותו בפני. גרסתו הייתה מתחמת ומתחמקת והוא שינה גרסאותיו תדיר בהתאם להתפתחות החקירה בניסיון להציג את ערו. פעמים רבות סתר הנאשם את עצמו כמשל כאשר טען תחילת כי מסר את כרטיסי הביקור שלו לעדים שבמקום, ואילו בהמשך כשנאמר לו כי העדים טוענים כי לא קיבלו ממנו שום כרטיס, טען כי נתן את ה الكرטיס לאחר מכן. מחד תיאר כי נבהל מכך עד כי לא ידע מה הוא עושה ומайдן הסביר כי בסך הכל מדובר בתאונת פח ולאחר ששתה מים הרגיש טוב. מחד חש כי הוא עומד בפני התקף היפוגליקמייה ומайдן אכל לראשונה, שעוט לאחר מקום, רק משבנו הביא אוכל לתחנת המשטרה. תחילת טען כי מהירות נהיגתו עמדה על 80 קמ"ש ואילו בהמשך טען כי נהג במהירות של 120 קמ"ש. הבחן בזודאות במרצדס, ובהמשך אולי בעצם בלוטום או לקסוס. המרצדס חלפה משמאלו, או שמא עצרה והוא זה שחלף אותה. ההסבירים שנטע לאמורתו בהודעתו הראשונה, לפיהן לא שטף את רכבו והגיע מידית לתחנת המשטרה, אינם מתקבלים על הדעת. צפיה בחקרותיו, לרבות חקירתו הראשונה, אינה מצבעה על הבלבול ובליך אותו. לא מצאתи ליתן אמון בחלוקת הארי של דבריו.

סוף דבר

המסקנה העולה ממקצת הראיות והדיוון בהן כפי שפורט לעיל היא שה הנאשם הוא שפגע במנוחה, בתאונת בלתי נמנעת. בשל הפגיעה בו, שאת מקורה לא ידוע, ירד לבדוק את רכבו, או אז הבין כי הוא הנוהג אשר פגע במנוחה. עד הגעת שירותי ההצלה וכוחות המשטרה נשאר הנאשם ונכח בזירה. כאשר החלה המשטרה בגביית עדויות מעדים במקום עזב הנאשם את המקום ונסע למוסך שבבעלותו, שם שטף את ממצאי הדם שהותכו על רכבו ובעצת אחיו נסע לתחנת המשטרה. בשלב הראשוני דיווח הנאשם לחוקריו שנפגע בתאונת על ידי רכב מרצדס והגיע לשירות מהARIOU למשטרה כדי לדוח על כך.

לאור האמור לעיל מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות שייחסו לו בכתב האישום:

הפרקאה אחורי פגעה - עבירה לפי סעיף 64(ג) לפקודת התעבורה.

шибוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

השמדת ראייה - עבירה לפי סעיף 242 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ה' טבת תש"פ, 02 ינואר 2020, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד רעوت אבירוי, הנאשם וב"כ עו"ד אופיר סטרשןוב, עו"ד תhilah בינו ועו"ד מתן עמוס.